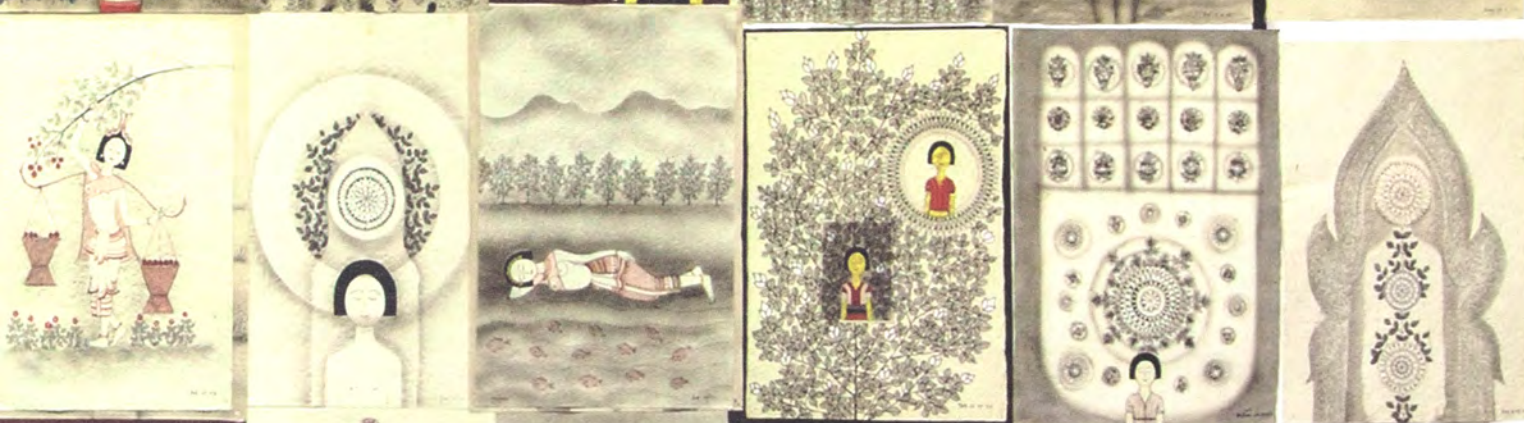
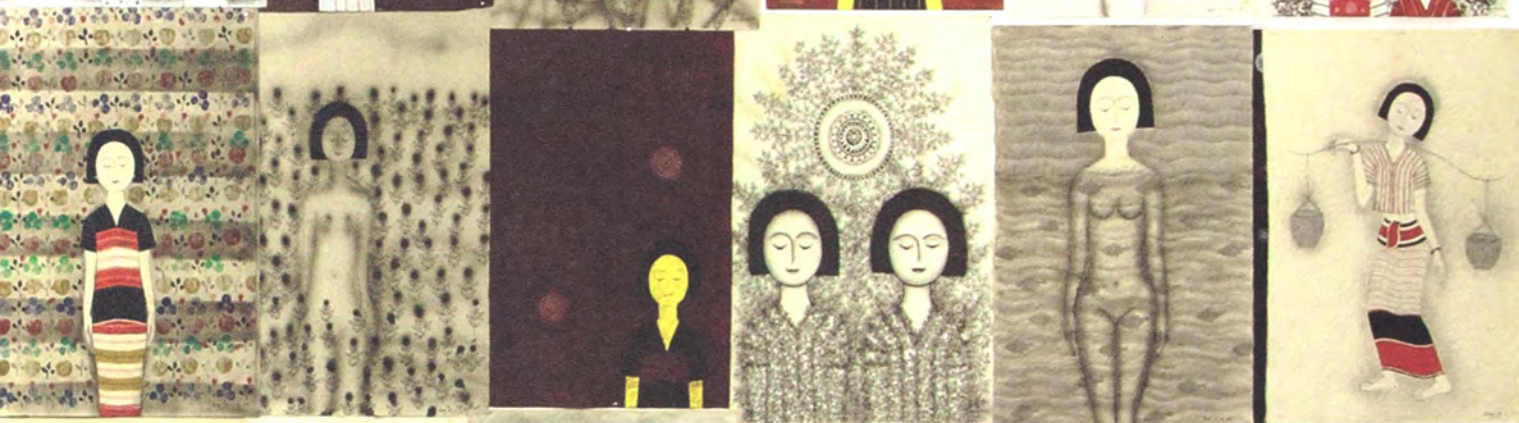

จิตรกรรมฝาผนัง
ของอาจารย์
ชวลิต

และผลงานย้อนหลัง
CHALOOD'S
MURAL PAINTING
—RETROSPECTIVE

จิตรกรรมฝาผนัง
ของอาจารย์
ชวลิต

และผลงานย้อนหลัง
CHALOOD'S
MURAL PAINTING
—RETROSPECTIVE

ชูลูก นิ่มเสมอ ศิลปินและครูผู้ไม่เคยหยุดนิ่ง

"จิตรกรรมฝาผนังของอาจารย์ชูลูก และผลงานย้อนหลัง"

เป็นนิทรรศการศิลปะร่วมสมัย ที่หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร มีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้มีโอกาสนำเสนอ เพราะเป็นการรวบรวมผลงานทรงคุณค่าที่หาได้ยากของหนึ่งในศิลปินเอกของไทยในพุทธศตวรรษที่ 26 ที่ทรงอิทธิพลทางด้านความคิด รูปแบบและวิธีการ กับวงการศิลปะสมัยใหม่และร่วมสมัยของไทยมาอย่างยาวนาน อาจารย์ชูลูก นิ่มเสมอ เป็นทั้งศิลปินและครูสอนศิลปะที่ได้วางรากฐานสำคัญให้กับการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ได้ผลิตศิลปินสำคัญๆ ให้กับวงการศิลปะไทยและนานาชาติ ไม่ว่าจะเป็นการก่อตั้งภาควิชาภาพพิมพ์ (2508) และภาควิชาศิลปะไทย (2519) รวมทั้งงานเขียนหนังสือทางความรู้และความเข้าใจในศิลปะสมัยใหม่ต่างๆ

สำหรับประชาชนทั่วไปที่ไม่ได้คลุกคลีอยู่ในวงการศิลปะ ก็อาจจะได้คุ้นเคยกับงานประติมากรรมขนาดใหญ่ของท่านในที่สาธารณะ เช่น ผลงานชื่อ "องค์สาม" (2522-27) ที่มีที่มาจากเงินไทยโบราณ คัดตั้งอยู่หน้าธนาคารกสิกรไทย สาขาพหลโยธิน, "โลกุตระ" (2534) ที่ได้แรงบันดาลใจมาจากรัศมีบนเศียรของพระพุทธรูป ปัจจุบันคัดตั้งอยู่หน้าศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ หรือ "พระบรมโพธิสมภาร" (2536) หน้าอาคารของมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ กรุงเทพฯ เป็นต้น สำหรับคนทำงานศิลปะ อาจารย์ชูลูก ได้เปิดเส้นทางใหม่ๆ ให้กับศิลปินรุ่นหลัง จากการค้นคว้าทดลองของท่าน ไม่ว่าจะเป็นงานทดลองการจัดวางและสื่อผสม การนำเทคนิคภาพพิมพ์ใหม่ๆ เข้ามาในเมืองไทย การต่อยอดให้เกิดการกลับไปศึกษาภูมิปัญญาช่างไทย ในงานจิตรกรรมฝาผนังและงานศิลปะไทยในแขนงต่างๆ ที่เคยได้มีการวางรากฐานไว้นานแล้ว ในยุคของศาสตราจารย์ศิลป์ พีระศรี การมีบทบาทเป็นที่ปรึกษาและกรรมการตัดสินการให้รางวัลสำคัญต่างๆ ในประเทศไทยมากกว่า 5 ทศวรรษ ล้วนยืนยันถึงความสำคัญของศิลปินท่านนี้ได้เป็นอย่างดี

นับเป็นโอกาสอันดีที่เราจะได้มาสำรวจเส้นทางและวิวัฒนาการการทำงานอันมีที่มาหลากหลาย ทั้งภูมิความรู้ และความเชื่อทางศาสนา ประวัติชีวิตและการศึกษา ซึ่งล้วนส่งผลต่อการสร้างงานในยุคต่างๆ ของอาจารย์ชูลูก ไปพร้อมกัน

หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร คณะกรรมการ ผู้บริหาร ทีมงานภัณฑารักษ์ และฝ่ายนิทรรศการ ใคร่ขอขอบคุณผู้มีส่วนร่วมทุกท่านที่ได้สนับสนุนให้เกิดนิทรรศการในครั้งนี้ ทั้งคณะที่ปรึกษา ผู้ให้ยืมผลงานจากสถาบันฯ พิพิธภัณฑ์ฯ ทั้งภาครัฐและเอกชน และการมีส่วนร่วมบุคคลต่างๆ ทีมงานคิดตั้งและจัดเตรียมข้อมูล

และที่สำคัญอย่างยิ่ง หอศิลป์กรุงเทพฯ ใคร่ขอขอบคุณ ศาสตราจารย์ชูลูก นิ่มเสมอ ที่ให้เกียรติตอบรับการจัดนิทรรศการย้อนหลัง และผลงานปัจจุบันในครั้งนี้ ทั้งความกรุณาและความอดทนต่อข้อซักถาม และการสืบค้นข้อมูลที่มาอันหลากหลายของผลงานที่นำมาจัดแสดงตลอดครึ่งปีที่ผ่านมา ทีมงานได้รับความรู้และแรงบันดาลใจมากมายจากศิลปินและครูผู้ไม่เคยหยุดนิ่งท่านนี้ และหวังว่าผู้ชมทุกท่านจะได้รับประสบการณ์เฉกเช่นเดียวกันจากการชมนิทรรศการในครั้งนี้

ลักขณา คุณาวิชยานนท์

ผู้อำนวยการหอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร

CHALOOD NIMSAMER, THE ARTIST AND MENTOR WHO NEVER ONCE REFRAINS

"Chalood's Mural Painting — Retrospective"

is a contemporary art exhibition which Bangkok Art and Culture Centre is very proud of presenting because this exhibition has collected various groups of rare and precious works of one of the great Thai artists in 26th Buddhist century whose prestigious ideas, styles and techniques have strong and long-standing influence on Thai Modern and Contemporary art. Professor Chalood Nimsamer is both an artist and teacher who has laid the firm foundation of art teaching and studying in Silpakorn University which have fostered many artists to gain nationally and internationally fame by his establishment of Department of Graphic Arts (1965) and Department of Thai Arts (1976) together with his several writings on contemporary art.

The general people who are not in the art circle might be familiar with his grand public sculptures such as "Ong Sam", the sculpture that gained its form of Thai ancient coin located in front of Kasikorn Bank on Phaholyothin Rd., and "Lokuttara" (1991) located in front of the Queen Sirikit National Convention Centre which inspired by the flame of top of the Buddha's head and also "Phra Borompothi Somparn" (1993) at Huachiew Chalermprakiet University, Bangkok. For art people, Chalood has paved ways for younger generations with his own experiments whether his installations and mixed media, his pioneer in introducing new printing techniques to Thailand, his artistic creativity that intrigues the study of Thai craftsmanship wisdom in Thai mural paintings and art which had been grounded since the period of Professor Silpa Bhirasri, and also Chalood's role as a counselor and judge of many crucial Thailand's art awards for more than five decades. All of these greatly prove his pivotal position.

This is thus a good chance for us to explore the path and progression of his works which are highly resourceful. His wisdom, religious belief, biography and education all together resulted in his works in different periods.

Bangkok Art and Culture Centre with the committee, executive directors, curatorial team and the Exhibition Division would like to thank all who have supported this exhibition — counselors; the lenders which are institutions, state's and private museums along with private collectors; the setting-up team and the information team.

The most of all, BACC would like to show our gratitude for Chalood Nimsamer who kindly acceded to the request of holding this retrospective exhibition that also features his current works and also his kindness and patience for being inquired and questioned for almost half a year about prolific backgrounds of the works in this exhibition. Our team greatly learns and gains the profound inspiration from the artist and mentor who never once refrains. We truly hope our audiences will get the very same experience through this exhibition as well.

Luckana Kunavichayanont
The Director of Bangkok Art and Culture Centre

อาจารย์โอชนา พูลทองคำวัฒนา

OCHANA POONTHONGDEEWATTHANA

จิตรกรรมฝาผนังของอาจารย์ชลูด และผลงานย้อนหลัง

CHALOOD'S MURAL PAINTING AND RETROSPECTIVE

ศาสตราจารย์ชูลูค นิมเสมอ ศิลปินอาวุโสหนึ่งในศิษย์เอกของศาสตราจารย์ศิลป์ พีระศรี ผู้มีบทบาทสำคัญในวงการศิลปะร่วมสมัยไทย ในฐานะศิลปิน ศาสตราจารย์ชูลูคได้สร้างสรรค์ผลงานศิลปะที่มีคุณค่า จนได้รับการยกย่องเป็นศิลปินชั้นเยี่ยม สาขาจิตรกรรม ในปี พ.ศ.2502 และศิลปินแห่งชาติ สาขาประติมากรรม ในปี พ.ศ.2541

ในฐานะครูผู้ยิ่งใหญ่ ศาสตราจารย์ชูลูคได้สร้างศิลปินมากมายให้กับวงการศิลปะ และยังเป็นผู้บุกเบิกการเรียนการสอน ด้วยการจัดตั้งภาควิชาภาพพิมพ์ (พ.ศ.2508) และภาควิชาศิลปะไทย (พ.ศ.2519) ในคณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร นอกจากนี้ศาสตราจารย์ชูลูคยังเป็นนักวิชาการศิลปะผู้เขียนตำราวิชาขององค์ประกอบศิลป์ชื่อ "องค์ประกอบของศิลปะ" รวมไปถึงหนังสือและบทความทางศิลปะที่เป็นประโยชน์ต่อวงการศึกษามากมาย แต่ทว่าสำหรับศาสตราจารย์ชูลูคแล้ว ท่านกล่าวเสมอว่าคนเป็นเพียง **"ศิลปินชนบท"** คนหนึ่ง ที่ยังคงสร้างสรรค์ผลงานศิลปะอย่างต่อเนื่อง เพื่อนำเอาประสบการณ์เหล่านั้นไปถ่ายทอดให้กับลูกศิษย์ลูกหา ในฐานะ **"ครู"**

นิทรรศการครั้งนี้ได้จัดขึ้นเพื่อยกย่องหรือเชิดชูเกียรติท่านเนื่องในวาระพิเศษใด หากแต่เกิดขึ้นจากการตระหนักในคุณค่าของการสร้างสรรค์ตลอดระยะเวลาอันยาวนานกว่า 60 ปี และปรารถนาที่จะเผยแพร่ผลงานศิลปะอันทรงคุณค่าเหล่านี้สู่สาธารณชน เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ชมได้ซึมซับสุนทรียภาพ เรียนรู้ความคิด และการสร้างสรรค์ของศิลปินคนสำคัญที่สุดคนหนึ่งในประวัติศาสตร์ศิลปะร่วมสมัยไทย จากผลงานศิลปะชุด **"จิตรกรรมฝาผนัง"** ซึ่งเป็นผลงานชุดล่าสุดในปัจจุบัน ย้อนกลับไปสู่ผลงานสร้างสรรค์ในอดีต โดยแบ่งการจัดแสดงผลงานทั้งหมดออกเป็น 6 ชุดด้วยกัน คือ

ผลงานชุดจิตรกรรมฝาผนัง

ผลงานชุด **"จิตรกรรมฝาผนัง"** เป็นผลงานปัจจุบันที่สร้างขึ้นระหว่างปี พ.ศ.2553-2556 ประกอบด้วยภาพวาดบนกระดานสา ภาพวาดบนกระดานขนาดเล็กจำนวนมาก และภาพวาดสีอะคริลิกบนผ้าใบ เป็นการถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด และจินตนาการที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงเวลาของชีวิต ซึ่งสัมพันธ์ไปกับสภาวะแวดล้อมและสถานการณ์รอบตัว ผ่านรูปทรงหลักคือ ภาพผู้หญิงและเด็ก ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แทนความรู้สึกที่สะอาดบริสุทธิ์ อ่อนโยน ปรากฏอยู่ร่วมกับรูปทรงซึ่งมีที่มาจากสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมทางวัฒนธรรม โดยใช้เทคนิคที่เรียบง่ายด้วยการวาดเส้นด้วยหมึก และการระบายสีอะคริลิกลงบนกระดานสา ซึ่งเป็นวัสดุที่มีความเป็นธรรมชาติ สะท้อนถึงบุคลิกลักษณะนิสัยของศิลปิน ผลงานทั้งหมดถูกจัดวางเรียงรายต่อเนื่องกันจนเต็มฝาผนัง เพื่อโอบล้อมผู้ชมให้เข้ามาสัมผัสบรรยากาศของผลงานโดยรวม เป็นจิตรกรรมฝาผนังร่วมสมัยที่ได้บอกเล่าเรื่องราวทางพุทธศาสนาแต่ทว่ากำลังบอกเล่าเรื่องราวทางศิลปะจากประสบการณ์ชีวิตของศิลปิน

นอกจากนี้ในส่วนบริเวณกลางห้องได้จัดแสดงผลงานชุด **"ประติมากรรมแบกะดิน"** ซึ่งศาสตราจารย์ชูลูคสร้างขึ้นใหม่ในปี พ.ศ.2556 เป็นการนำแบบร่างและผลงานประติมากรรมเทคนิคต่างๆ ที่สร้างขึ้นจากอดีตจนถึงปัจจุบันมากองรวมกันบนพื้นเพื่อขายเลห้ง โดยมีแนวความคิดว่าคุณค่าของผลงานศิลปะไม่จำเป็นต้องขึ้นกับราคา

Chalood Nimsamer a senior artist and one of Professor Silpa Bhirasri's star student, is an influential figure in Thailand's contemporary art. As an artist, Chalood has created many valuable works of art earning him the honor of being titled the "Distinguished Artist" (Painting) in 1959 and "National Artist" (Sculpture) in 1998.

Being a great teacher, Chalood has fostered plenty of artists to the art scene. He also pioneered Silpakorn University's education by establishing the Department of Graphic Arts (1965) and the Department of Thai Arts (1976) in the Faculty of Painting, Sculpture and Graphic Arts. Apart from that, Chalood is also an art scholar who has written textbook "Composition of Art" together with various books and articles on art that have proven to be very beneficial to Thai art world. However, Chalood has always addressed himself a "**rural artist**" who still continuously creates artworks in order to pass on his experiences to his students as their "**teacher**".

This exhibition is thus not being held just to honor Chalood Nimsamer in any particular occasion but rather do so from realizing the value of his creations throughout 60 years and hoping to show his valuable art to the public. It creates an opportunity for people to appreciate and be acknowledged about the thoughts and creativity of one of the most important figures in Thai contemporary art history from the series of artworks under the title "**Mural Paintings**".

It is a display of his latest artworks and going back all the way to his art pieces in the past. The exhibition is displayed in six series of artworks including :

MURAL PAINTING

"**Mural Painting**" series is the latest artworks created during 2010-2013 including drawings on Sa papers, several drawings on small pieces of paper and acrylic-painted canvases. They acted as a channel to express his emotions, thoughts, and imaginations that happened during different periods in life in relation to surroundings and situations. These are reflected through main figures which are a woman and a child. It symbolizes the pure and gentle feelings seen alongside figures which are inspired by nature and cultural surroundings through simple techniques such as ink drawing and acrylic-painted on Sa papers. These are natural materials that reflect the characteristics of the artist. All of the artworks are fully displayed on the walls as a way of embracing visitors to come and experience the atmosphere of the mural painting as a whole. It is a contemporary mural painting that does not tell a story of Buddhism but instead a story told through life experiences of the artist.

Moreover, "**the Sculpture on Sale**", a recent work in 2013 will be exhibit in the middle of the gallery. Chalood has configured his selected sketches and sculptures he has made so far in order to hold a yard sale. His premise is to prove that the value of art does not necessarily depend on monetary value.

ผลงานชุดธรรมศิลป์

ศาสตราจารย์ชูลุดเริ่มสร้างผลงานชุด **"ธรรมศิลป์"** ขึ้นในช่วงเวลาประมาณปี พ.ศ.2530-2539 โดยมีได้มีเจตนาเพื่อสื่อแสดงความหมายธรรมะในพุทธศาสนา แม้ว่าจะมีการนำรูปทรงและองค์ประกอบจากศิลปะไทยหรือสัญลักษณ์ทางพุทธศาสนามาใช้ ก็เพียงเพื่อเป็นสื่อนำความคิด โน้มน้าวผู้ชมไปสู่ความรู้สึกถึงงามตามความมุ่งหมายในการแสดงออก ซึ่งถ่ายทอดมาจากสภาวะจิตใจที่มีธรรมะเป็นเครื่องกล่อมเกลา ด้วยรูปแบบผลงานที่เรียบง่าย รูปทรงอันสงบนิ่ง และสีสันที่นุ่มนวลสะอาดตา สะท้อนความบริสุทธิ์ของจิตใจที่สงบนิ่งและปล่อยวาง อันเป็นผลมาจากภาวะของสมาธิ ซึ่งเกิดขึ้นในขณะทำงาน และจากการศึกษาปฏิบัติธรรม

ผลงานวาดเส้น

ด้วยอุปนิสัยชอบขีดเขียนมาตั้งแต่เยาว์วัย เทคนิคการวาดเส้นจึงเป็นวิธีการสร้างสรรค์ศิลปะที่ศาสตราจารย์ชูลุดมีความผูกพันและชื่นชอบเป็นพิเศษ เนื่องจากเป็นเทคนิคที่มีความเรียบง่าย แต่สามารถถ่ายทอดและแสดงออกซึ่งอารมณ์ความรู้สึกได้เป็นอย่างดี ท่านได้สร้างสรรค์ผลงานวาดเส้นไว้เป็นจำนวนมาก อาทิเช่นผลงานชุด **"บทกวี"** (พ.ศ.2525-2526) เป็นผลงานศิลปะแบบนามธรรม ที่มีได้มุ่งแสดงเนื้อหาเรื่องราว หากแต่มุ่งแสดงสุนทรียะจากรูปทรง โดยใช้ทัศนธาตุซึ่งเป็นภาษาภาพที่สัมผัสด้วยสายตา รับรู้ด้วยความรู้สึก และจินตนาการ แทนภาษาอักษรซึ่งเป็นระบบสัญลักษณ์ที่แสดงความหมายตามแบบแผน เพื่อให้ผู้ชมมีอิสระในการรับรู้และตีความตามจินตนาการและความรู้สึกนึกคิดของตน

ผลงานชุด **"ลูกสาว"** (พ.ศ.2528) ศาสตราจารย์ชูลุดสร้างรูปทรงผู้หญิง ซึ่งมีลักษณะรูปทรงและการจัดวางเรียงซ้ำต่อเนื่องกัน คล้ายลักษณะรูปทรงและการห้อยแขวนไม้แกะสลักหรือผลงานชื่อ "กระเทียม" ในชุดประติมากรรมชนบท แต่ผลงานชุด **"ลูกสาว"** ใช้วิธีการสร้างรูปทรงด้วยสีน้ำ และแต้มจุดซ้ำๆ ด้วยหมึกปากกา ผลงานชุด **"ประติมากรรมในทิวทัศน์"** (พ.ศ.2550) ศาสตราจารย์ชูลุดสร้างรูปทรงประติมากรรมด้วยหมึกกับพู่กัน แล้ววาดภาพทิวทัศน์ประกอบลงไป เพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างศิลปะนามธรรมกับธรรมชาติ สำหรับผลงานชุด **"วาดเส้นภาวนา"** (พ.ศ.2554) มีความเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์อุทกภัยครั้งใหญ่ในปี พ.ศ.2554 ซึ่งศาสตราจารย์ชูลุดได้อพยพไปอยู่ที่อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี ตลอดระยะเวลาหนึ่งเดือน ในทุกๆ วันท่านจะใช้เวลาไปกับการวาดภาพทิวทัศน์ สัมผัสพลังชีวิตที่ยิ่งใหญ่จากพืชพรรณธรรมชาติ สิ่งมีชีวิตเล็กๆ ในจักรวาล เป็นการเข้าหาธรรมชาติในฐานะผู้นอบน้อมด้วยใจที่บริสุทธิ์และตระหนักในคุณค่าแห่งการอยู่ร่วมกันของสรรพชีวิตอย่างแท้จริง

DHARMA SILPA

Chalood started his "**Dharma Silpa**" series around 1987–1996 with no intention to express any Buddhism meaning despite the use of shapes and compositions from Thai arts or Buddhism symbols. It was chosen merely as a tool to convey his thoughts and directed it toward viewers by introducing the feeling of goodness from the intention of his expression. It was passed on from a heart that was nurtured by dharma. The artwork has a simplistic form with serene structure and its soft color tone please the eyes. The series reflects the purity of mind that is calm and free which is a result of a meditational state that occurred while working and studying Buddhism.

DRAWING

Due to his fondness of scribbling and drawing since he was a child, the technique of drawing became one of the techniques he feels closer to and especially adores. It is a simple technique yet a great way of expressing emotions and feelings. He has created several drawing artworks such as the series called "**Visual Poetry**" (1982–1983) which includes abstract artworks that do not focus on story but rather on showing the aesthetics from shapes and figures through visual elements. It is a visual language that can be felt through sight, acknowledged through feelings and imagination by replacing normal language which uses alphabets to systematically express meanings. This provides viewers with freedom of interpretation and using their imagination.

As for "**Daughters**" series (1985), Chalood created the form of women, placing the form continuously next to each other similar to the form and the hanging of wood crafts which as seen in one of the art pieces called "**Garlic**" in "**Rural Environmental Sculpture**" series. However, "**Daughters**" uses watercolor in creating form and tinge repeatedly using a pen. Chalood created "**Sculpture in Landscape**" (2007) by using a pen and a brush to draw image of sculpture then additionally drawing landscapes into it to express a relationship between abstract arts and nature.

As for "**Meditative drawing**" series (2011), it was due to the massive flooding in 2011. Chalood had to evacuate to Suan Pueng, a sub-district in Ratchaburi Province. Every day during that one month period he would dedicate his time to drawing views and scenery, felt the life of nature from the greens and the small micro-organisms in the universe. It was a way of getting in touch with nature as a humble soul with a pure heart that truly realizes the value of living together with all living things.

ผลงานชุดประติมากรรมชนบท

ศาสตราจารย์ชูลูกได้นำแรงบันดาลใจจากสภาพแวดล้อมและวิถีชีวิตชนบทไทย มาสร้างสรรค์ผลงานศิลปะที่มีความก้าวหน้าล้ำสมัย ทั้งในด้านรูปแบบและลักษณะการแสดงออก เริ่มจากผลงานชื่อ **"บันทึกประจำวัน"** ในช่วงระหว่างปี พ.ศ.2522 - 2527 ซึ่งเกิดจากการนำวัสดุสำเร็จรูปในชีวิตประจำวันมาห้อยแขวนตามแบบชาวชนบท ทับซ้อนไปตามสัณฐานตาข่าย และตามลำดับเวลา เมื่อเวลาผ่านไปปริมาณของวัตถุก็แปรผันตามไปด้วย ต่อมาในปี พ.ศ.2525 ศาสตราจารย์ชูลูกได้สร้างสรรค์ผลงานชุด **"ประติมากรรมชนบท"** บนพื้นที่ "สวนประติมา" ของท่าน ซึ่งยังคงรักษาสภาพบรรยากาศแบบชนบทไว้ โดยหยิบจับวัตถุและวัสดุจากสิ่งแวดล้อมรอบตัว ทั้งวัสดุจากธรรมชาติ และวัสดุสังเคราะห์ที่อยู่ในชีวิตประจำวันมาเป็นสื่อในการแสดงออก เริ่มจากผลงานชื่อ **"มัทรี"** ที่นำวัสดุมาห้อยแขวนวางพาดบนต้นไม้ พัฒนาต่อเนื่องมาจนถึงการนำวัสดุมาห้อยแขวนบนร่างกายตนเอง เพื่อเป็นสื่อแสดงความคิด ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสิ่งแวดล้อมในวิถีชีวิตชนบทไทย

ในแง่มุมมองประวัติศาสตร์ศิลปะร่วมสมัยไทย นับได้ว่าศาสตราจารย์ชูลูกเป็นหนึ่งในผู้บุกเบิกแนวทางการทำงานศิลปะเชิงความคิด (conceptual art) เพราะผลงานชุดนี้มีทั้งประเด็นในเรื่องความผันแปรของเวลาและความไม่คงทนของวัสดุ การใช้ร่างกายมนุษย์มาเป็นสื่อในการแสดงออกทางทัศนศิลป์ นอกจากนี้ ศาสตราจารย์ชูลูกยังเป็นศิลปินไทยคนแรกๆ ที่ริเริ่มการแสดงความเป็นไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเป็นไทยแบบชนบทด้วยการทำงานศิลปะเชิงความคิดอีกด้วย

หลังจากผลงานชุดนี้ ศาสตราจารย์ชูลูกได้สร้างสรรค์ผลงานประติมากรรมกับสิ่งแวดล้อมไว้จำนวนหนึ่ง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นงานที่ได้รับเชิญจากองค์กรต่างๆ ให้สร้างประติมากรรมสำหรับติดตั้งบริเวณภายนอกอาคาร โดยคำนึงถึงขนาด รูปทรงและความหมายที่เหมาะสมกับตัวอาคาร และการดำเนินงานขององค์กรนั้นๆ เช่น **"องค์สาม"** (พ.ศ.2524) ประติมากรรมสำริดที่ได้รับแรงบันดาลใจมาจากรูปทรงเงินพดด้วง ติดตั้งอยู่ที่ธนาคารกสิกรไทย ถนนพหลโยธิน **"พระบรมโพธิสมภาร"** (พ.ศ.2531) ประติมากรรมทองเหลืองรูปคันโพธิ์ปิดทอง สื่อสัญลักษณ์แทนความหมายได้ร่วมพระบรมโพธิสมภารของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ติดตั้งอยู่ที่มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ **"โลกุตระ"** (พ.ศ.2534) ประติมากรรมไฟเบอร์กลาสปิดทอง ซึ่งได้รับแรงบันดาลใจมาจากเปลวรัศมีของพระพุทธรูปในศิลปะสุโขทัย เป็นสัญลักษณ์แห่งความหลุดพ้นเปรียบเหมือนดอกบัวที่โผล่พ้นโคลนตม ก้านบัวทั้งแปดเปรียบดั่งมรรคซึ่งเป็นหนทางแห่งการดับทุกข์ และพระอรหันต์ทุกองค์ทั้งแปดในพุทธศาสนา ติดตั้งอยู่ที่ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ และ **"อินทรีย์ 5"** (พ.ศ.2541) ประติมากรรมสำริดรูปสามเหลี่ยมทรงสูงคล้ายเจดีย์ติดตั้งเรียงกัน 5 รูป มีความสัมพันธ์กับแสงเงาที่ตกทอดเปลี่ยนแปลงไปในแต่ละช่วงเวลา สื่อความหมายแทนอินทรีย์ทั้งห้า ได้แก่ สติ สมาธิ วิริยะ ปัญญา และ ศรัทธา ติดตั้งอยู่ที่ธนาคารกสิกรไทย สำนักงานใหญ่

RURAL ENVIRONMENTAL SCULPTURE

Chalood drew his inspiration from the way of life of Thais in a rural area to create artworks with styles and expressions that are ahead of time. Beginning with his work, **"Diary"** around 1979-1984, was created by hanging objects used in the daily routine of countrymen, one after another according to instinct and time. As time goes by, the amount of materials also changed. In 1982 Chalood created the **"Rural Environmental Sculpture"** artworks on his "Pratima garden" in Nakhon Pathom Province. The essence of countryside still lingered there and the surrounding objects both natural and synthetic materials that were used in daily life were selected as tools for expression. Starting with his **"Muthri"** piece, where he hanged and placed several objects on a tree stump then moving towards hanging the objects on his own body as a means of expressing his idea and a relationship between human and nature in Thai rural way of life.

From the historical view of Thai contemporary art, Chalood Nimsamer is considered the early pioneer in Thai conceptual art because this series reflected the idea of variation in time, the non-durability of objects and usage of human body as an artistic expression. Chalood is also one of the first Thai artists displaying the essence of being Thai with focus on rural Thais through conceptual artworks.

After this series, Chalood has created a number of environmental sculptures which mostly got commissioned by many institutions in order to set them outside the buildings. Sizes, shapes and meanings are in accordance with building and the institution's identity per se. For examples, **"The Tripple"** (1981), a bronze sculpture which is inspired by the shape of Thai ancient coin. The sculpture is located at Kasikorn Bank on Phaholyothin Road. **"Phra Boromaphothi Somparn"** (1988), a brass sculpture of a golden covered Bodhi tree symbolizes protection by His Majesty the King at Huachiew Chalermprakiet University. In 1991, **"Lokuttara"**, a fiberglass sculpture with golden leaves inspired by the flame shone from Sukhothai Buddha statutes symbolizes liberation, like a lotus rising from the mire. All eight lotus stalks represent the eightfold path which is a metaphor of a path to end suffering. They also represent eight Buddhist figures. It is located at Queen Sirikit National Convention Center.

The last is **"Inthri 5"** (1998), a tall triangular brass sculpture similar to 5 Pagodas line up next to each other which is relatively relevant to light and shade that changes in different courses of time, symbolizing the five faculties namely awareness, concentration, effort, wisdom and faith. The sculpture is now located at Kasikorn Bank headquarter.

ผลงานวาดเส้นจากโรม และภาพพิมพ์นามธรรม

ช่วงเวลาที่ศาสตราจารย์ชูลูกได้รับทุนไปศึกษาต่อที่ประเทศอิตาลี ประมาณปี พ.ศ.2499-2501 นอกจากไปศึกษาเทคนิคภาพพิมพ์กลวิธีร่องลึก (intaglio) แล้ว ท่านยังเดินทางไปวาดภาพทิวทัศน์ตามสถานที่ต่างๆ ในกรุงโรม ประเทศอิตาลี และกรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส เป็นการวาดภาพทิวทัศน์ขนาดใหญ่ในสถานที่จริง โดยใช้ปากกาไม้ก้านที่นำมาดัดแปลงเอง นอกจากนี้ยังมีผลงานจิตรกรรมชื่อ **"คิดถึง"** ซึ่งถ่ายทอดออกมาจากความรู้สึกของคนไกลบ้าน ต่อมาในปี พ.ศ.2507 ศาสตราจารย์ชูลูกได้รับทุนไปศึกษาเทคนิคภาพพิมพ์หิน (lithograph) ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา หลังจากเดินทางกลับมาได้สร้างสรรค์ผลงานภาพพิมพ์ไว้จำนวนหนึ่ง ซึ่งมีเทคนิคที่น่าสนใจ ด้วยการสร้างแม่พิมพ์จากวิธีการปะติดวัสดุ (collagraph) ที่มีเทคนิคเฉพาะคือ การนำทรายมาใช้สร้างร่องรอย แล้วใช้การฉีกพื้นเป็นตัวยึก เมื่อพิมพ์ออกมาจึงได้ค่าน้ำหนักเพิ่มขึ้นจากความหนาและความเว้าจากปริมาตรของทราย ทำให้เกิดลักษณะพิเศษที่แตกต่างออกไปจากภาพพิมพ์เทคนิคอื่น

ผลงานยุคแรก

ในช่วงแรกของการสร้างสรรค์ศิลปะ ประมาณปี พ.ศ.2498-2505 ศาสตราจารย์ชูลูกได้สร้างสรรค์ผลงานสะท้อนภาพวิถีชีวิตชนบทไทย ด้วยเทคนิคภาพพิมพ์แบบแกะลายเส้น (wood engraving) ลงบนแผ่นไม้โมกมันที่มีขนาดจำกัด ต่อมาได้ทดลองนำเมโซไนท์ (masonite) หรือกระดาษอัดแข็งมาทำแม่พิมพ์แกะไม้ (wood cut) แทนไม้เป็นคนแรกของไทย ผลงานในช่วงนี้เป็นภาพพิมพ์ขาวดำที่มีการแสดงออกอย่างรุนแรง ทั้งน้ำหนักและร่องรอยของรูปทรง ต่อมาได้เพิ่มสีเข้าไปในภาพพิมพ์ ซึ่งมีทั้งภาพพิมพ์สีน้ำมันและภาพพิมพ์สีน้ำ โดยเฉพาะภาพพิมพ์สีน้ำที่มีลักษณะนุ่มนวลและซึมพราเข้าหากัน เป็นเทคนิคที่มีความกลมกลืนกับอารมณ์ที่แสดงออกของศิลปิน ด้วยเรื่องราว รูปทรงที่เรียบง่าย และแสดงออกถึงความเป็นไทย

นอกจากนี้ยังมีผลงานจิตรกรรมชุด **"ชีวิตชนบทปิดทอง"** (พ.ศ.2499) ซึ่งศาสตราจารย์ชูลูกได้ทดลองคิดทองคำเปลวลงบนจิตรกรรมร่วมสมัยเป็นคนแรก นับเป็นก้าวสำคัญในการนำลักษณะของศิลปะไทยแบบประเพณีมาปรับใช้ในงานศิลปะร่วมสมัย ด้วยวิธีการเขียนเส้นหนา แสดงความรู้สึกด้วยเส้น แทนการคัดเส้นประณีตแบบโบราณ เสนอภาพเรื่องราววิถีชีวิตไทยแทนเรื่องราวทางพุทธศาสนา ทำให้เกิดลักษณะใหม่ของศิลปะร่วมสมัยที่แสดงลักษณะไทยได้อย่างลงตัว ในส่วนของผลงานประติมากรรม ซึ่งเป็นสาขาที่ศาสตราจารย์ชูลูกจบการศึกษานั้น ท่านได้นำแรงบันดาลใจจากวิถีชีวิตชนบทไทยมาสร้างสรรค์ผลงานประติมากรรมชิ้นสำคัญชื่อ **"คิด"** (พ.ศ.2498) ประติมากรรมรูปหญิงสาวเปลือยอก นั่งในท่าชันขาผ้าถุงตึง แบบท่านั่งทั่วไปของหญิงชาวบ้าน เป็นประติมากรรมที่ลดทอนรายละเอียดออกไป เหลือเพียงความเรียบง่าย แต่ยังคงแสดงออกถึงลักษณะชาวบ้านแบบไทยๆ

ROME DRAWING AND ABSTRACT PRINTS

During the time that Chalood received a scholarship to study in Italy around 1956-1958, apart from learning intaglio technique for graphic arts; he also went around drawing landscape at various locations in Rome, Italy and Paris, France. It was a large-scaled landscape image being drawn on location by using a self-modified reed pen. He also created a painting called **"Missing"** portraying the feeling of a person who lives far away from homeland. In 1964 Chalood received another scholarship to study lithograph in the United States of America. After coming back, he created several of graphic arts with an interesting technique of making a mould using collagraph technique, which has a unique way in doing so by blowing sand to create a mark and using spray glue to hold it. The print would result in a heavier high relief and clearer low relief depending on the amount of sand thus creating an exceptionally different feature from other type of printmaking techniques.

EARLY WORKS

In the early stages of creating his artworks around 1955-1962, Chalood created artwork which reflected Thai rural life with the printmaking technique of wood engraving by engraving patterns onto a limited size Moke-Mun wood. Later on he became the first in Thailand who experimented with masonite or hardboard by using it as a block instead of using real wood. His works during that time was mainly monochrome woodcuts with aggressive expression both in terms of the shape's heaviness and grooves. He later added colors into his works, using both oil painting and watercolor. Watercolor woodcuts are soft and colors merge into one another. It is a technique that is one with artists' emotional expression telling a simple story with simple shapes and reflecting true essence of being Thai.

Moreover, there was also the **"Rural Life, Tempera and Gold Leaf"** series (1956) which Chalood was the first person to experiment with gold leaf on contemporary art pieces. It was an important step of incorporating traditional Thai art with contemporary art by drawing thick lines to express feelings instead of neatly outlining styles of the past, presenting the way of traditional Thai lifestyles instead of stories about Buddhism. This has perfectly created a new Thai feature of contemporary art. As for sculptural works, which was the field Chalood graduated from, he drew his inspiration from the Thai rural way of life and created an important sculpture called **"Preoccupation"** (1955). It is a sculpture of a woman baring her breasts sitting with her knees up, sitting posture seen in women in the rural area. A sculpture that stripped down the details leaving only the simple sculpture to be seen yet still able to reflect the Thai characteristics of rural people.

ตลอดระยะเวลากว่า 60 ปีแห่งการสร้างสรรค์ศิลปะ จากจุดเริ่มต้นในการแสดงความเป็นไทยจากวิถีชีวิตชนบท การค้นคว้าทดลองเทคนิควิธีการในงานภาพพิมพ์ จิตรกรรม และประติมากรรม แล้วขยายขอบเขตการสร้างสรรค์ไปสู่ศิลปะเชิงความคิด (conceptual art) จนกลับมาสู่เทคนิคการแสดงออกที่เรียบง่ายอย่างการวาดเส้น ซึ่งเปรียบเสมือนการบันทึกร่องรอยชีวิต จากความรู้สึคนึกคิดและประสบการณ์ชีวิตที่กลมกลืนไปกับสิ่งแวดล้อมทั้งปวง สิ่งหนึ่งซึ่งเป็นเอกภาพสะท้อนตัวตนของศาสตราจารย์ชวลิตตลอดมานั้นก็คือ การแสดงออกซึ่งความรู้สึกที่เรียบง่าย บริสุทธิ์ และถึงงาม จากจิตใจที่ผูกพันอยู่กับธรรมชาติ วัฒนธรรม และวิถีชีวิตชนบทไทย

โอชนา พูลทองศิวัฒนา

เกิด	13 กันยายน 2522
2543	ศิลปศาสตรบัณฑิต (โบราณคดี) มหาวิทยาลัยศิลปากร
2551	ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ศิลปศึกษา) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2552	อาจารย์ประจำภาควิชาทฤษฎีศิลป์ คณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
2556	รองคณบดีฝ่ายวิชาการ คณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

Throughout 60 years of creating art, from the beginning of expressing the essence of being Thai through a rural way of life, to experimentation of techniques in printmaking or graphic arts, paintings and sculptures, he then extended his works to conceptual art, and finally coming back to something simple like drawing as a means of expression. This can be compared to making imprints in life from feelings, thoughts and experiences to become one with his surroundings. His expression of simplicity that is pure and good, based on the mind that is one with nature, culture, and Thai rural way of life is the main factor that has always reflected who Chalood Nimsamer really is.

OCHANA POONTHONGDEEWATTHANA

Born	13th, September 1979.
2000	B.A. [Archaeology], Faculty of Archaeology, Silpakorn University.
2008	M.Ed. [Art Education], Faculty of Education, Chulalongkorn University.
2009	Full-time lecturer at Department of Art Theory, Faculty of Painting, Sculpture and Graphic Arts, Silpakorn University.
2009	Associate Academic Dean at Faculty of Painting, Sculpture and Graphic Arts, Silpakorn University

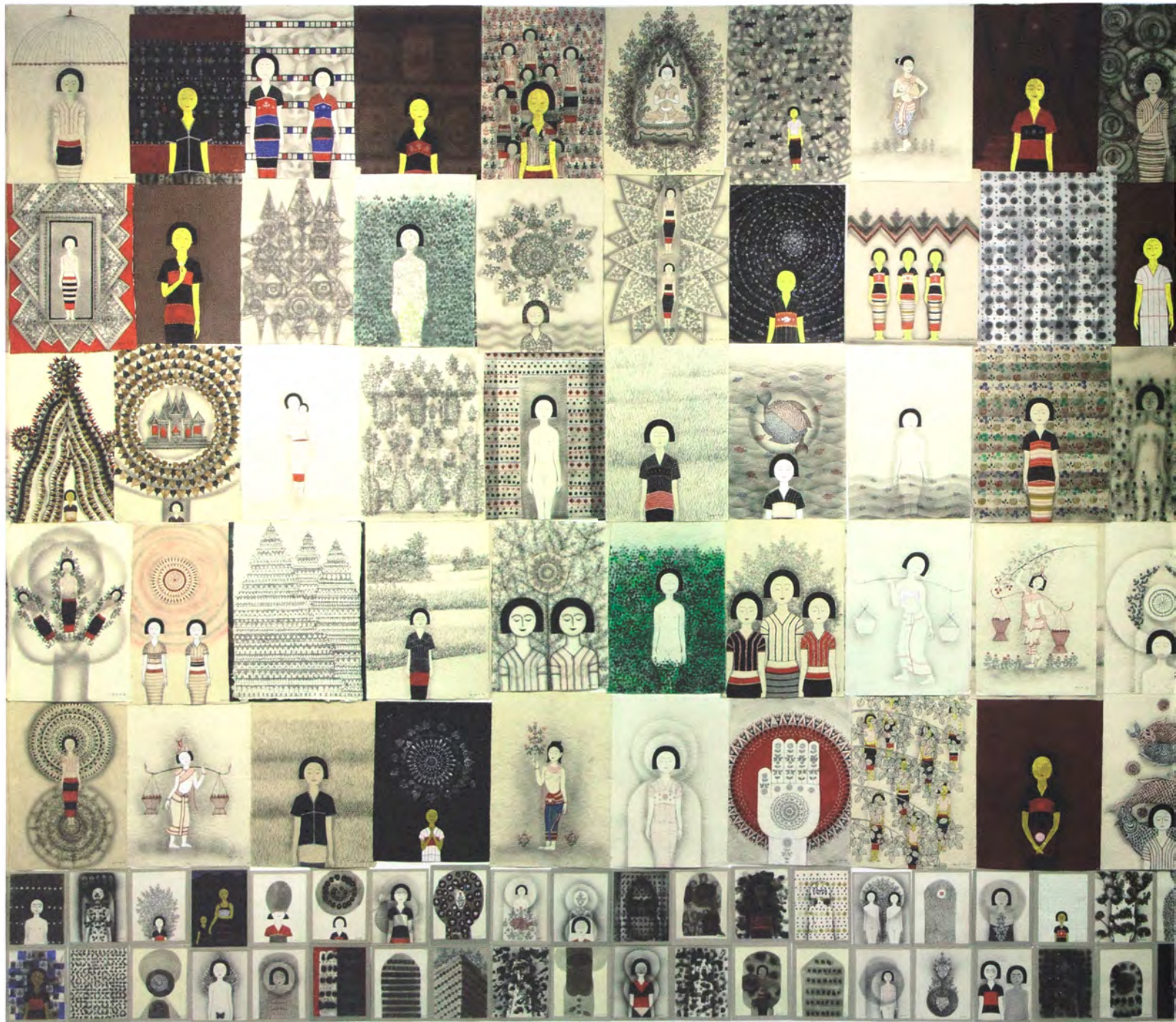

ผลงานชุดจิตรกรรมฝาผนัง MURAL PAINTING series

"ผมกล้าทำอะไรต่อมิอะไร ผมถือว่าเป็นการทดลอง
เพราะผมเป็นครูและผมได้ความรู้ไปสอนนักศึกษา" ... ชลูด นิ่มเสมอ

"I DARED TO DO A LOT OF THINGS. I SEE IT AS AN EXPERIMENT,
BECAUSE I'M A TEACHER AND I USE THAT KNOWLEDGE TO TEACH MY STUDENTS." ... CHALOOD NIMSAMER

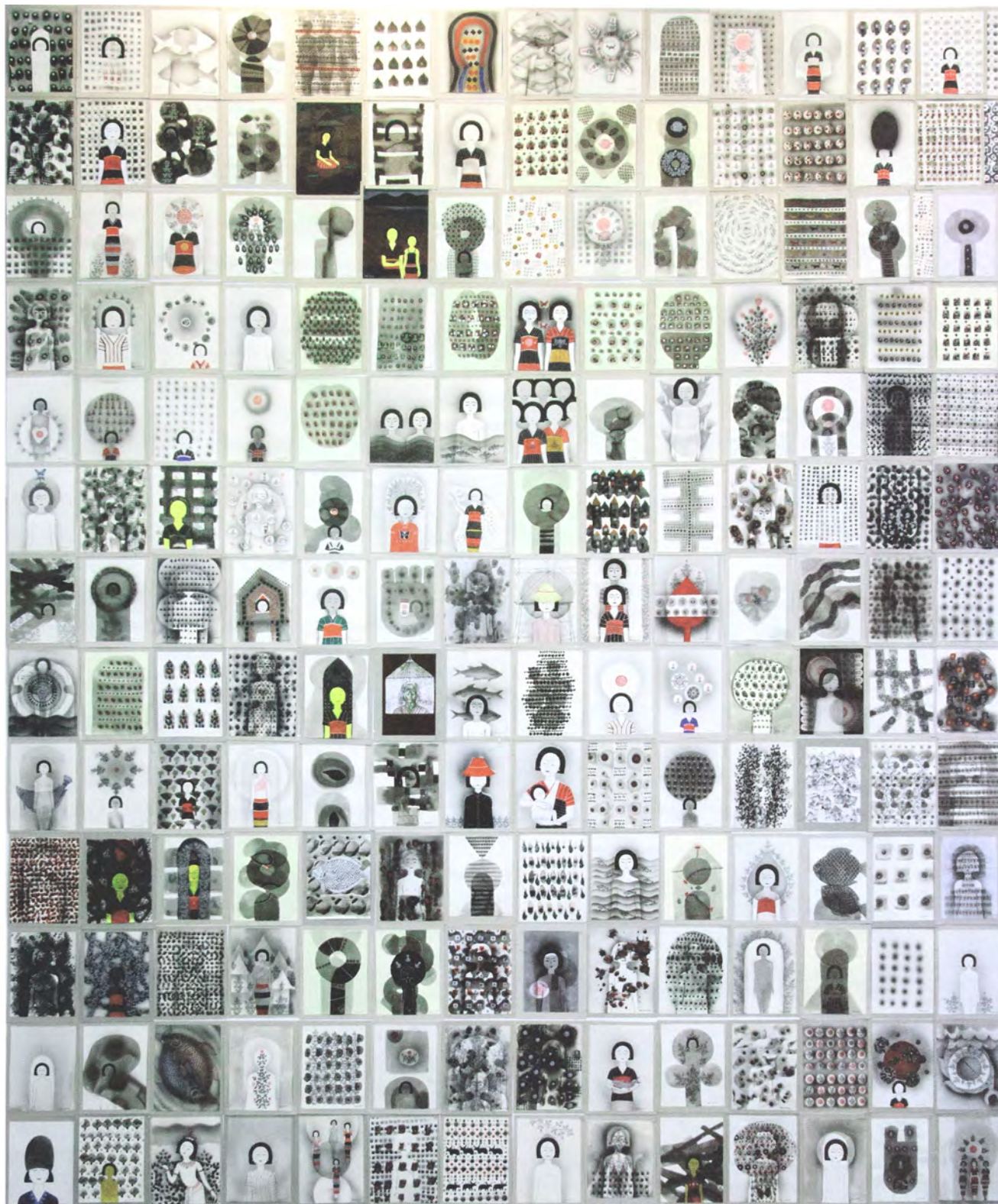
ผลงานชุดจิตรกรรมฝาผนัง

2553-2556
จิตรกรรม

"Mural Painting" series

2010-2013
painting

ผลงานชุดประติมากรรมบนกะดิน

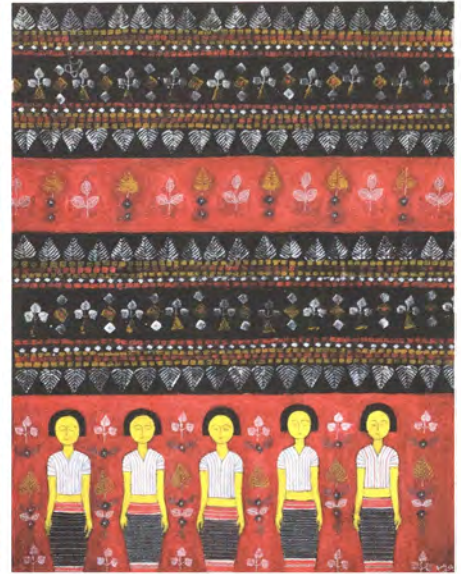
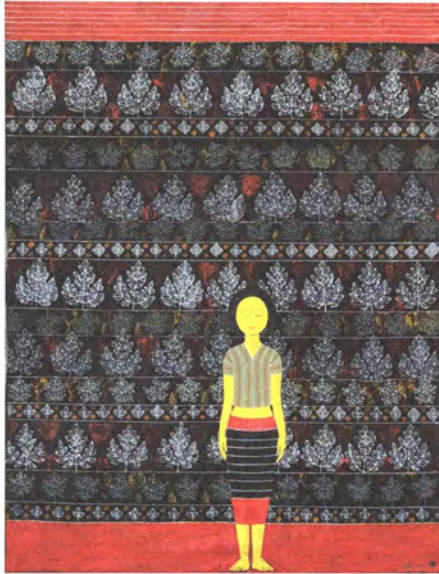
2556
ประติมากรรมจัดวาง

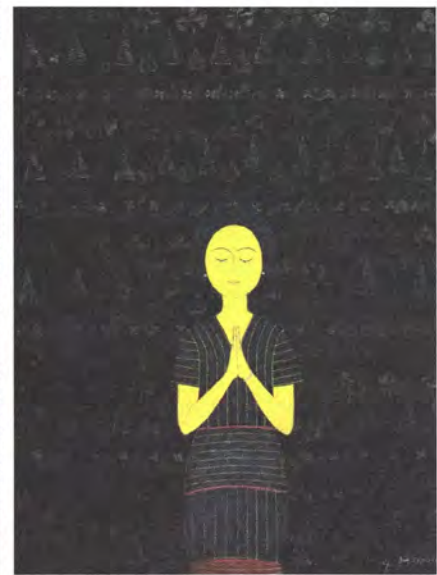
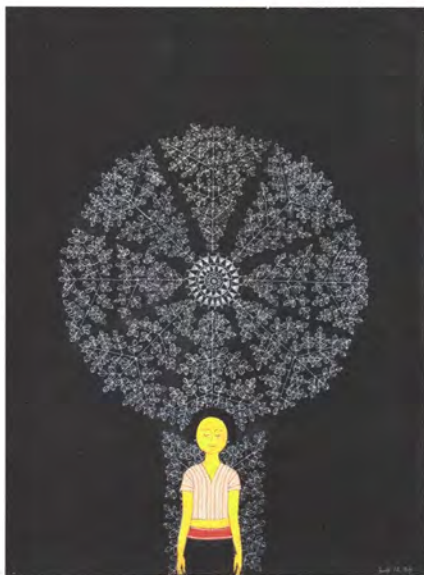
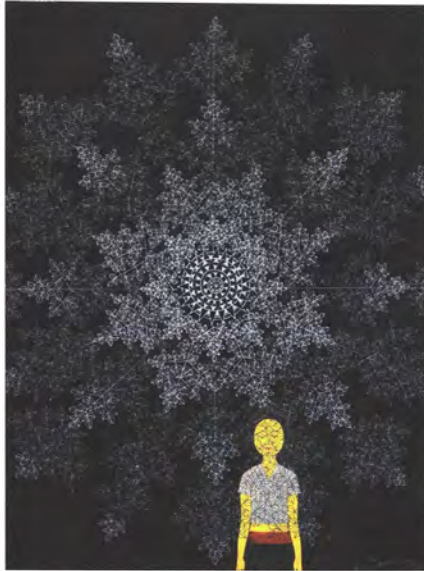
Sculpture on Sale

2013
sculpture installation

ผลงานชุดจิตรกรรมฝาผนัง

2553-2556

50 x 75 ซม.

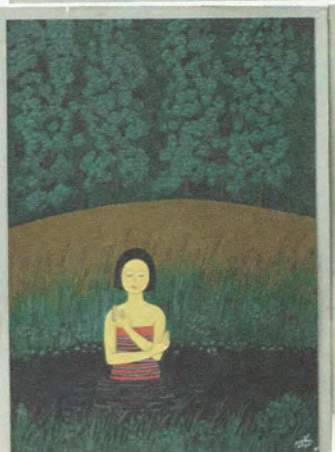
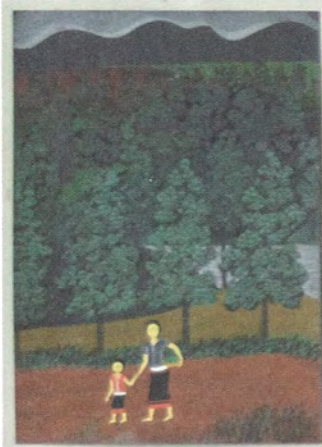
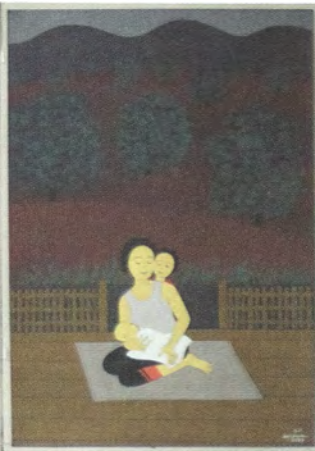
สีอะคริลิกบนผ้าใบ

"Mural Painting" series

2010-2013

50 x 75 cm.

acrylic on canvas

ผลงานชุดปลูกป่า

Reforestation, Tempera and Gold Leaf

2544

2001

35 x 50 ซม.

35 x 50 cm.

สีฝุ่นปิดทอง

tempera and gold leaf

ผลงานชุดธรรมศิลป์ DHARMASILPA series

"ทำอะไรก็ให้รู้ตัว รู้ตัวในขณะที่ทำอะไรเท่านั้นเอง
จะกินก็ต้องรู้ว่ากิน จะเดินก็ต้องรู้ว่าเดิน จะโมโหใครก็ต้องรู้ว่าโมโหอะไร" ... ชลูด นิ่มเสมอ

"ALWAYS BE AWARE OF WHAT YOU'RE DOING, THAT'S ALL. WHEN YOU EAT YOU SHOULD BE AWARE THAT YOU'RE EATING.
WHEN YOU WALK YOU SHOULD BE AWARE THAT YOU'RE WALKING. IF YOU ARE MAD AT SOMEONE,
BE AWARE OF THE REASON YOU ARE MAD." ... CHALOOD NIMSAMER

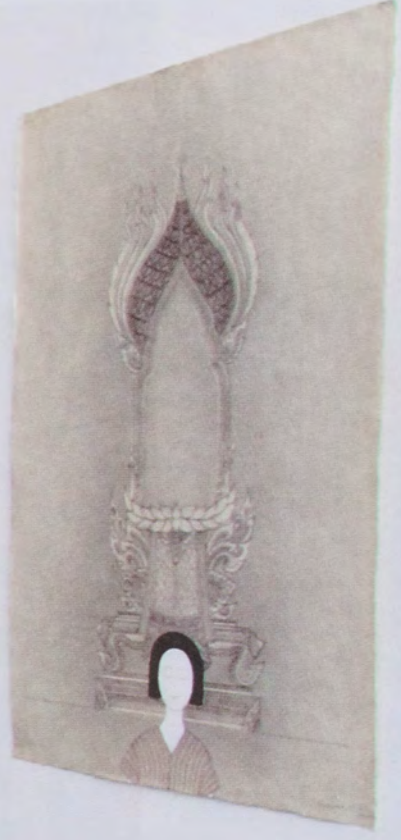

พระพุทธรูปปางนาคปรก

พระพุทธรูปปางนาคปรก เป็นพระพุทธรูปที่มีลักษณะพิเศษ คือ มีเศียรพระพุทธรูปและพระวรกายของพระพุทธรูปอยู่ภายในเศียรพระพุทธรูปอีกองค์หนึ่ง ซึ่งเศียรพระพุทธรูปอีกองค์หนึ่งนั้นจะมีลักษณะเหมือนเศียรนาคที่พันรอบพระพุทธรูปองค์แรก

พระพุทธรูปปางนาคปรก

พระพุทธรูปปางนาคปรก

พุทธบาทฉัพพัชร์

2538

83.5 x 98 ซม.

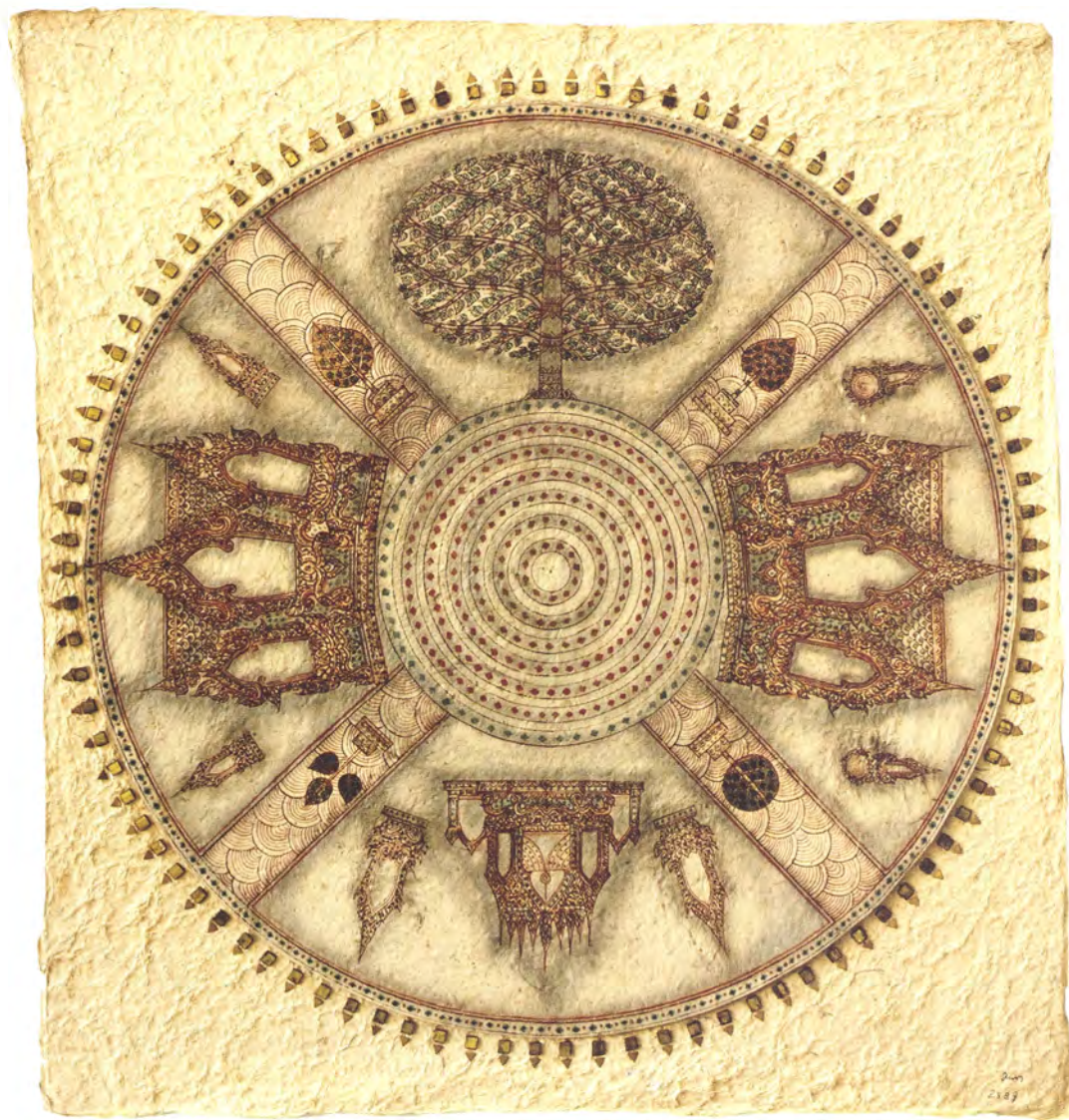
จิตรกรรมสีฝุ่นบนกระดาษสา

Buddhapada Glorification

1995

83.5 x 98 cm.

Tempera on Sa paper

จักรวาล

2539

85 x 98 ซม.

จิตรกรรณสีฝุ่นบนกระดาษสา

Cosmos

1996

85 x 89 cm.

Tempera on Sa paper

นางลอยกับปราสาท

2538

84.5 x 98 ซม.

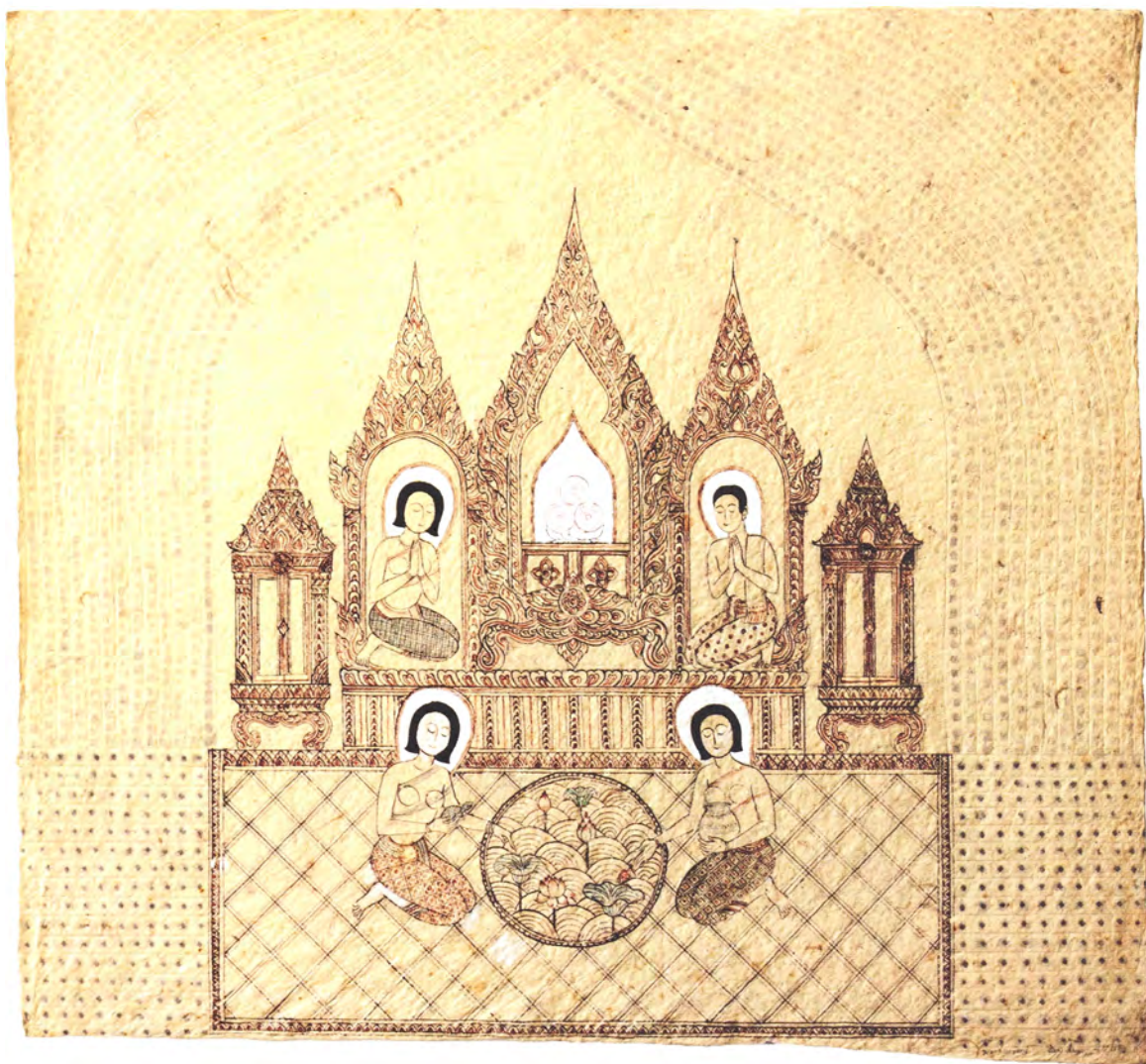
จิตรกรรมสีฝุ่นบนกระดาษสา

The Afloat Maiden and the Prasat

1995

84.5 x 98 cm.

Tempera on Sa paper

รัตนตรัย

2538

81.5 x 91 ซม.

จิตรกรรมสีฝุ่นบนกระดาษสา

Triratana

1995

81.5 x 91 cm.

Tempera on Sa paper

ทางหลกพื้น

2539

92 x 272 ซม.

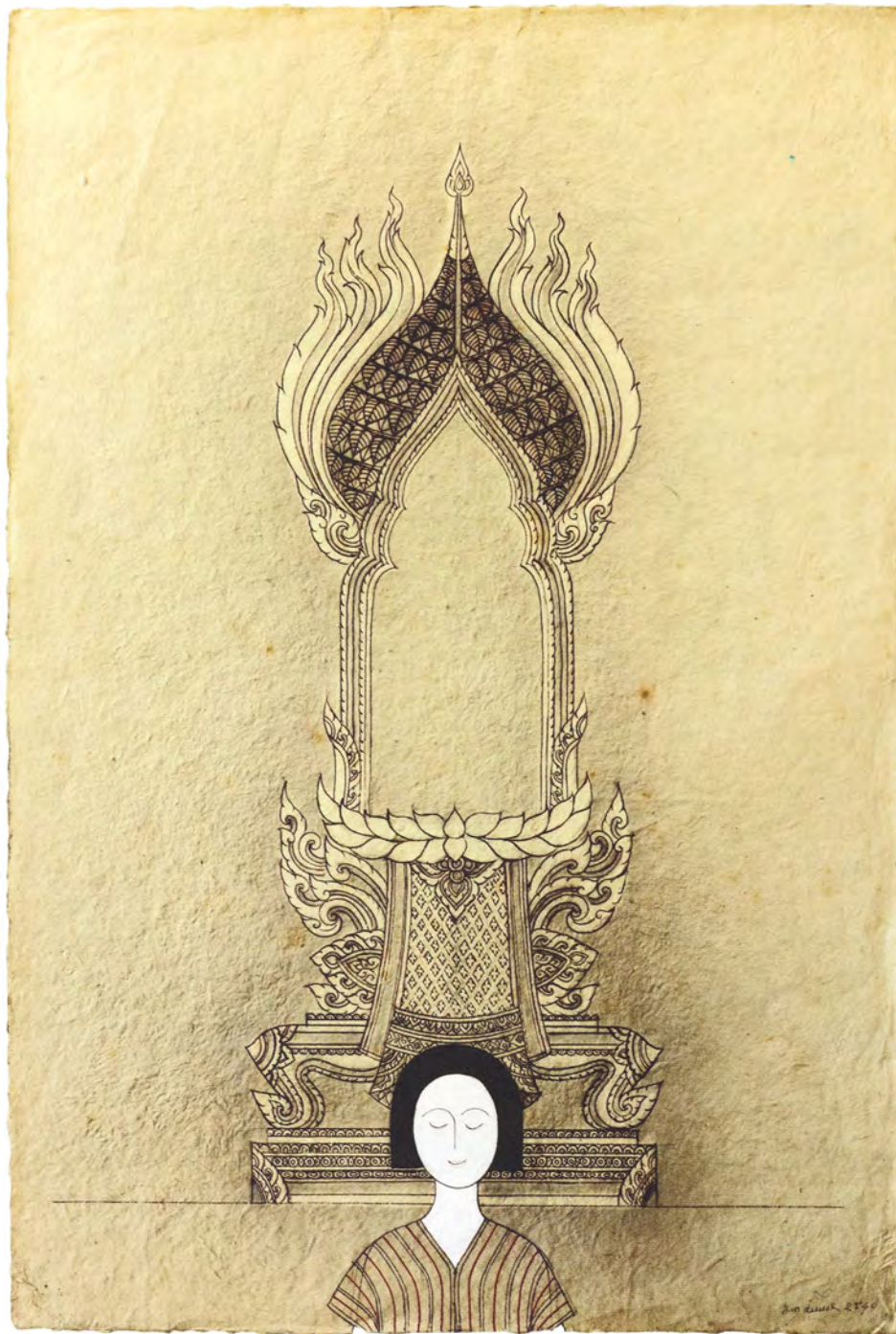
จิตรกรรมสีฝุ่นบนกระดาษสา

Way of Liberation

1996

92 x 272 cm.

Tempera on Sa paper

โพธิ์บัลลังก์ 2

2540

59 x 87 ซม.

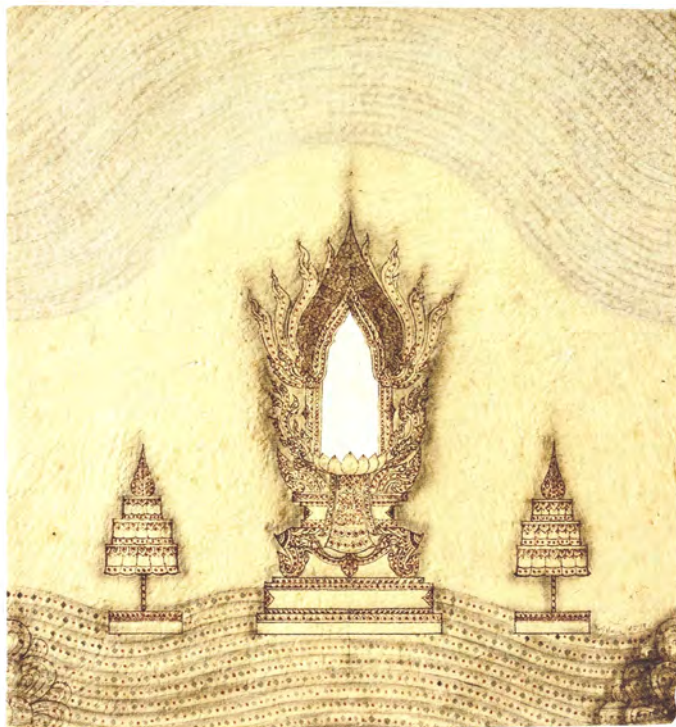
สีอะคริลิกบนกระดาษแข็ง

Bhodi Tree 2

1997

53 x 78 cm.

tempera on Sa paper

บัลลังก์กับฉัตร

2538
81 x 88 ซม.
สีฝุ่นบนกระดาษสา

The Throne and the Chatra

1995
81 x 88 cm.
tempera on Sa paper

พระพุทธรูปกับฉัตร

2538
81.5 x 90 ซม.
สีฝุ่นบนกระดาษสา

Buddhapada and Chatras

1995
81.5 x 90 cm.
tempera on Sa paper

มหานครนิพพาน

2538

84 x 89 ซม.

สีฝุ่นบนกระดาษสา

The Realm of Nirvana

1995

84 x 89 cm.

tempera on Sa paper

คุณนายลูกอิน

2513

53 x 78 ซม.

สีอะคริลิกบนกระดาษแข็ง

Khun Nai Look-In

1970

53 x 78 cm.

acrylic on hard board

ผลงานวาดเส้น

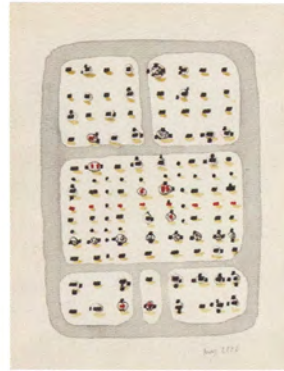
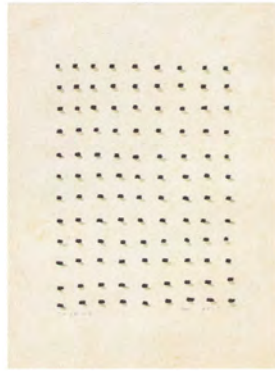
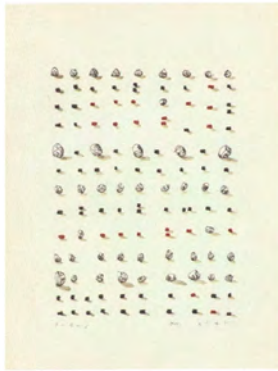
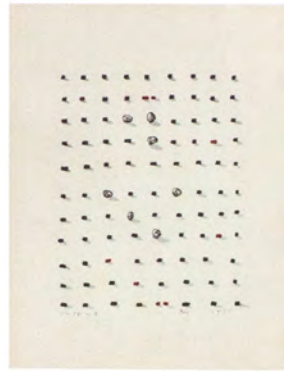
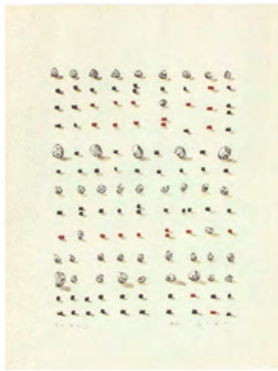
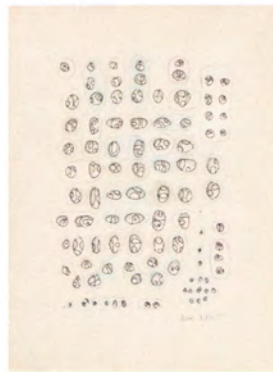
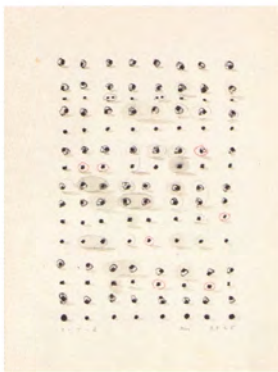
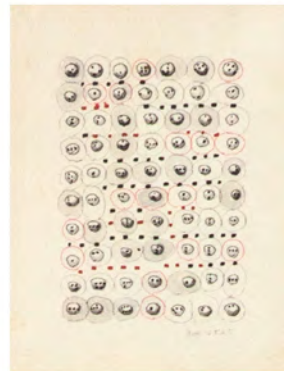
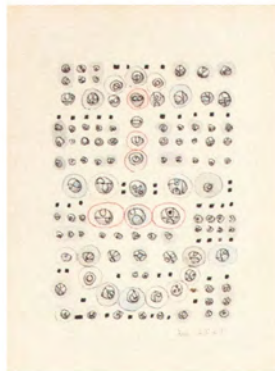
DRAWING series

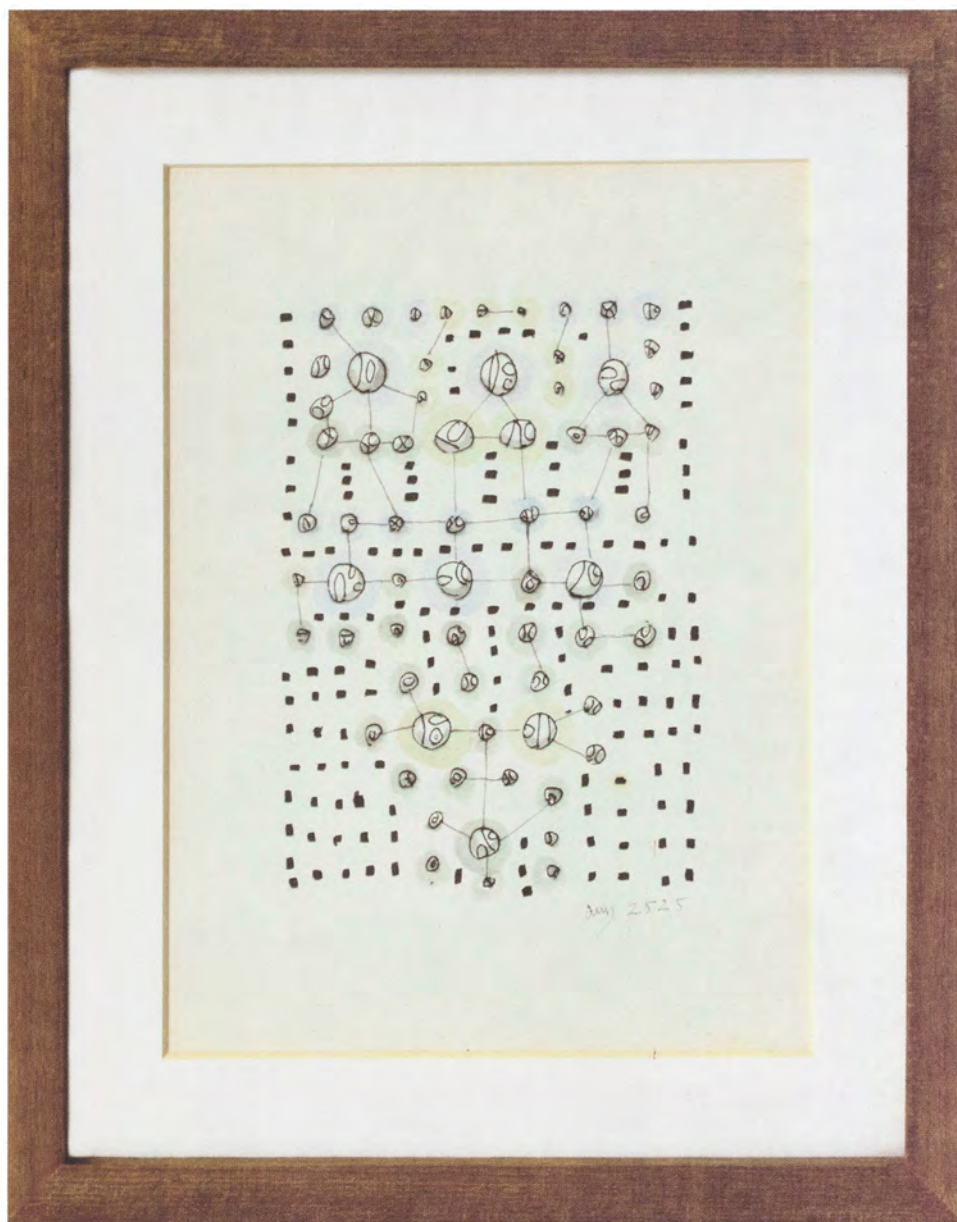
"อาจารย์ปัญญา (วิจิณทนสาร) เป็นคนพูดว่า รูปผู้หญิงของอาจารย์เป็นพระนะ ผมเขียนหน้าผู้หญิงเนี่ย ถ้าผมใส่หมวกเหล็กครอบ มันก็เป็นผู้หญิง แต่ถ้าผมเกล้าไปข้างบน ใส่เปลวรัศมี ก็เป็นพระ หน้าเดียวกันนะ ผมยังคิดที่อาจารย์ปัญญาบอกรูปผู้หญิงของอาจารย์เป็นพระ โดยไม่ต้องเขียนพระ"
... ชลูด นิ่มเสมอ

"AJARN PANYA (VIJINTHANASARN) SAID THAT MY DRAWING OF A WOMAN IS ACTUALLY OF BUDDHA.
I DREW A FACE OF A WOMAN. IF I DRAW AN IRON HAT OVER THE HEAD IT WOULD BE A WOMAN, BUT IF I PUT THE HAIR INTO A BUN ON TOP AND ADD A FLICKERING FLAM-LIKE HALO THEN SHE TURNS INTO BUDDHA WITH THE SAME FACE.
I WAS HAPPY TO HEAR THAT HE SAID MY DRAWING OF A WOMAN IS ACTUALLY OF BUDDHA WITHOUT HAVING TO DRAW BUDDHA."
... CHALOOD NIMSAMER

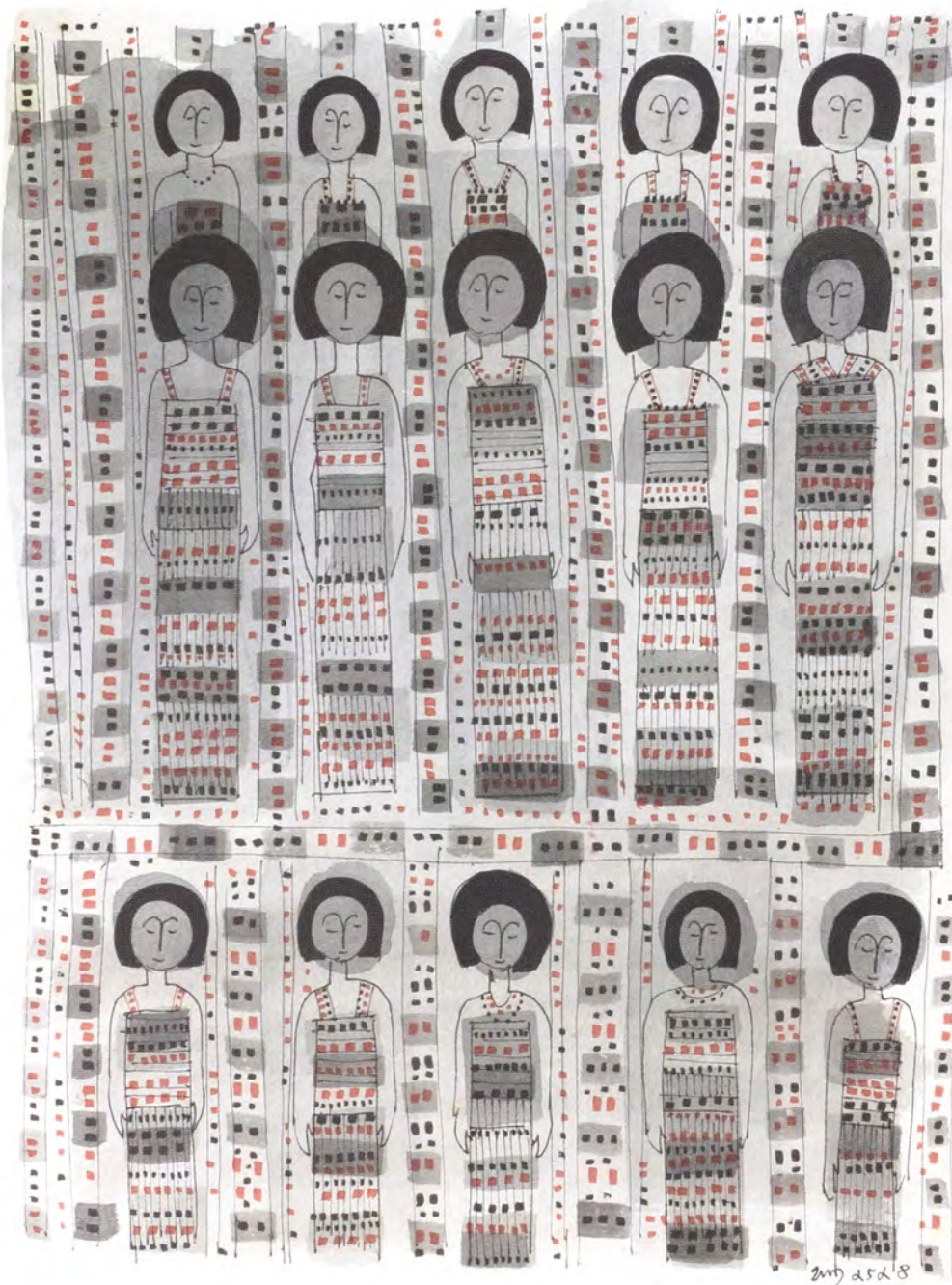

ผลงานชุตบทวี

2525-2526
14 x 19 ซม.
วาดเส้น

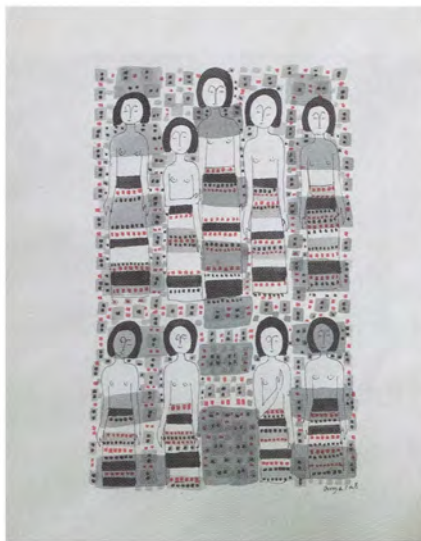
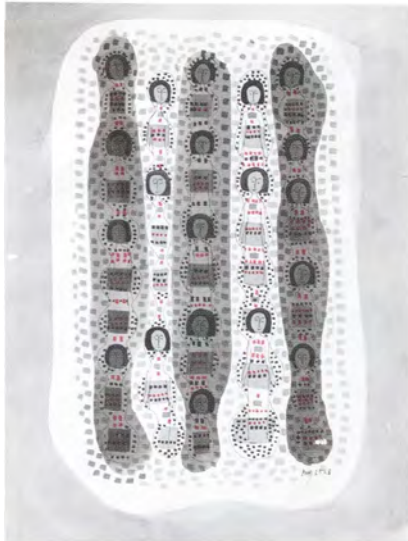
Visual Poetry

1982-1983
14 x 19 cm.
drawing

20/2/8

4/2/8

ผลงานชุดลูกสาว

2528
22.5 x 33 ซม.
วาดเส้น

"Daughters" series

1985
22.5 x 33 cm.
drawing

ผลงานชุดประติมากรรมในทิวทัศน์

2550
19 x 29 ซม.
วาดเส้น

Sculpture in Landscape

2007
19 x 29 cm.
drawing

ผลงานชุดวาดเส้นภวานา

2554
15 x 22 ซม
วาดเส้น

Meditative Drawing

2011
15 x 22 cm.
drawing

ผลงานชุดประติมากรรมชนบท

RURAL ENVIRONMENTAL SCULPTURE series

"มันก็เป็นของที่ทิ้งขว้างอยู่ในชนบทนะครับ วัตถุมันก็เป็นสิ่งเหล่านั้น แต่พอทำออกมาแล้ว มันก็สะท้อนไปถึงชีวิตในชนบท ที่ภาระมันมากมายแต่มันไม่ได้ผลอะไรเลย เหมือนชาวนาที่ลงทุนแทบตาย แต่ผลผลิตไม่ได้ผล" ... ชลูด นิ่มเสมอ

"THEY WERE GARBAGE THAT LYING AROUND IN RURAL AREA, JUST THINGS.
BUT ONCE YOU TURN IT INTO ART, IT REFLECTS THE RURAL LIFE STYLES THAT FULL OF BURDEN BUT PRODUCE NO RESULT.
LIKE FARMERS WHO INVEST SO MUCH BUT GET BAD PRODUCE" ... CHALOOD NIMSAMER

1

1. มัทรี

Muthri

2525

ขนาดผันแปร

วัสดุชนบท

1982

dimension variable

rural objects

2. ประติมากรรมชนบทกับศิลปิน

Rural Sculpture with the artist

2525

ขนาดผันแปร

วัสดุชนบท

1982

dimension variable

rural objects

นารายณ์ 2

2525
ขนาดผันแปร
วัสดุชนบท

Narayana 2

1982
dimension variable
rural objects

ประติมากรรมชนบท

2525
ชานาคันแปร์
วัสดุชนบท

Rural Sculpture

1982
dimension variable
rural objects

1

2

3

1. บันทึกประจำวัน

2522-2527
วิศคุณบท

Diary

1997-1984
rural objects

2. กระเทียม

2525
วิศคุณบท

Garlic

1982
rural objects

3. ในครัว

2525
วิศคุณบท

In Kitchen

1982
rural objects

ผนังครัวดำ

Sooty Kitchen Wall

2543-2555

2000-2012

ขนาดผันแปร

dimension variable

วัสดุชนบท

rural objects

สมบัติของเขาใหญ่ อาร์ต มิวเซียม
Collection of Khao Yai Art Museum

โลกุตระ

Lokuttara

2534

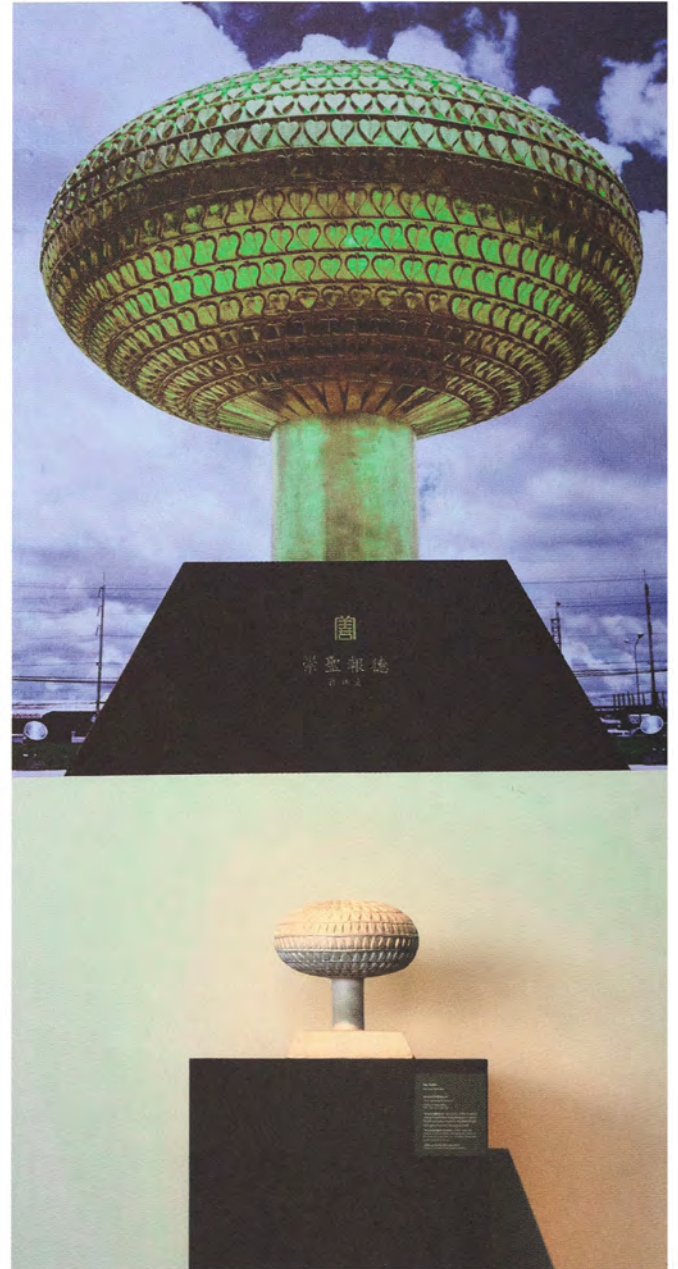
1991

ประติมากรรมไฟเบอร์กลาสปิดทอง

fiberglass sculpture and gold leaf

ผลงานจริงเป็นสมบัติของศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์
Collection of Queen Sirikit National Convention Center

แบบร่างเป็นสมบัติของศาสตราจารย์ชูลูด นิ่มเสมอ
Lokuttara's model, collection of Chalood Nimsamer

พระบรมโพธิสมภาร

Phra Boromapothi Somparn

2531

1988

ประติมากรรมทองเหลือง

brass sculpture and gold leaf

ผลงานจริงเป็นสมบัติของมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
Collection of Huachiew Chalermprakiet University

แบบร่างเป็นสมบัติของศาสตราจารย์ชูลูด นิ่มเสมอ
Phra Boromapothi Somparn's model, collection of Chalood Nimsamer

องค์สาม

The Tripple

2524

1981

ประติมากรรมสำริด

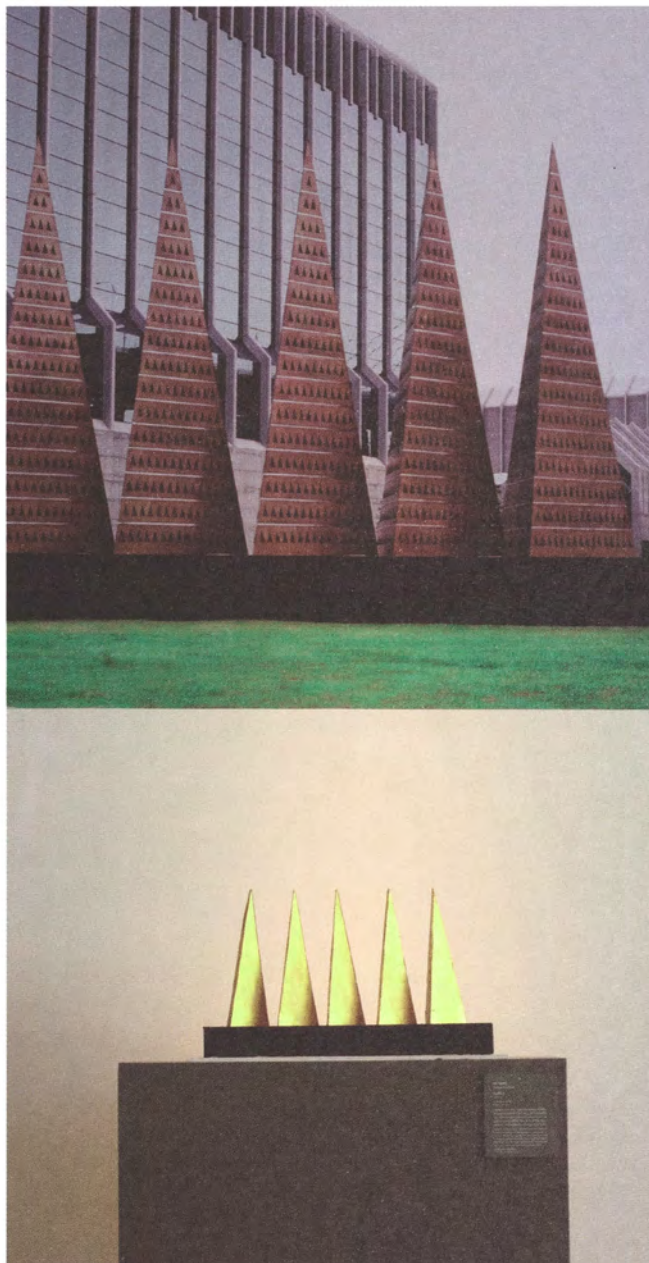
bronze sculpture

ผลงานจริงเป็นสมบัติของธนาคารกสิกรไทย

Collection of Kasikorn Bank

แบบร่างเป็นสมบัติของศาสตราจารย์ชูลูก นิมเสมอ

The Tripple's model, collection of Chalood Nimsamer

อินทรี 5

Inthri 5

2541

1998

ประติมากรรมสำริด

bronze sculpture

ผลงานจริงเป็นสมบัติของธนาคารกสิกรไทย

Collection of Kasikorn Bank

แบบร่างเป็นสมบัติของธนาคารกสิกรไทย

Inthri 5's model, collection of Kasikorn Bank

ผลงานวาดเส้นจากโรมและภาพพิมพ์นามธรรม ROME DRAWING AND ABSTRACT PRINTS

"เวลาเรียนของอะคาเดมี มี 4 ปี ผมไปสอบได้ข้ามชั้นไปเรียนปี 3 อีก 1 ปีก็จบแล้ว เลยขออยู่ต่ออีกปี ไม่ต้องไปเรียนในห้องปฏิบัติ แต่เวลาเล็กเซอร์ผมชอบไปฟัง ได้ความรู้มาก ได้ภาษา เขาสอนดีมาก ผมยังคิดว่าทำอย่างไร พวกเราจะสอนได้อย่างนั้นบ้าง" ... ชลูด นิ่มเสมอ

"THE ACADEMY TAKES 4 YEARS TO COMPLETE, BUT I PASSED AN EXAM AND SKIPPED TO THIRD YEAR. SO IT TOOK ME ONLY ONE MORE YEAR TO COMPLETE. I ASKED TO STAY ANOTHER YEAR WITHOUT HAVING TO GO TO WORKSHOP, JUST THE LECTURE. I LIKE TO ATTEND THE LECTURE TO GAIN MORE KNOWLEDGE, TO LEARN THE LANGUAGE. THEY TAUGHT SO WELL, MAKING ME THINK ABOUT WHAT TO DO SO THAT WE COULD TEACH LIKE THAT." ... CHALOOD NIMSAMER

เป้าตาวัว

2510

59 x 73 ซม.

ภาพพิมพ์วัสดุปะติด พิมพ์ด้วยกลวิธีร่องลึก

Bull's eye target

1967

59 x 73 cm.

collagraph (intaglio)

รอยจารึก 2

2510

57 x 67 ซม.

ภาพพิมพ์วัสดุปะติด พิมพ์ด้วยกลวิธีร่องลึก

Imprint 2

1967

57 x 67 cm.

collagraph (intaglio)

โลกกับดวงอาทิตย์

2510

61 x 74.5 ซม.

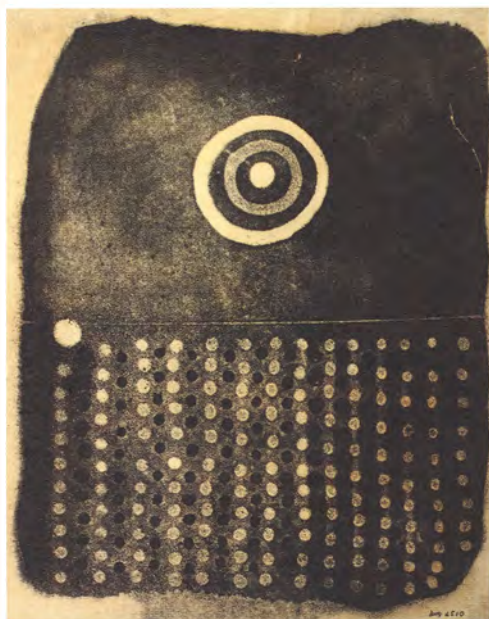
ภาพพิมพ์วิศุปะคดี พิมพ์ด้วยกลวิธีร่องลึก

Earth, Sun

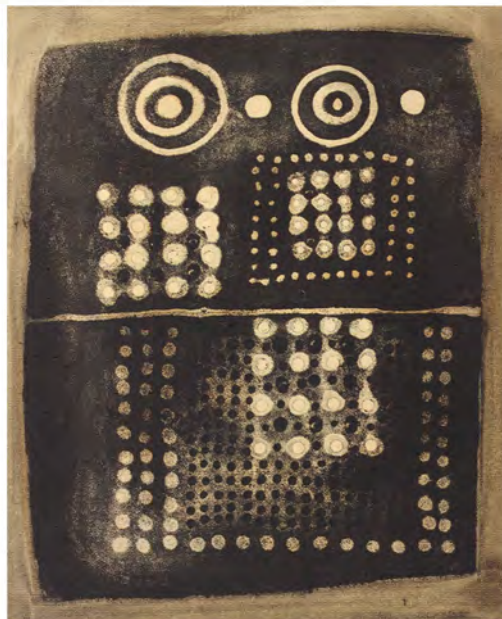
1967

61 x 74.5 cm.

collagraph (intaglio)

1

2

3

1. เงาสสะท้อน 1

2510

58 x 72.5 ซม.

ภาพพิมพ์วีสตูปะติด พิมพ์ด้วยกลวิธีร่องลึก

Reflection 1

1967

58 x 72.5 cm.

collagraph (intaglio)

2. เงาสสะท้อน 2

2510

60.5 x 64.5 ซม.

ภาพพิมพ์วีสตูปะติด พิมพ์ด้วยกลวิธีร่องลึก

Reflection 2

1967

60 x 64.5 cm.

collagraph (intaglio)

3. รอยสัก

2506

47.5 x 61 ซม.

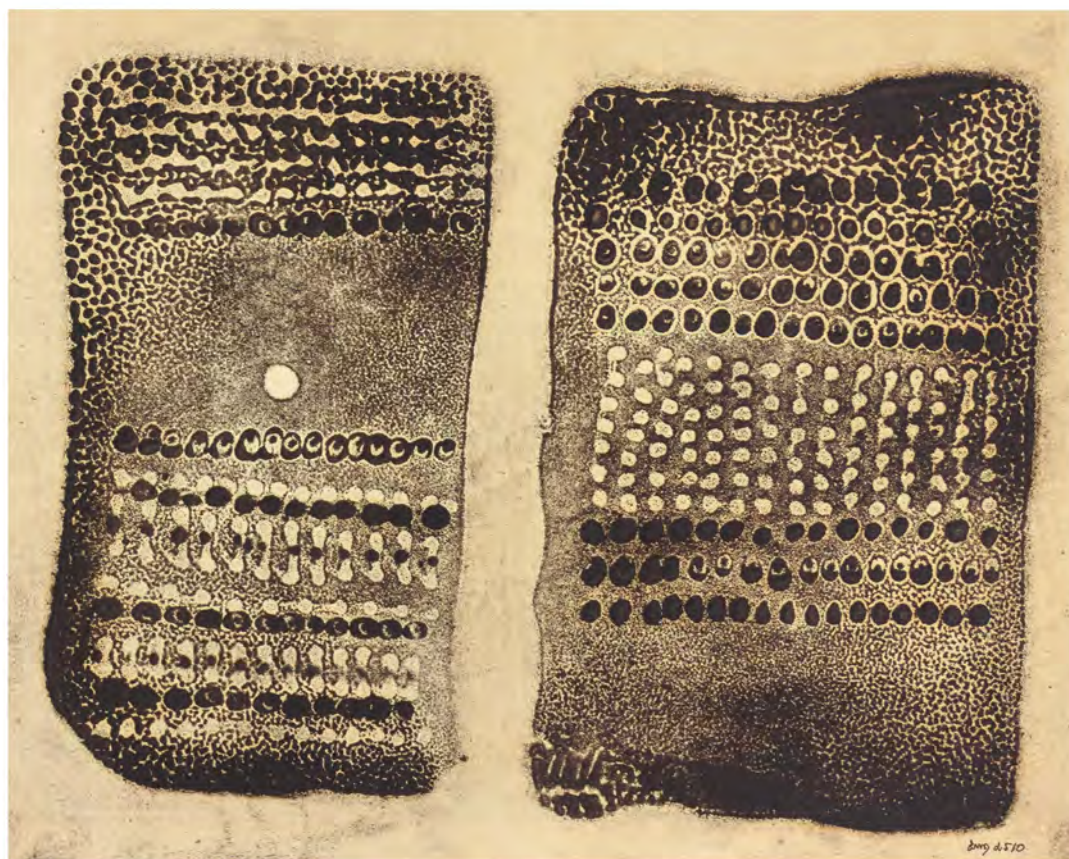
ภาพพิมพ์วีสตูปะติด พิมพ์ด้วยกลวิธีร่องลึก

Tattoo

1963

47.5 x 61 cm.

woodcut (intaglio)

คัมภีร์

2510

57.5 x 72.5 ซม.

ภาพพิมพ์วัสดุปะติด พิมพ์ด้วยกลวิธีร่องลึก

Scripture

1967

57.5 x 72.5 cm.

collagraph (intaglio)

ชานกรุงโรม

2501
63.5 x 103.5 ซม.
วาดเส้น

Roma Suburb

1958
63.5 x 103.5 cm.
drawing

ถนนในโรม

2501
62.5 x 94 ซม.
วาดเส้น

Street in Roma

1958
62.5 x 94 cm.
drawing

โรม 2

2501
64.5 x 60 ซม.
วาดเส้น

Roma 2

1958
44.5 x 60 cm.
drawing

โบสถ์ในโรม 2

2501
43.5 x 56.5 ซม.
วาดเส้น

Cathedral in Roma 2

1958
43.5 x 56.5 cm.
drawing

หลังคาโรม

2501
65 x 95 ซม.
วาดเส้น

Roma: View from the Top

1958
65 x 95 cm.
drawing

กิดดิ้ง

2500
53.5 x 78.5 ซม.
สีน้ำมันบนผ้าใบ

Missing

1957
53.5 x 78.5 cm.
oil on canvas

ผลงานยุคแรก

EARLY WORKS series

"ขึ้นปลายปีที่ 3 หรือ ขึ้นปีที่ 4 แล้ว อาจารย์ศิลป์ท่านพูดกับนักศึกษาทุกคน โดยเฉพาะในระดับที่สูงขึ้นสักหน่อย บอกเราเป็นคนไทย เราไม่ใช่ฝรั่ง เราเรียนตามวิธีการของฝรั่ง แต่เวลาแสดงออก เราต้องแสดงออกตัวตนของเรา ความเป็นไทยของเรา" ... ชลูด นิ่มเสมอ

"LATE 3RD YEAR OR THE BEGINNING OF 4TH YEAR, PROFESSOR SILPA WOULD TELL ALL HIS STUDENTS, ESPECIALLY SENIORS, THAT WE ARE THAI, NOT FOREIGNERS. WE STUDY WESTERN STYLE, BUT WHEN WE EXPRESS OURSELVES WE SHOULD SHOW OUR IDENTITY, OUR THAI VALUES." ... CHALOOD NIMSAMER

“ผลงานยุคแรก”
1941-1945

ผลงานยุคแรกเป็นงานที่ศิลปินได้ศึกษาและฝึกฝนจากอาจารย์ศิลป์ พีระศรี ซึ่งเน้นการศึกษารูปแบบและเทคนิคการวาดภาพแบบตะวันตก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือการวาดภาพเหมือนและภาพวิวทิวทัศน์ ผลงานยุคแรกนี้แสดงให้เห็นถึงความสามารถของศิลปินในการเรียนรู้และปรับตัวเข้ากับวิธีการสอนแบบตะวันตก ซึ่งเน้นการศึกษารูปแบบและเทคนิคการวาดภาพแบบตะวันตก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือการวาดภาพเหมือนและภาพวิวทิวทัศน์ ผลงานยุคแรกนี้แสดงให้เห็นถึงความสามารถของศิลปินในการเรียนรู้และปรับตัวเข้ากับวิธีการสอนแบบตะวันตก

คู่รัก

2499

63 x 92 ซม.

สีฝุ่นปิดทอง

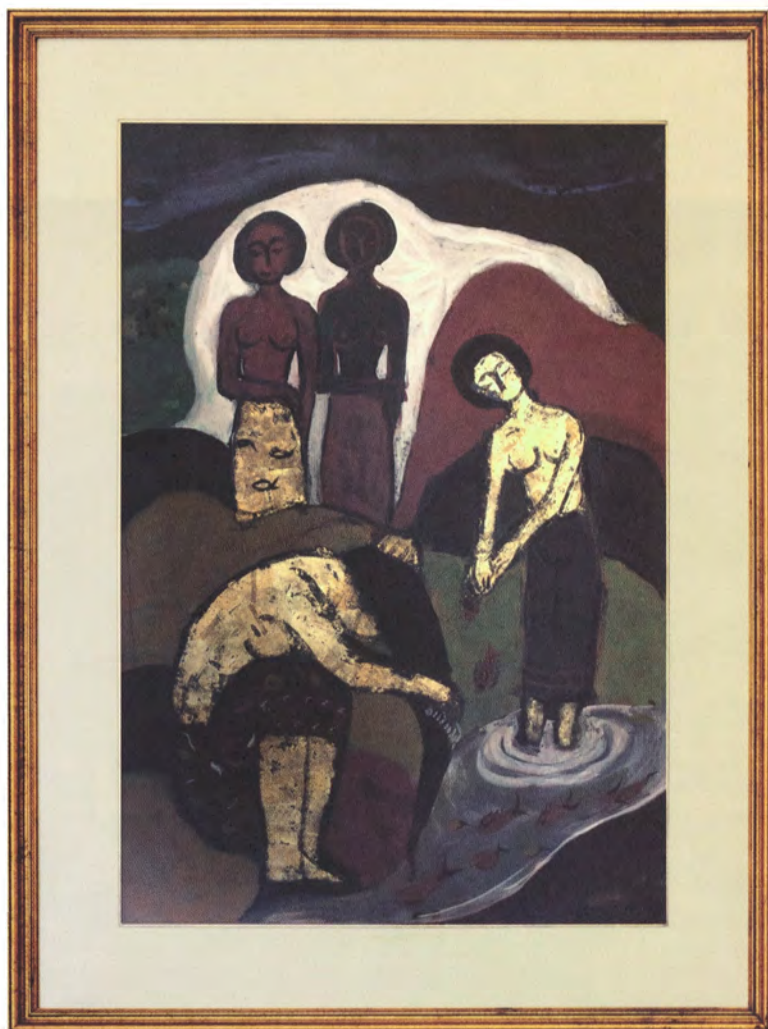
Lovers

1956

63 x 92 cm.

tempera and gold leaf

สมบัติของพิพิธภัณฑ์แห่งชาติ หอศิลป์ พระศรี อนุสรณ์
Collection of Silpa Bhirasri Memorial National Museum

สงกรานต์

Songkran Festival

2498

1955

76.5 x 52.6 ซม.

76.5 x 52.6 cm.

สีฝุ่นปิดทอง

tempera and gold leaf

รางวัลเกียรติยศอันดับ 1 เหรียญทอง ประเภทจิตรกรรม การแสดงศิลปกรรมแห่งชาติ ครั้งที่ 7 ประจำปีพ.ศ. 2499 สมบัติของทายาทนางมีเซียม ยิบอินซอย
1st prize, Gold Medal, Painting, the 7th National Exhibition of Art, 1956 : Collection of Heir of Misiem Yipintsoi

"ดูเหมือนทำสัก 12 ชิ้น แล้ว อาจารย์ศิลป์เอาหมด แสดงหมด ตอนที่ได้รางวัล

แกเรียกผมเข้าไป แล้วแกก็เอาโบว์สีทองรางวัลที่ 1 บอก 'เอา ให้นาย' 'นายจะไปติดรูปไหนก็ได้ กรรมการเขาให้ทุกรูป' ... ชลูด นิ่มเสมอ

"I THINK I CAME UP WITH 12 PIECES AND PROFESSOR SILPA TOOK IT ALL FOR EXHIBITION.

WHEN I GOT THE AWARD HE CALLED ME IN AND GAVE ME A GOLDEN RIBBON FOR THE FIRST PRIZE AND SAID

"HERE'S YOURS, YOU CAN PUT IT ON ANY PIECE. THE JUDGES AWARDED ALL OF IT." ... CHALOOD NIMSAMER

วัดเก่า

Old Temple

2503

1960

78 x 110 ซม.

78 x 110 cm.

สีน้ำมันบนผ้าใบ

oil on canvas

สมบัติของพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ หอศิลป์ พระศรี อานุสรณ์
Collection of Silpa Bhirasri Memorial National Museum

ผู้หญิงหลับ

Sleeping Lady

2503

1960

53 x 73 ซม.

53 x 73 cm.

สีน้ำมันบนผ้าใบ

oil on canvas

สมบัติของพิพิธภัณฑ์แห่งชาติ หอศิลป์ พีระศรี อนุสรณ์
Collection of Silpa Bhirasri Memorial National Museum

สามพี่น้อง

2498
50 x 62 ซม.
ภาพพิมพ์แกะไม้

Three Sisters

1955
50 x 62 cm.
woodcut

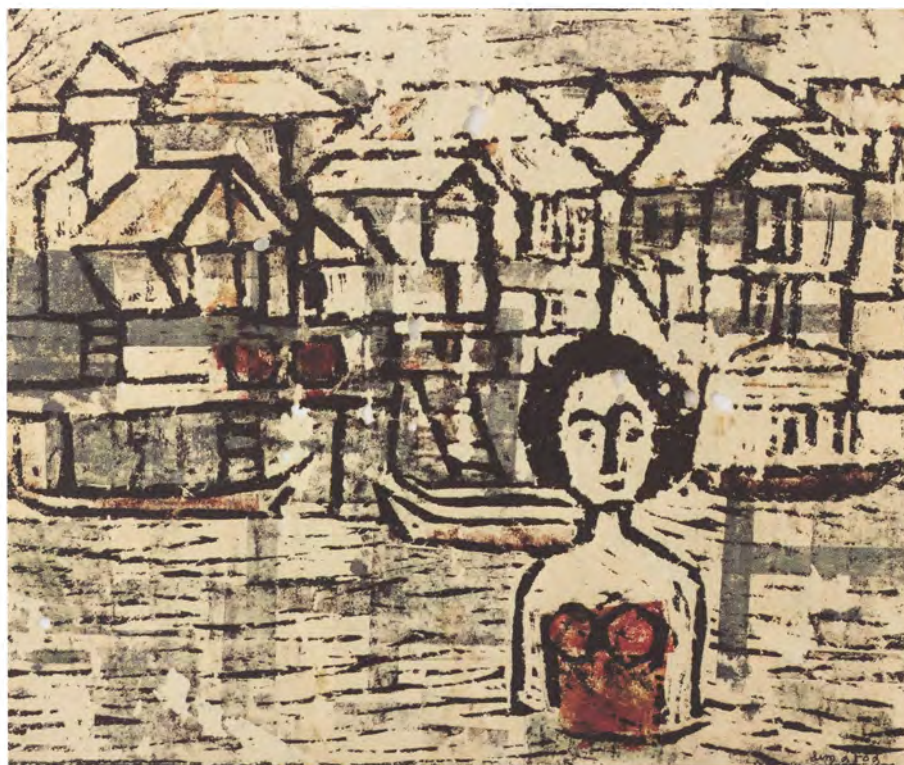

ทำบุญ

2498
38.5 x 50.5 ซม.
ภาพพิมพ์แกะไม้

Making Merit

1955
38.5 x 50.5 cm.
woodcut

1

1. คลองบางหลวง

2502
42 x 50 ซม.
ภาพพิมพ์แกะไม้สี

Bang Luang Canal

1959
42 x 50 cm.
coloured woodcut

2. กลับจากโรงเรียน

2505
51 x 62.5 ซม.
ภาพพิมพ์แกะไม้สี

Returning from School

1962
51 x 62.5 cm.
coloured woodcut

กิด

Preoccupation

2498

1955

กว้าง 69 x ยาว 72.5 สูง 66 ซม.

W. 69 x L. 72.5 x H. 66 cm.

ประติมากรรมสำริด

bronze

รางวัลเกียรติยศอันดับ 2 เหรียญเงิน

ประเภทประติมากรรม การแสดงศิลปกรรมแห่งชาติ ครั้งที่ 6 ประจำปีพ.ศ. 2498
2nd prize, Silver Medal, Sculpture, the 7th National Exhibition of Art, 1956

ความบริสุทธิ์แห่งธรรมชาติ

Purity of Nature

2499
กว้าง 47 x ยาว 59 สูง 24 ซม.
ประติมากรรมสำริด

1956
W. 47 x L. 59 x H. 24 cm.
bronze

รางวัลเกียรติยศอันดับ 2 เหรียญเงิน

ประเภทประติมากรรม การแสดงศิลปกรรมแห่งชาติ ครั้งที่ 7 ประจำปีพ.ศ. 2499
2nd prize, Silver Medal, Sculpture, the 7th National Exhibition of Art, 1956

โดย ภัณฑารักษ์

BY CURATORS

บทสัมภาษณ์ชุลล นิมเสมอ

INTERVIEW
CHALOOD NIMSAMER

ในบ้านหลังนั้นไม่มีใครจะเหมือนกับบ้านของคนทั่วไปนัก ด้วยพื้นที่บนผนังแทบทั้งหมดมีภาพวาดแขวนเรียงราย ขึ้นเต็มผนัง ในภาพเหล่านั้นหลายภาพเป็นรูปผู้หญิงยืนในมุมสงบๆ นุ่งผ้าซิ่น สวมเสื้อพื้นเมือง ผลงานบางชิ้นคัดเส้น บางชิ้นติดทองคำเปลว และภาพทั้งหมดผ่านมือของชายคนหนึ่ง ที่มีบทบาทเป็นทั้งศิลปินและเป็นครู ... ครูคนสำคัญ

ศาสตราจารย์ชูลुक นิ่มเสมอ ได้รับการยกย่องให้เป็นทั้งศิลปินชั้นเยี่ยมและศิลปินแห่งชาติ ขณะที่ตัวท่านยืนยันตลอดมาว่าท่านเป็น **"ศิลปินชนบท"**

"ผมตั้งตัวเป็นศิลปินชนบทมานานแล้ว เคียวนี่ก็ยังเรียกว่าศิลปินชนบท แล้ววงเล็บเล่า"

สารภาพตามตรง ผมทั้งเกรงและประหม่าเมื่อนั่งอยู่ต่อหน้าศิลปินอาวุโสท่านนี้ เล่าย้อนความไปก่อนหน้านี้ เมื่อก่อนศิลปิน มีแนวคิดอยากจัดแสดงงานย้อนหลังให้ศิลปินอาวุโสสักคน ผู้อำนวยการหอศิลป์ฯ เดินมาถามว่า ในฐานะภัณฑารักษ์อยากจัดงานให้ใคร ผมตอบโดยไม่ลังเล **"ศาสตราจารย์ชูลुक นิ่มเสมอ"**

ทำไม ?

นี่คือศิลปินที่ยืนอยู่ในหน้าประวัติศาสตร์อันสำคัญของวงการศิลปะไทยร่วมสมัย เป็นผู้พัฒนาผลงานศิลปะให้เราเห็นปรากฏการณ์ที่น่าทึ่ง และเป็นนักทดลอง

"ผมกล้าทำอะไรต่อมิอะไร ผมถือเป็นการทดลอง เพราะผมเป็นครู และผมได้ความรู้ไปสอนนักศึกษา"

อาจารย์ชูลुक ในวัย 84 ปี นั่งอยู่ต่อหน้าผมขณะนี้ ผมชักไม่เชื่อลูกศิษย์บางคนของท่านเสียแล้วที่บอกว่าท่านเป็นคนคู่ เพราะแววตา ท่าทาง รวมทั้งอารมณ์ขัน ตลอดจนการสนทนาในวันนี้ มันดูจะสวนทางกับสิ่งที่ได้ยินมาโดยสิ้นเชิง กรุณาอย่ากระพริบตา นี่คือการสนทนาที่ "จริง" และ "คมชัด" ที่สุดบทหนึ่ง เท่าที่ผมเคยคุยกับผู้อาวุโสในทางศิลปะมาหลายคน

In a house, unlike any other, almost every inches of the wall is covered with paintings. Most of them are pictures of a woman wearing Thai Northeastern sarong with traditional shirt. Some are line drawings, while some covered with gold leaf. All of them are created by a man who holds the roles of artist and teacher ... an important teacher.

Chalood Nimsamer was named Artist of Distinguished Artist and National Artist. However he has always insisted that he is a **"Rural Artist"**.

"I have always been a rural artist. Even now I still call myself that with the word old in brackets."

Honestly, I was so nervous being around this senior artist. When BACC came up with an idea of organizing an exhibition presenting a retrospective of a senior artist, the Director of BACC came and asked me as a curator who would be the one. I answered the question without any hesitation. **"Chalood Nimsamer"**.

Why ?

He is an artist that appears in many important historical pages of Thai Contemporary Art. He has developed many impressive artworks. He was an experimenter.

"I dare to do a lot of things. I see them as experiments. I am a teacher and I can use that knowledge to teach my students."

At the age of 84, Chalood sat before me and I was starting to doubt some of his students who said that he was quite scary. The look in his eyes, his characters, and his sense of humour during our conversation today told me otherwise. So please don't blink because this is the most "honest" and "clearest" conversation I have ever had with senior artists.

วัยเด็ก

ศิลปินส่วนใหญ่ในวงการศิลปะมักจะเริ่มต้นด้วยพื้นฐานชีวิตครอบครัวที่ยากจน ชีวิตอาจารย์เองก็เป็นเช่นนั้น ความยากจนมีประโยชน์บ้างไหมครับในการทำงานศิลปะ

ผมคิดว่า ถ้าผมรวยกว่านั้นจะพอใจมากกว่า (หัวเราะ) มันเลือกไม่ได้ แต่ก็อาจมีส่วนช่วยนะ การที่คนยากจนจะฟุ้งเฟ้อในเรื่องอื่น มันทำได้ยาก ก็เลยทำเรื่องใกล้ๆ ตัว ชิคเขียนไปไม่ต้องลงทุนอะไรเท่าไรหรอก เมื่อตอนผมเด็กๆ ครอบครัวผมทำสวน ผมเองก็ต้องช่วยเขาทำสวน เท่าที่กำลังของเด็กจะทำได้ ขนดิน ใส่ปุ๋ย แล้วมันก็แย่งเวลาที่ผมอยากทำอย่างอื่นไปเยอะ ผมก็เลยหาเวลาที่มีเหลือไม่มาก บางทีก็หนีไปแอบในที่ลับตา ชิคเขียนอะไรไปตามเรื่อง พอหาเวลาให้กับตัวเองได้ก็ทำใหญ่เลย เพราะเวลาส่วนใหญ่ต้องช่วยเขาทำอาชีพ

อาจารย์เคยให้สัมภาษณ์ว่า ตอนเด็กๆ เป็นเด็กมือบอน ชอบขีดเขียน การมือบอนที่ว่านี้อาจารย์ทำอะไรบ้างครับ

ผมก็ขีดเขียนไปเรื่อยๆ ชอบใบไม้ กิ่งไม้ ชอบสะเก็ดไม้ เก็บแล้วก็นำรวบรวมเอาไว้ ใบไม้ที่สวยงามที่สุด คล้ายๆ เราชักอะไรที่มันเป็นธรรมชาติ เมื่อเด็กๆ บ้านผมทำสวนพลู แล้วก็มีไม้ค้ำพลูที่เขาใช้ไม้โกงกางส่งมาจากมหาชัยปักให้เถาพลูมันไต่ ต้องริดตาออก ผมก็ไปเก็บที่เขาริด บางทีริดเสร็จแล้ว มันก็จะเรียว มีรูตรงกลาง บางทีก็มีอะไรโผล่อยู่บ้าง ผมก็ชอบ มันน่าแปลก ผมก็เอามาเล่น

ผมจะอยู่ที่ไหนก็ตาม ผมก็เขียนรูปทั้งนั้น ไม่ว่าจะอยู่บ้านหรืออยู่วัด ส่วนใหญ่ผมก็จะเขียนรูป แล้วผมก็จะอยู่ได้อย่างมีความสุข ผมไม่ได้เรียนวาดรูปกับใคร แต่มีครูเหมเป็นครูใหญ่ ผมนับถือครูเหม พยายามเขียนให้เหมือน ตอนนั้นอยู่วัด อายุประมาณ 12 แล้วนะ

CHILDREN

Most artists in the art scene seem to start out poor. Meaning their families lived in poverty and so did yours. Do you think poverty play a role in creating art?

I think if I were richer I would have been happier (laugh) but of course I didn't have the choice. However, I think it helped because to live in poverty means I didn't have the luxury to spend money on many things. It was difficult to do, so I ended up focusing on things around me. Drawing didn't require much investment. When I was young my family cultivated a land and I had to help them as much as I could, carrying sacs of dirt, fertilized plants, within a child's capacity. This occupied a lot of my time, so I just used a little free time I had to go into hiding and drew things. I drew as much as I could with the time I had left because I spent most of my time helping my family make a living.

You used to say in an interview that you were quite a naughty child who liked to doodle, could you elaborate on that?

I just drew things. I like leaves, sticks, and bark. I collected them. Leaf is the prettiest. It's like I love anything natural. When I was young my family cultivated betel. They wrapped betel around mangroves which transported from Mahachai district. They used stem cutting technique to let the betel vines died and cut off its gnarls. I would collect those gnarls. Some of them were thin with hole in the middle. Some had something poked out of it. I like it because it looked strange. I just played with it.

Wherever I was I just kept on drawing, whether I was at home or temple. I spent most of my time drawing and that made me happy. I didn't take any lesson from anyone, but I have Kru Hem as a teacher. I looked up to him and tried to draw like him. I lived in a temple at the time. I was 12 years old.

พะชะช้ง

นอกจากชื่อเสียงของครูเหม ซึ่งอาจารย์รู้จักและนับถือมากๆ ตอนนั้นอาจารย์รู้จัก "พะชะช้ง" หรือยัง

ก็รู้ตอนเรียนหนังสือแล้ว แต่ผมไม่มีหวังหรอก แม่ส่งผมถึง ม. 6 หลังจากนั้นต้องให้น้องได้เรียนบ้าง ผมก็
เคืองค้ำง อยากเข้าพะชะช้ง แต่ไม่มีปัญญา สมัยนั้นมีสงครามด้วย กางเกงจะนุ่งยังไม่มี จะไปเรียน
พะชะช้งได้อย่างไร ตอนนั้นพ่อคือโรงเรียนประชาบาลใกล้บ้านอยากได้ครู ผมก็เลยไปสมัคร อายุยังไม่เต็ม 15
แต่เขาอนุโลมให้ ก็เลยสอบเป็นครู สอนทุกวิชาเลย พ่อเป็นครูได้สักปี ก็ไปสมัครเข้านักเรียนจำทหารเรือ
ซึ่งจริงๆ แล้วผมไม่ชอบ เพราะจะต้องมีระเบียบวินัย ต้องยืนตรง ต้องฝึกหัดตามเวลา ผมก็ต่อต้านมันทุก
เรื่อง จนกระทั่งเขาก็ให้ออก แต่ผมเรียนเก่งมากนะ ตอนเป็นนักเรียนทหารเรือ ทั้งๆ ที่หนีเรียนบ่อยๆ

แล้วมาเข้าพะชะช้งได้อย่างไรครับ

พอเราออกมาจากทหารแล้ว ตอนแรกก็ไม่ได้คิดถึงพะชะช้ง หลังจากที่เราเคยมีเงินติดตัว มีเบี้ยเลี้ยง
มีเสื้อผ้าใส่ อาหารกินไม่อัน ตอนนั้นสงครามโลกครั้งที่ 2 เพิ่งสิ้นสุด ปี พ.ศ. 2489 แร้นแค้นที่สุด ข้าวไม่มีจะกิน
ออกมาเราไม่มีอะไรติดตัวเลย แต่ผมอยู่ที่สวนก็ตีหน้อย ก็จับปู จับปลา จับหอยมากิน แล้วผมก็กินจุ แม่ก็
บอกว่า เลี้ยงไม่ได้ เอ็งไปไหนก็ไปเถอะ ผมทำงานได้ ผมแข็งแรง รูปร่างแข็งแรงจากเป็นทหาร แม่บอก
ทำงานจนตายก็ไม่พอกิน เราก็นี่ไปอยู่วัดอีก ไปอยู่วัดเราก็ตาประโยชน์ให้วัด มีพระอยู่องค์หนึ่ง ท่านก็
กว้างขวางในแถบชานาพื้นที่ใกล้เคียงนั้น เราก็ตาเรือพาท่านไปเรียไรข้าวเปลือก แลวปทุมธานี นครปฐม
ก็เหลือกินแล้ว คลอง 1-6 ไปได้ทุกคลอง ค่าไหนดินอนนั้น ในเรือบ้าง เจอบ้านร้างที่ไหนดก็ขึ้นไปนอนบ้างมี
ความสุขมาก ไปบางนูนบางนี้ อาจจะเขียนรูปได้บ้าง แต่มันก็ไม่มากนัก มันได้บรรยากาศของท้องนา พื้นน้ำ
บรรยากาศของการพนเรร

POHCHANG

College of Arts and Crafts

Apart from kru Hem's popularity, which you came to know and respect, at the time did you know about "Pohchang" (Pohchang College of Arts and Crafts)?

I heard about it when I was already in school, but didn't think I have any hope. My mother could only afford for me to finish grade 12, then it was my siblings' turn to go to school. I was lost. I wanted to get into Pohchang but I didn't know how. It was a war time back then. I couldn't even afford a pair of pants, how could I attend Pohchang? There was a local school near my house that needed a teacher so I applied for the position. I wasn't even 15 yet, but they were alright with it so I took an exam to become a teacher. I taught every subject. I was a teacher there for a year and then I took an exam to enroll in the Petty's Officer School. In fact I didn't really like it because I had to follow the rules, stand straight, and training at certain time. I was against everything, so eventually they kicked me out. But I did very well in the Petty's Officer School despite the fact that I skipped classes often.

How did you get enrolled into Pohchang College of Arts and Crafts?

I didn't really think about Pohchang after I left the Petty's Officer School. But at the Petty's Officer School I used to have allowance, clothing, unlimited amount of food and World War II had just ended around 1946, food was difficult to come by. I left without any money, but I lived in a cultivated land so I was able to catch crabs, fish and cockles for food. I ate a lot, so my mother said she couldn't raise me anymore and suggested I go find jobs. I could work. I was strong from all the training, but she couldn't work enough to make end meets. So I went to live in a temple. I was able to help out around the temple. There was a monk who was quite well-known among farmers in the area. I rowed the boat for him to ask for rice grains donation around Patumthani, Nakhonpathom, that was quite far already. Klong 1-6, we went to all these canals. We slept anywhere after sunset, whether it be a boat or abandoned house. It was a happy time, going here and there. I was able to draw some pictures but not so much. There were sceneries of farms, body of water and vagabond feeling.

อาจารย์เขียนรูปตลอด เขียนใส่อะไรครับ

มีสมุดบรรทัดนี้แหละ ตอนเป็นทหารเรือ เขาก็แจกสมุดสำหรับแบบฝึกหัด เราก็ใช้ดินสอเขียนรูปเพื่อนทุกคน ในนั้น คอนอยู่กองสัญญาณก็เขียนรูปเพื่อนทุกคน อานน้ำด้วยกัน ก็เขียนทั้งตัว (หัวเราะ) ผมมีแฟนเยอะนะ นายทหารก็มาให้เขียนรูป พวกเรือนคราก็อยากได้รูป พวก ส.ค.ส ปีใหม่อะไรอย่างนี้ แล้วเขาก็ตัดอาหารดีๆ ให้ เขียนรูปมันก็ให้คุณนะ ไม่ใช่เขียนรูปจนถูกไล่ออก เขียนรูปไม่ถึงกับถูกไล่ออกหรอก แต่ไปมา เหล้าอาละวาดข้างนอก เขาก็เอาจรไล่ เขาจำได้ ตัวขาว ใหญ่ วิ่งทวนลม ก็ไม่ใช่ใคร (หัวเราะ)

พอออกจากทหาร ก็ไปอยู่วัด ก่อนไปเรียนเพาะช่าง

พอไปอยู่วัดก็เขียนรูปดีขึ้น เป็นพอร์เทรท (portrait) แล้ว เขียนพระพุทธรูปเลย แล้วก็ไปเด็กข้างวัดคนหนึ่ง เขาเรียนช่างเขียน เขามาเห็นผมบอกว่า อย่างนี้เข้าเพาะช่างสบายเลย เขียนเก่งขนาดนี้ เขาก็เชียร์ แต่จะเข้าอย่างไรล่ะ ตอนนั้นไม่มีเงินเลย ไม่มีผู้ปกครอง ตอนนั้นพี่ชายเป็นนายสิบทหารบกกำลังลาบวชอยู่ไม่ต้องใช้เงิน ผมก็เลยบอกว่า ขอผมเดือนละ 15 บาทนะ เป็นผู้ปกครองให้ด้วย พี่ก็บอกว่าได้ โชคดีกับผู้ปกครอง ได้เรียนเพาะช่าง 15 บาท ถ้าลงเรือ ไปกลับ จะหมดเป็นค่าพาหนะ พวกข้าราชการแถวนี้ เขามีเรือจ้างไปส่งเย็นก็รับกลับ เขาก็จ่าย 15 บาท ถ้าผมลงเรือ ผมก็ไม่ต้องทำอะไรเลยสิ 15 บาท ผมก็เลยเดินจากวัด ลัดไปวัดศิวาด ไปโพธิ์สามต้น ข้ามเรือยามวัดแจ้ง ระยะทางที่เดินหนึ่งชั่วโมง ทางเดินในสวนร่มรื่น พอถึงเรือยามก็ไม่ต้องเสียสตางค์ แล้วก็ข้ามท่าเตียน เดินไปอีกสักพักก็ถึงเพาะช่าง ตอนเย็นก็กลับบ้านด้วย ระหว่างทางที่เดินในสวน ลูกมะไฟมาระหวัก็เก็บกิน แถวนั้นเขาเรียกกันว่าฝั่งเกาะ มีคลองบางกอกน้อย คลองบางหลวงล้อมรอบ มีแม่น้ำเจ้าพระยา มันเป็นส่วนที่อุดมสมบูรณ์มาก ก็ทำอยู่อย่างนั้น ตอนสอบคัดเลือกเข้าเพาะช่าง สอบได้ที่ 1 ไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียน

พอเข้ามาเพาะช่างแล้วเป็นยังไงบ้างครับ ต้นเดินไหม ได้เรียนจริงๆ จังๆ

ครูให้ทำอะไรก็ทำ เชื่อครูทุกอย่าง แล้วเสื้อผ้าง่ายๆ ไม่มีใส่ละ นักเรียนคนอื่นเขาใส่เสื้อขาว ปัก พ.ช.สีแดง ผมก็เอากางเกงทหารของพี่มาตัดสั้น แต่ก็ไม่สั้นมาก กะไว้เผื่อโตอีกหน่อย (หัวเราะ) เสื้อก็เป็นเสื้อของทหารสหประชาชาติ ที่มาแจกหลังสงคราม ก็ต้องตัดแขนแล้วก็ปัก พช. ตัวเบ้อเริ่มเลย ก็มีคนอยู่คนเดียว ตัวใดๆ นั่งกางเกงทหาร ใส่เสื้อสหประชาชาติ

You always draw things, where did you draw them on?

I drew on lined notebooks. When I was in the Petty's Officer School they gave away lined notebooks for assignments. I used pencil to draw pictures of all my friends. I also drew all my friends at the Navy Signal Corps. We took a bath together so I could draw their entire bodies (laugh). I had a lot of fans. Officers would ask me to draw them. The cooks also wanted some drawings. They used it for New Year cards and such. They would give me good food. So drawing is quite useful, not like I drew until I got kicked out of school. Drawing wasn't the cause, but it was getting drunk and making a scene outside the base. They chased me with a car. They remembered the big, pale guy who ran against the wind couldn't possibly be anyone else (laugh).

After you left the Navy you went to stay in a temple before enrolled into Pohchang College of Arts and Crafts

When I was living in the temple my drawing improved. I drew portraits of all Buddha statues. There was a guy who lived next to the temple. He studied drawing. He met me and said I could easily get into Pohchang College of Arts and Crafts since I was so good at it. He was cheering me on. But how could I get in? I didn't have any money. I didn't have a sponsor. My brother was just an Army Lance Corporal at the time. He took a leave to join monkhood which means he didn't need to use any money. So I asked if he could give me 15 baht a month and be my sponsor. He agreed. I was lucky to have a sponsor, to get to attend Pohchang College. With 15 baht if you take a round trip boat ride it would all be transportation expense. Most civil servants in the area paid 15 baht to have a boat drop them off in the morning and pick them up in the evening. If I took a boat I wouldn't be able to do anything else, so I walked. I walked from the temple and cut through to Dee-Duad temple, got to Poh-Sam-Ton, and took a patrol boat across to Jang temple. It took me an hour. The walkway in the park was shady. There was no charge for a ride in patrol boat, so I just took it and crossed over to Ta-Thian. Walked a bit more and I would reach Pohchang College. I came home late and during my stroll through a garden if Rambai (Ma-fai) hung over my head I would just pick and eat it. People called that area the island side where Bangkok Noi canal and Bang Luang canal surrounding it along with Chao PrayaRiver. It was a very fertile land so I kept on doing that. I ranked first in Pohchang College of Arts and Crafts entrance examination so I didn't have to pay tuition fee.

After you got into Pohchang College were you excited that you finally got to study there?

I did whatever the teachers told me to do. I believed everything they said. I didn't have a uniform at the time. Other students wore white shirts with embroidered red initials "P.C.". I wore my brother's military pants that were cut into shorts, but not too short, just in case I grew a bit more (laugh). My shirt was from the UN soldiers. They gave it out after the war. The sleeves had to be cut off then big initials "P.C." were embroidered on it. There was only one guy with big build wearing military pants and a UN shirt.

ศิลปิน

ตอนนั้นเริ่มได้ยื่นชื่อศิลปินจากใคร

ได้ยื่นจากครูที่สอนอยู่ เป็นพวกศิลปินเกือบทุกคน ยกเว้นครูสายไทย แล้วก็ครูองค์ประกอบ เป็นครูเพาะช่าง นอกนั้นวิชาครออิง (drawing) ระบายสี ปั้น เป็นครูมาจากศิลปิน เป็นลูกศิษย์ของอาจารย์ศิลป์ทั้งนั้น ตอนแรกยังไม่เคยได้ยื่นชื่ออาจารย์ศิลป์ พอขึ้นชั้นปี 2 ดูเหมือนว่าครูทวี นันทขว้างจะพาไปดูงาน ครูทวีชี้ให้ดู อาจารย์ศิลป์ ก็ยังไม่รู้จักอะไร ต่อมาเริ่มรู้ว่าสิ่งแวดลอมที่ศิลปินมันเป็นอย่างไร เห็นเขาจัดแบบ เห็นว่าเขาเขียนรูปกันอย่างไร เห็นงานของนักศึกษา โอ๊ย! ตื่นเต้นอยากมาเรียน แล้วผมนี่เป็นหัวใจคณะที่ไป ศิลปิน (หัวเราะ) เพื่อนร่วมรุ่นจากเพาะช่างก็มีอาจารย์ชำเรือง (วิเชียรเขตต์) นี้อยู่คนละห้องแท้ๆ ก็มาด้วย ตอนนั้นก็ไม่มีใครอีกนะ สุวรรณี (สุคนธ์เที่ยง/นันทขว้าง) ก็อยู่ห้อง ก. เขาก็มา คราวนั้นมากัน 18 คน มากที่สุดเป็นรุ่นใหญ่ที่สุด

เมื่อได้มาเจออาจารย์ศิลป์ ท่านเป็นอย่างไรบ้างครับ

บุคลิกของท่านเป็นครู เป็นครูที่ดีและเป็นพ่อด้วยในความเห็นผมนะ อาจารย์ศิลป์เป็นคนมีเมตตา ท่านหวังผลในทางศิลปะมากที่สุด ถ้าใครชี้แจงท่านจะดู ถ้าใครขยันทอาจารย์ศิลป์จะเข้าไปกอด (หัวเราะ) ท่านถืองานเป็นสำคัญ ท่านไม่ถือบุคคล มีคนบอกว่า ผมเป็นลูกศิษย์ที่อาจารย์ศิลป์รักที่สุด ผมว่าไม่ใช่ ท่านไม่ได้รักนายชลุค ท่านรักผลงานที่ขยันเท่านั้น ถ้าไม่ขยันก็ไม่ได้ดีหรอก ไม่ว่าจะทำงานประเภทไหน ก็ต้องขยันทั้งนั้นแหละ จะเก็บกิ่งไม้หรือใบไม้ หรืออะไรก็ต้องขยัน (หัวเราะ)

"ดูเหมือนทำสัก 12 ชิ้น แล้ว อาจารย์ศิลป์เอามาชม แสดงหมด ตอนที่ได้รางวัล แกเรียกผมเข้าไป แล้วแกก็เอาใบสีทองรางวัลที่ 1 บอก 'เอา ให้นาย' 'นายจะไปติดรูปไหนก็ได้' กรรมการเขาให้ทุกรูป" ... ชลุค นุ่มเสมอ

SILPAKORN

UNIVERSITY

Who told you about Silpakorn University?

I heard it from the teachers that were teaching there. Almost all of them were from Silpakorn except for the Thai patterns teacher and the composition teacher, both from Pohchang College. The rest who teach drawing, colouring, and sculpting all came from Silpakorn. They were Professor Silpa's students. At first I haven't heard about him, but when I was in my second year I think it was when Professor Tawee Nantakawang took me to an event, he pointed out Professor Silpa. I didn't know anything yet back then. Later I started to learn how things work at Silpakorn. I saw people arranged things. I saw how drawing was done, the works of student, boy was I excited! I wanted to attend classes there. I was the main person who wanted to go to Silpakorn (laugh). There were some classmates from Pohchang College. Chumruang (Vichienket) wasn't even in the same class but he came. Let me see who else. Suwanni (Sukhonthiang/Nuntakwang) was in Room A. and she came. There were 18 of us. It was the highest number and the biggest group of my year.

When you met Professor Silpa, what was he like?

He had a teacher personality. He was a teacher that was also a father, in my opinion. Professor Silpa was a merciful person. He wanted the best out of art. He would scold anyone that was lazy and would embrace anyone that was hard working (laugh). He focused on the work. He didn't focus on individual. Some said I was his favorite student, but I don't think so. He didn't love Chalood. He loved hard worker. If you don't work hard you will never make it. It doesn't matter what line of work you are in you have to work hard. Collecting sticks or leaves or whatever, you still have to work hard at it (laugh).

"I THINK I CAME UP WITH 12 PIECES AND PROFESSOR SILPA TOOK IT ALL FOR EXHIBITION.
WHEN I GOT THE AWARD HE CALLED ME IN AND GAVE ME A GOLDEN RIBBON FOR THE FIRST PRIZE AND SAID
"HERE'S YOURS, YOU CAN PUT IT ON ANY PIECE. THE JUDGES AWARDED ALL OF IT," ... CHALOOD NIMSAMER

การสอนของอาจารย์ศิลป์ต่างจากคนอื่นไหม

ท่านมีจุดหมายที่สำคัญ คือ ศิลปะ ท่านถือศิลปะเป็นส่วนสำคัญในชีวิตท่าน ท่านบอกว่า ท่านไม่มีศาสนา ท่านไม่ใช่คริสเตียน ท่านไม่ใช่พุทธ แต่ท่านนับถือศิลปะ แล้วท่านก็บอกว่าศิลปะมีความดีมากกว่าศาสนา ค้ำยันไป เพราะว่าศาสนาต้องมีศีล มีอะไรบังคับให้ทำ แต่ศิลปะนั้นเป็นอิสระ ใครจะดักดวง ใครจะเข้าถึงก็จะได้ผลจากศิลปะอันนั้น เมื่อปีที่แล้ว ผมไปค้นสมบัติเก่าๆ ที่บ้าน ไปเจอสมุดโน้ตที่เคยเรียนสุนทรียศาสตร์ กับอาจารย์ศิลป์ แล้วผมก็เลยถอดมา เขียนด้วยลายมือ กระดาษมันยุ่ย ก็เลยพิมพ์ขึ้นมาใหม่ ยังไม่ได้เผยแพร่ อาจารย์สอนเก่งมาก

มีคนบอกว่า อาจารย์ศิลป์ไม่ค่อยสนับสนุนให้ลูกศิษย์ของท่านทำงานที่มันล้าเกินไป เช่น งานแอบสแตรก (abstract) ที่มันยังไม่ถึงเวลาอย่างนั้นหรือครับ

ท่านจะดูคน ท่านสอนเป็นคนๆ ไป เคี้ยวจะหาว่าผมอวดตัวอีกนะ ในวิชาองค์ประกอบศิลป์ ตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 มาแล้ว ท่านจะให้หัวข้อเรื่อง ให้ทำปกหนังสือ ทำม้านั่งในสวน ออกแบบโคมไฟ ทำอะไรก็แล้วแต่ ท่านจะกำหนดชั้บเจค (subject) ต่างๆ ให้ทำ 3 สัปดาห์ พอสัปดาห์ที่ 4 ให้นักศึกษากำหนดเรื่องที่ทำตามชอบใจ ตอนนั้นศิลปะแอบสแตรก (abstract) กำลังเฟื่อง ทำกันใหญ่ ท่านก็ไม่ว่าอะไร แต่ท่านก็ให้ตกเป็นส่วนใหญ่ (หัวเราะ) แล้วท่านก็บอกว่า "ขงยังไม่ขึ้นสักเส้นหนึ่งจะบินแบบปีกสโ้แล้วเหอ" จำได้เลยคำนี้ แต่กับผลงานของผมท่านเชียร์ให้ทำต่อ ถ้าคนทำมีแว้วว่าทำได้ ท่านจะส่งเสริม ถ้าทำไม่ได้ ก็ไปทำไม่ได้ ถึงการสอนปัจจุบันก็เหมือนกัน มันต้องตามความสามารถ มันต้องตามกินของแต่ละคน

สมัยนั้นเรียนกันห้องหนึ่งกี่คน

รุ่นผมมี 18 คน ส่วนมากเรียนถึงระดับอนุปริญา แล้วก็ออกไปทำมาหากิน มีชื่อมีเสียงก็แค่อนุปริญาเท่านั้น ไม่จบปริญาตรี มีผมนี่แหละเป็นคนแรกที่จบ ก็ยากเย็นแสนเข็ญ สมัยผมเรียนอยู่ปี 4 ก็มีอยู่ 2-3 คน ไปๆ ก็เหลือผมคนเดียว ก็เข้าไปในห้องของท่าน ท่านก็ให้นั่ง แล้วท่านก็สอน เหมือนพ่อสอนลูก สอนสารพัด สอนวรรณกรรม สอนอะไรหมดทุกอย่าง วรรณกรรมของตะวันตก มันซาบซึ้ง มันยังบ่มเพาะให้เรารักทางนี้มากขึ้น ตอนนั้นมันไม่ใช่ฝีมือแล้ว ศิลปะมันเป็นเรื่องของใจ

อีไรสมัยนั้นรู้สีกว่าจะเป็นแวนโก๊ะ(Vincent van Gogh) พวกเราพี่เขายกย่อง ก็มีพวกปี 4 ปี 5 เช่น ประยูร อุลุชาฎะ ไพฑูรย์ สุวรรณภูฏ ก็ดี ปลูกใจให้เกิดความเสียสละ อะไรเพื่อศิลปะ มันก็มีประโยชน์

Was Professor Silpa's teaching different from others?

He had an important goal which is art. He held art as an important part of his life. He said he didn't believe in any religion. He was not a Christian. He was not a Buddhist. But he worshiped art. He said art has more good than religion does because religion has rules. There are precepts, things you have to follow but art is freedom. Whoever wants to gain from art or understands art is able to do so. Last year, I went through my old belongings at home and found a notebook on Aesthetics, a subject which I took with Professor Silpa so I copied it by hand. The paper was all soft and torn that I ended up typing it. It hasn't been published yet. It was a very strange teaching method. He was really good at teaching.

It has also been said that he didn't really support his students to do work that was too beyond such as abstract work that wasn't its time yet, is that right

He judged on an individual basis. He taught individually. You might say I'm boasting again but in a Composition subject in the first year he would give out a topic and ask us to create book covers, benches in a park, design lamps or whatever. He would come up with various subjects and give us 3 weeks to complete it. On the fourth week he would let students come up with whatever they would like to do. At that time Abstractionism was booming so everyone did it. He didn't mind, but he flunked most of them and said *"you're not growing even a single strand of hair, yet you plan to fly like Picasso?"*.

I remember those words well but for me, he supported me to continue. If the person shows potential that it can be done, he would be supportive. But if it couldn't be done then it wouldn't be done. Even in teaching nowadays, it has to depend on capacity. It depends on individual talent.

Back then, how many students were there per class?

There were 18 students in my year. Most only received a diploma and left to make a living. The famous ones only had diplomas instead of bachelor degrees. I was the first to complete a degree. It was a long and hard journey. During my 4th year there were a few of us, but later there was just me. I went into Professor Silpa's room. He sat me down and taught me things like a father teaches his son. He taught me everything, even literature. Western literature is touching and made me love this path even more. It's not about ability anymore. Art is now about the heart.

Hero at the time was Vincent van Gogh I believe. The seniors that people looked up to would be those in 4th and 5th year like Prayoon Uruchadha and Paiboon Suwannakudt. So it was good. It encouraged us to sacrifice. Anything for art is useful.

"ในบ้านหลังนั้นไม่มีใครจะเหมือนกับ
บ้านของคนทั่วไปนัก ด้วยพื้นที่บน
ผนังแทบทั้งหมดมีภาพวาดแขวน
เรียงรายขึ้นเต็มผนัง ..."

*In a house, unlike any other,
almost every inches of the wall is
covered with paintings.*

ภายในบ้านศาสตราจารย์ชูลูด นิมเสมอ
In Chalood's house

ความเป็นไทย

ในยุคนั้นมีผลงานของลูกศิษย์อาจารย์ศิลป์หลายคน ที่แสดงลักษณะความเป็นไทย อาจารย์ศิลป์มีส่วนในการสนับสนุนผลักดันหรือเปล่า

ตอนเข้ามาเรียนยังไม่มีความเป็นไทยหรอก เรียนกันแบบศึกษาจากธรรมชาติ มีวาดเส้น ระบายสี ปั้น ก็ทำจากธรรมชาติทั้งนั้น คล้ายๆ กับหลักสูตรอะคาเดมี่ (academy) ในยุโรป แต่มีวิชาหนึ่ง คือวิชาค้นคว้าศิลปะไทย (Research in Thai Art) อาจารย์ศิลป์ให้อาจารย์เพื้อ (หริพิทักษ์) เป็นคนดูแลวิชานี้ ก็พาไปดูวัดวาอาราม สิ่งก่อสร้าง ภาพ ผนัง รูปปั้นอะไรต่างๆ แล้วอธิบายว่ามันมีความหมายยังไง พวกเราก็ไปครออิง (drawing) ศึกษากันมา

อาจารย์ศิลป์อยากให้ทำความรู้จักกับศิลปะไทย และพร้อมกันนั้นพวกหัวข้อที่จะให้นักศึกษาไปปฏิบัติ ไม่ว่าจะวาดเส้น ระบายสี องค์กรประกอบศิลป์ ท่านก็พยายามเอาเรื่องไทยเข้าไปให้ทำ ปีที่ 2 ท่านก็ให้ไปเขียนวัด แล้วก็ให้ไปเขียนตลาด ตลาดน้ำ ท่านก็ให้หัวข้อที่มันเป็นไทย แม้กระทั่งการจัดหุ่นนิ่ง แทนที่จะเป็นพวกมะพร้าว กล้วยหอม ให้ศึกษาสี ศึกษาน้ำหนัก ระบาย ท่านก็เอาตะลุ่มของไทย อาจจะมีประดับมุก ถาดทองเหลือง แล้วก็เทียนแพ มันเป็นเรื่องประเพณี เรื่องวัฒนธรรมของไทยล้วนๆ เลย พอนักศึกษาเขียนไปก็สังเกตไป พอมองแล้วมันซึมซับความเป็นไทยในหัวข้อนั้นด้วย ลึกซึ้งมาก มันเข้าไปโดยไม่รู้ตัว เราเพิ่งเล็งการเขียนแบบให้เหมือนนั้นแหละ ทำให้กลม ทำสีให้สด ทำระยะให้มี แต่พร้อมกันนั้นหัวข้อมันก็ซึมเข้ามา ไปตลาดน้ำ เราก็ไปศึกษา เขียนเรือ เขียนแม่ค้า ปกติเราก็เห็น เราก็ผ่านๆ ไป แต่เวลาเราเขียน เราจะได้รับอะไรที่มันเป็นความลึกซึ้งของวิถีชีวิตแบบไทย

"... ฝรั่งนั่งอย่างนี้ไม่ได้ นั่งไม่เป็นหรอก คนไทยต้องนั่งผ้าถุง是这样นี้ คนกรุงเทพฯ ยังไม่รู้จักรเลย
นั่งผ้าถุงแล้วตรงนี้นั่งก็เป็นคล้ายกระเป๋างิจใจ เลี้ยงลูกก็เอาลูกใส่ไว้ในนั้น มันก็คั่นไม่ได้ ไปไหนก็ไม่ได้ อยู่ในกระเป๋ามแม่" ... ซอจ นิมลเมอ

THAI VALUES

During that period there were several artworks by Professor Silpa's students that showcased Thai values; did he play a role in encouraging it?

We didn't appreciate Thai values when we first got in. We studied it by learning from nature like drawing, colouring, and sculpting natural things. It is kind of like an Academy course in Europe. But there was one subject, Research in Thai Art, where Professor Silpa asked Professor Fua (Haripitak) to teach us. He took us to observe temples, infrastructures, murals, and sculptures then provided us with the meanings behind them. We would learn about them and draw them out.

Professor Silpa wanted to introduce us to Thai arts, so the topics for assignment whether it was for drawing, colouring, or composition would all be related to Thai values. In the 2nd year he asked us to draw temples, market, and floating market. He gave us Thai related topics. Even in still life composition, instead of using coconut or banana to teach us about colours, value, and distance. He used "Thaloom" (traditional Thai offering tray) with pearl decoration, brass tray, and a set of candles for paying homage. Everything was about tradition and Thai culture. Students would draw and absorb Thai values while working on the topic. It was very deep and you absorbed it in without realizing it. We just focused on drawing it as life-like as possible, making it round, brighten up the colours, and creating distance. However at the same time the topic would just settling in. We went to floating market to learn and draw pictures of boat and women selling food. We saw this all the time but when we draw them we also feel the profundity of traditional Thai way of life.

"... FOREIGNERS CAN'T SIT LIKE THIS. THEY DON'T KNOW HOW. THAIS HAVE TO SIT WITH SARONG STRETCHES LIKE THIS. EVEN PEOPLE IN BANGKOK DON'T KNOW WHAT IT'S LIKE TO SIT WITH FULLY STRETCHED SARONG. WHEN YOU SIT LIKE THIS IT CREATES A SPOT THAT LOOKS LIKE KANGAROO'S FRONT POCKET. YOU CAN PUT YOUR CHILD IN THERE. THE BABY CAN'T MOVE OR GO ANYWHERE, JUST STAY IN MOM'S POCKET." ... CHALOOD NIMSAMER

โดยส่วนตัวของอาจารย์เอง ถ้าพูดถึงความเป็นไทย หมายถึงวิถีชีวิตหรือเปล่าครับ

ผมยังไม่รู้อะไรจนกว่าผมขึ้นปลายปีที่ 3 หรือขึ้นปีที่ 4 แล้ว ตอนนั้นอาจารย์ศิลปท่านพูดกับนักศึกษาทุกคน โดยเฉพาะในระดับที่สูงขึ้นสักหน่อย ท่านพูดว่าเราเป็นคนไทย ไม่ใช่ฝรั่ง เราเรียนตามวิธีการของฝรั่ง แต่ว่าเวลาเราแสดงออก เราต้องแสดงออกตัวคนของเรา ความเป็นไทยของเรา แล้วที่ท่านได้กล่อมเกล่า ท่านได้ตั้งหัวข้อให้ไปทำงาน มันก็เป็นเรื่องส่งเสริมอยู่ในตัวแล้ว แต่ไม่มีการบังคับ ให้มันซึมเข้ามาเอง ให้ไปรีเสิร์ช (research) ตามฝานั่ง แต่ก็ไม่ได้บังคับ ให้เขียนมาเท่านั้น ให้มันซึมเข้าไป

ผลงานระยะแรกๆ ของอาจารย์มักจะเป็นรูปคนในวิถีชีวิตประจำวันของชาวบ้านธรรมดา

ตอนนั้นพอท่านบอกลูกศิษย์ โดยเฉพาะรุ่นโตๆ ของท่าน รวมทั้งที่เป็นอาจารย์แล้วด้วย พวกที่สำเร็จจากโรงเรียนประณีตศิลปก็มาเป็นอาจารย์ พวกเราเป็นผู้ช่วยท่าน ท่านก็ให้ทำงาน สนับสนุนว่าควรจะมีความเป็นไทย หลายคนก็ไปเอาภาพฝานั่งมา แล้วก็คัดแปลง มันก็เป็นงานตกแต่ง ไม่ใช่งานศิลปะ บางคนทำท่าละครรำ บางคนเอาเรื่องของศาสนาเข้ามา มันก็ไม่ใช่ไทย มันเป็นการปั้นแบบฝรั่งที่เกี่ยวกับพุทธศาสนา ตอนนั้นเห็นมีอาจารย์เขียน (ยิ้มศิริ) คนเดียวที่สำเร็จ ทำขลุ่ยทิพย์ขึ้นมา มันเป็นศิลปะที่เป็นไทย และมีลักษณะร่วมสมัย เป็นชิ้นแรก และเป็นชิ้นที่ดีที่สุด เพราะเข้าไปถึงคันคอของศิลปะสุโขทัย บางทีเราดูศิลปะสุโขทัย ดูพระพุทธรูป งดงามที่สำเร็จแล้ว แต่อาจารย์เขียนไปเจอตุ๊กตาเสียดบาล แล้วท่านก็มีฝีมือ มีชิ้นเชิงในเรื่องของงานปั้นมาก ท่านก็เอาความคิดเรื่องตุ๊กตาเสียดบาลมาทำสำเร็จ

ตอนนั้นผมอยู่ต้นปี 4 แล้วผมก็คิดว่า ถ้าจะเอางานศิลปะไทยที่เป็นประเพณี แล้วมาสร้างเป็นงานในปัจจุบันนี้ ทำไม่ได้หรอก ความเป็นไทยมันจะต้องมาจากชีวิต มันไม่ใช่มาจากผลงานศิลปะ เพราะงานศิลปะมันล่วงมาแล้ว มันพ้นสมัยมาแล้ว เรามาทำอีกไม่ได้ แต่ชีวิตในปัจจุบันยังมี ผมก็ไปท่องนาที่สามพราน คิดกับฝั่งธน บังเอิญมีพระท่านมาจากแถวนั้น ท่านมาบวชที่วัดแถวบางแกว เวลาท่านไปเยี่ยมบ้าน ผมก็ติดตามท่านไป ก็ไปเจอของแท้เลย ชาวบ้านยังเป็นไทย พูดอ่อนนุช ผมก็ได้ชิมชิมมา ไปกิน ไปนอน ไปคลุกคลีอยู่ที่นั่น ทำตัวเข้ากับเขาหมดเลย ชิมชิมมาเต็มที่ แล้วก็มาทำประติมากรรมชื่อ **คิค** นี่แหละ คือฝรั่งนั่งแบบนี้ไม่ได้ นั่งไม่เป็นหรอก คนไทยต้องนั่งผ้าถุงตึง คนกรุงเทพฯ ยังไม่รู้จักเลย นั่งแบบนี้มันคล้ายกระเป๋างิ๊ง เลี้ยงลูก แล้วก็เอากลูใส่ในนั้น มันก็คินไม่ได้ อยู่ในกระเป๋าคั่นนั้นนะ

In your personal opinion, does the term Thai values refer to Thai way of life?

I didn't know much about it until late 3rd year or the beginning of 4th year. At that time Professor Silpa would tell all his students, especially seniors that we are Thais, not foreigners. We may study Western style, but when we express ourselves we should show our identities, our Thai values. He nurtured us by giving us topics, which was already very supportive. He didn't force it upon us, but he let it sink in by having us do a research on murals. He didn't force it, but asked us to draw it. Let it sink in.

Your earlier works seem to involve ordinary people in their daily lives.

At the time Professor Silpa would tell his students, especially the seniors including those who were already professors and those who graduated from School of Fine Arts and later became professors, all of us were his assistants, to incorporate Thai values into our works. Most of them modified mural paintings, which was more like a decorative work rather than art. Some created dance moves for a play. Some incorporate religion in their works, but none of them showcased Thai values. It was more of Western style sculptures about Buddhism. At the time Professor Khien (Yimsisi) was the only person who was able to accomplish the task. He created "Khloi-tip" or "Musical Rhythm". It was the first and best contemporary Thai art as it represents the root of Sukhothai art. Sometimes when we look at Sukhothai art we would look at Buddha images or finished products. But Professor Khien took the idea of offering dolls and turned it into a success based on his ingenious sculpturing skills.

It was at the beginning of my 4th year and I thought to myself that if I wanted to incorporate Thai tradition into present work it wouldn't have been possible. Being Thai needs to come from lifestyle, not from artworks because for art once it became outdated or passed its period we couldn't reproduce it. However, lifestyle can be seen even at the present time. So I went to rice field in Sampran area closed to Thonburi side. There was a monk from around there, who resided at a temple around Bangwaek area and every time he visited home I would follow him there. I got to witness the real deal, farmers who were truly Thai with a little bit of accent. I got a chance to experience that. I slept and ate there. I was a part of them, so I got to experience everything to the fullest. That inspired me to create a sculpture called **"Preoccupation"**. Foreigners can't sit like this. They don't know how. Thai people have to sit with sarong fully stretched out. Even people in Bangkok don't know this. When you sit like this it creates a spot that looks like kangaroo's front pocket where baby kangaroo stays inside. You can put your child in there so the baby couldn't move and just stay in that spot.

"OFTEN TIMES...MY WORKS LEAN TOWARD CALMNESS, NOTHING LOUD, JUST SIMPLE, PLAIN, AND PEACEFUL." CHALOOD NIMSAMER

ภาพพิมพ์แสดงวิถีชีวิตไทย

ในยุคแรกๆ อาจารย์เอามาโซไนต์ (masonite) มาทำแม่พิมพ์ อาจารย์ค้นพบวัสดุนี้ได้อย่างไรครับ

ผมก็แกะไปเรื่อย แกะแม้กระทั่งโต๊ะ มันเป็นวิธีการเรียกว่า วู้ดเอนเกรฟวิ่ง (Wood Engraving) หมายความว่า แกะลงไปเป็นเส้น แบบภาพพิมพ์เก่าๆ ที่เขาทำรีโพรดักชัน (reproduction) กดลงไปมันก็จะขาว แผ่นมีก็จะเทา มีเส้นขนาดเล็ก กลาง ใหญ่ แล้วเส้นเรียงกัน เกิดเป็นแสงเงา เป็นรูปขึ้นมาได้ มันเป็นงานละเอียด ซึ่งผมทำไม่ได้ ผมไม่ชอบ แล้วผมไปเจอเอามาโซไนต์ เป็นกระดาษอัดอย่างดี ที่เขาไว้ใช้บุผนัง ผมก็คิดใจ ไม่ต้องมานั่งขัดแบบไม้จริง ขนาดก็ทำได้ใหญ่ขึ้น เทคนิคก็เป็นงานวู้ดคัท (woodcut) เต็มตัว

เนื้อหาที่เป็นไทยพอมายู่ในวิธีการทำงานภาพพิมพ์ รสชาติหรือเส้นที่แตกต่างจากจิตรกรรมไหม

มันสนุก มันมีน้ำหนัก มีคำขาว มีรอยเครื่องมือ มันมีกำลังทางร่างกายของเราลงไป在那นั่นด้วย พอทำเป็นวู้ดคัท (wood cut) ขาวดำแล้ว ผมก็ทำเป็นสี ต้องแกะเป็นบล็อก บล็อกหนึ่งสีหนึ่ง แล้วมาพิมพ์ทับกันจะเกิดเป็นอีกสีหนึ่ง เป็นภาพที่สมบูรณ์ ผมก็ไม่ชอบ เพราะผมไม่ใช่คนประณีต ต้องการผลนะ แต่เทคนิคไม่ประณีตหรอก ไม่ใช่ช่างพิมพ์ที่ดี มันเป็นสเก็ตช์มากกว่า

PRINTS THAT PRESENT THAI WAY OF LIFE

In the early days you used masonite to create print molds, how did you discover this type of material?

I just kept on engraving everything even table. It's called Wood Engraving technique where you engrave lines onto an old print picture that people use for reproduction. Once you press down hard it would turn white and if you press it gently it would turn grey. The lines consist of small, medium, and large sizes which line up in a row and create light and shade that make a picture appears. It is a delicate work, which I couldn't do. I didn't like it. Then I found masonite, which is a good quality pressed paper that people use to line their walls. I was happy that I didn't have to sand the wooden mold. I can make it larger with woodcut technique.

Does incorporating Thai values into print artworks affect the feeling or the charm of the works?

It is fun. It shows colour values, black and white, patterns from equipments, and our physical strength in the work as well. After I used wood cut technique in black and white I explored with other colours and created a mold for each colour. I pressed one over the other and created a new colour. It was perfect but I didn't like it. I'm not a neat person. I just want the result. I don't care much about the technique. I'm not a good printmaker. It was more of a sketch.

จิตรกรรมร่วมสมัยปิดทอง

อาจารย์ไม่แสดงออกด้วยการตัดสินที่คม ประณีตแบบโบราณ แต่ใช้วิธีตัดสินแบบควัดเร็วๆ
แล้วมีการปิดทองลงไปในงานจิตรกรรมด้วย

รู้สึกจะเป็นช่วงจบปี 5 ใหม่ๆ ผมทำงานขึ้นมาชุดหนึ่ง เขียนเส้นหนาๆ เอาความเป็นไทยจากชีวิตที่ผมไปคลุกคลีมา แต่ว่าวิธีการตอนนั้นรู้สึกจะเป็นยุโรปนิดๆ วิธีเขียน ใช้รอยแปรง เขียนอะไรหยาบๆ แล้วก็ปิดทองลงไป จะเรียกทดลองก็ได้ ผมลองไปเรื่อย ถึงเดี๋ยวนี้ก็เหมือนกัน ไม่มีหยุดอยู่ตรงไหน ก็เปลี่ยนไปเรื่อย เปื้อนแล้วก็ลองอย่างนู้นอย่างนี้ แบบนี้มันมีการแสดงออก ถ้าเราจะไปตัดสินเนี่ยๆ มันไม่มีทางแสดงออกมาได้ มันประณีตเกินไป พอผมทำแบบนี้ อาจารย์ศิลป์บอกว่าใช่แล้ว คือมันกระชับใจด้วย มันสนุก มันมีกำลัง แล้วมันมีอะไรที่เป็นไทย ทั้งเรื่องราว ทั้งเทคนิค แต่มันปรับมาแล้ว มันเปลี่ยนไม่ใช่ของเดิมแล้ว

ก่อนไปอิตาลีผมทำงานชุดปิดทอง เป็นที่ฮือฮามาก แสดงงานครั้งหนึ่งขายได้สองหมื่นห้าพันบาท ปรับปรุงบ้านได้เลย แล้วดูเหมือนทำสัปดาห์สองชิ้น อาจารย์ศิลป์ให้แสดงหมด ตอนที่ได้รางวัล ท่านเรียกผมเข้าไป แล้วก็เอาใบวีซีดีของรางวัลที่หนึ่งมาให้ บอกว่านายจะไปติครูบไหนก็ได้ กรรมการเขาให้ทุกรูป แล้วผมก็เอาไปติด ผมจำไม่ได้ว่าติครูบ **สงกรานต์** หรือเปล่า ก็ขายได้หมดจริงๆ ฝรั่งชอบ ตอนนั้นคนไทยยังไม่ซื้องานหรอก มีคุณมีเชียม (ยิบอินซอย) นี่แหละที่ซื้อ

CONTEMPOLARY ARTS WITH GOLD LEAF

You didn't bold the lines neatly like in the traditional technique, but instead you draw quick lines and apply gold leaf onto your paintings.

I think it was soon after I completed year 5th. I've created a series of work. I drew thick lines and incorporated Thai values based on my life experiences. However the technique I used at the time had a little bit of European influence with using brush to roughly draw pictures and applied gold leaf onto it. You can call it an experiment. I just kept experimenting. Even now I didn't stop. I keep on trying new things. This allows you to express yourself. If we neatly bold the lines it will never show any expression. It is too neat. But once I've done this, Professor Silpa supported me. It touches my heart too. It's fun. It has power. And it presents Thai values with stories and techniques, although it has been modified so it is no longer the same as the original.

Before I left for Italy I worked on a collection with gold leaf. It was a hit. Each exhibition earned me 25,000 baht. I used it to renovate my house. I made about 12 pieces I think. Professor Silpa exhibited all of it. He called me in when I won the award and gave me gold ribbon for the first prize and told me that I can put it on any of my work. The judges gave me awards for all my works. I think I put it on a piece called **"Songkran Festival"**. They were sold out. Foreigners like it, but Thai people didn't buy artworks at the time. Only Mrs. Misiem (Yipintsoi) bought it.

ศึกษาต่อที่อิตาลี

พอได้ทุนไปศึกษาต่อที่อิตาลี ตอนนั้นอาจารย์อยากเห็นอะไรบ้างครับ

ผมก็อยากดูงานที่อาจารย์ศิลป์สอนไว้ ไมเคิลแองเจโลเป็นเทพเจ้าของอาจารย์ศิลป์เลย เขาทำพระเจ้าให้เป็นคน ทำคนให้เป็นพระเจ้า คล้ายๆ ว่าศาสนาคริสต์เป็นศาสนาของมนุษย์ ไม่ใช่เป็นเทพเจ้าแบบกรีก เพราะฉะนั้นพระเจ้าจะมาอยู่ในตัวมนุษย์แล้ว ไม่ว่าจะเป็นตัวเดวิด หรือตัวโมเสส ท่านก็สอน ผมก็ดูๆ เดวิด ตัวนี้เคยอยู่ในหนังสือ ไม่ได้มีค่าอะไร แต่ก็เชื่ออาจารย์นะ พอไปอิตาลีที่อยากดูที่สุดก็คือ งานที่เราเรียนจากอาจารย์ศิลป์ พอได้เห็นเดวิดก็ โอ้โฮ! มันต่างจากรูปเล็กๆ ที่เราดูมาก ก่อนผมมาอยู่ที่นี่ ผมยังไม่รู้เลยว่างานศิลปะมันเป็นยังไง เราทำ แต่เรายังดูไม่ออกเลย งานคนนั้นคนนี้เป็นยังไง พอไปคราวนี้ได้ไปดู มันมากมาย ตั้งแต่สมัยโบราณมาจนกระทั่งถึงสมัยใหม่ ตอนนั้นที่อิตาลีงานสมัยใหม่ดี๊ๆ ยังไม่ค่อยมี โดยมากไปอยู่ที่ฝรั่งเศส ผมชอบโมดิกลีนิ (Amedeo Modigliani) ชอบมาก เขาทำรูปผู้หญิง แล้วผู้หญิงของเขาน่ารัก ตัวยืดยาวๆ

"ผมไปเที่ยว เขียนในโรมก็เขียน เห็นอะไรมันน่าเขียนไปหมด ค้นไม้มันขึ้น มันไม่มีใบ
ปากกาฉันนะ ผมใช้ปากกาไม้จิ้ม เป็นไม้จิ้มยุโรปนะ ไม่ใช่ไม้จิ้มบ้านเรา ไม้จิ้มบ้านเรามันอ่อน" ... ซุลต นัมเสมอ

STUDY IN ITALY

What did you want to see when you got a scholarship to go to Italy?

I wanted to see the artworks that Professor Silpa had taught me. He said Michelangelo was his god. He was vicious. He turned god into man and turned man into god. It's kind of like Christianity is human's religion, unlike Greek gods. Therefore, god is already inside human whether in David or Moses according to Professor Silpa. I looked at David in a book and it was small and didn't have much value. But I believe him. So when I went to Italy the thing I wanted to see the most was all the artworks he told me about. Once I saw it I was amazed! It was so different from the small picture I've seen. Before I went there I didn't know what art is. I created arts but I couldn't comprehend other people's works. Once I got there and saw many of the works from olden days to modern days. At the time there weren't many good modern artworks in Italy, mostly in France. I liked Amedeo Modigliani a lot. He created an image of a woman. His woman was cute, stretchy and long.

อาจารย์ไปเรียนอะไรบ้าง

ที่โรมผมไม่ต้องเรียนแล้ว เองงานไปให้อาจารย์ที่นั่นดู เขาพาพรรคพวกมาคุยกันใหญ่ว่าคนตะวันตกเขียนรูปยังงัย ผมเขียนรูปเด็กผู้หญิง ปิคทอง นั่งบนหลังควายที่ยืนอยู่ในน้ำ มีเส้นสองสามเส้นเป็นระลอก เขาก็เรียกโปรเฟสเซอร์อื่นๆ มาดู เขาบอกว่า นายไม่ต้องมาเรียนแล้ว ถ้าอยากจะได้ดิพลมา (diploma) ก็ค่อยมาสอบเอา ตั้งแต่ตอนนั้นผมก็เลยไปเที่ยวเรื่อยมา ไปฟลอเรนซ์ มิลาน เลยไปถึงปารีส ฝรั่งเศส เราก็ได้เห็นว่าเป็นศิลปะมันแรงแค่ไหน

เวลาเรียนของอะคาเดมี (academy) เขาสี่ปี ผมไปสอบได้ข้ามชั้นไปเรียนปีสาม อีกปีก็จบแล้ว ก็ขออยู่ต่ออีกปีหนึ่ง ไม่ต้องไปเรียนในห้องปฏิบัติ แต่พอเวลาเลคเชอร์เราอยากไปฟัง เพราะได้ความรู้มาก ได้ภาษา เขาสอนดีมาก ผมยังคิดว่าทำยังไงพวกเราจะสอนแบบนั้นได้ สอนแบบอาจารย์ศิลป์ มีประวัติศาสตร์ วิจารณ์ศิลป์ รวมอยู่ในวิชาเดียว แล้วมันโยงเข้ามาถึงกันหมด สอนประวัติศาสตร์เอาอุปมาอุปไมยให้ดู อธิบายวิธีเข้าถึงว่า เขาแสดงออกยังงัย ละเอียดมาก วิจารณ์ไปในตัว เขาใช้คำว่า สตอรี่ออฟอาร์ต (Story of Art) ไม่ใช่ฮิสทอรี (history) เขารวมอยู่ในนั้นหมดเป็นเรื่องเกี่ยวกับศิลปะ

จากประวัติจะเห็นว่าผมเริ่มมาจากการเป็นศิลปินภาพพิมพ์ ทั่วๆ ที่ผมเรียนปั้น ในเรื่องทางเพ้นท์ (paint) ผมห่างเลยตอนแรก ก็มีภาพพิมพ์ที่ขึ้นชื่อ แกะไม้ พิมพ์ไม้ แล้วผมก็อยากเรียนเพิ่ม เพราะภาพพิมพ์มันมีหลายเทคนิค ตอนไปอิตาลี นอกจากไปดูงานแล้ว ผมก็อยากจะไปเรียนเอตชิง (etching) บ้านเรายังไม่มี แต่ก็ได้เรียนแค่เทคนิค ไม่มีการทำเป็นชิ้นเป็นอัน ให้พอรู้เท่านั้น ผมก็ไปตั้งห้องภาพพิมพ์ในห้องที่ผมเช่าอยู่ มีอ่างน้ำกรด เขาก็จะไล่ผมออก เพราะกลิ่นน้ำกรด มันเข้าไปทุกห้องในอพาร์ทเมนต์ ก็ต้องเลิก แต่ก็ได้ความรู้เกี่ยวกับเอตชิง (etching) กลับมา

ตอนอยู่อิตาลีอาจารย์ทำงานวาดเส้นชุดหนึ่ง ไม่ได้เขียนส่งอาจารย์ที่นั่นใช่ไหมครับ

ไม่ให้อาจารย์ที่นั่นดูเลย เอากลับมาให้อาจารย์ศิลป์ดู ผมไปเที่ยวในโรม เห็นอะไรมันน่าเขียนไปหมดแล้ว ผมใช้ปากกาไม้จิ้ม เป็นไม้จิ้มที่ยุโรปนะ ไม่ใช่ไม้จิ้มบ้านเรา ไม้จิ้มบ้านเรามันอ่อน ผมก็เหลาเอง คัดแปลง เอาที่อึดหมึกไปประกบเข้า ทำให้เขียนได้นานหน่อย มันก็เป็นอีกเทคนิคหนึ่ง มันนุ่มกว่า เส้นโคกได้ เวลามันโคกมากไป เราก็เอามือกดเหลาให้มันแหลม ถูกใจ โดยมากจะใช้ปากกาไม้จิ้มทั้งนั้น หรือไม่ก็เป็นฟู่กัน

"ถ้าทำงานจริง มันต้องทำออกมาจากข้างใน แล้วรูปทรงมันจะก่อตัวขึ้นมาเอง (นามธรรม)" ... ชลูด นิ่มเสมอ

What did you learn?

I didn't have to take classes in Rome. I showed the professors my work and they invited others to come and take a look at how Eastern artist drew pictures. I drew a picture of a little girl and covered it with gold leaf. She was sitting on a buffalo that stood in water. A few lines were drawn to represent waves. Other professors were called in to take a look at my work. They told me I didn't have to go to class. If I wanted a diploma I could just take an exam for it. Since then I just traveled around. I went to Florence, Milan, all the way to Paris in France. I got to see how powerful art was.

The Academy took 4 years to complete. I took an exam and skipped to year 3 so it took me one more year after that to complete. I asked to stay one more year, but I didn't have to attend any workshop. I sat in the lecture classes that I found interesting to gain more knowledge and familiar myself with the language. They taught so well. I even think to myself about what to do so that I can teach like that, like Professor Silpa. One subject would combine art history and art criticism together and it would all be connected. Pictures were shown in art history class to explain in depth about how the artists expressed themselves. It was very detailed as they also offered criticism on the work as well. They used the word "Story of Art" instead of "History". They included everything about art in there.

Based on my past you can see that I started as a printmaker despite the fact that I studied sculpture, so I was kind of not familiar with paint. Printmaking was a popular subject with woodcut and woodblock printing techniques. I wanted to learn more because there are so many techniques in printmaking. When I was in Italy, apart from just observing artworks I also wanted to take etching class, which wasn't available in Thailand at the time. I only got to learn about the technique though. I didn't get to produce any work, just learn about it. So I set up a printmaking lab in my rented room with a tub full of acid. They almost kicked me out because the smell of acid got into every room in that apartment so I had to call it quit. But I got to learn about etching.

When you were in Italy you created a series of drawing but you didn't hand it in to the professor there, right?

I didn't show any of them. I took it all back to show Professor Silpa. I traveled to Rome and everything there inspired me to draw. I used reed pen, European reed, not Thai reed. Thai reed is soft. I sharpened it myself and modified it by putting ink holder on the side and that allowed it to last longer. It's another technique that produces softer and bigger lines. You can press it. If it's too big you can use a knife to sharpen it to your desire. Often time we either use reed pens or brushes.

ศึกษาต่อที่สหรัฐอเมริกา

ตอนไปอเมริกาตั้งใจจะไปเรียนภาพพิมพ์ เพื่อจะกลับมาเปิดภาควิชาภาพพิมพ์ที่คณะจิตรกรรมฯ
เลยหรือเปล่าครับ

ผมคิดถึงพวกลูกศิษย์ ผมอยากจะให้นักศึกษามีอิสระในการแสดงออกมากขึ้น ก่อนนี้ถ้าจะเรียนจิตรกรรม ต้องเขียนนู้ค ต้องเขียนคลอง เขียนวัด เขียนอะไรต่ออะไร ไม่มีใครคิดจะทำอะไรได้ด้วยตัวเองเลย ทุกอย่างต้องอยู่ในระเบียบทั้งหมด นักศึกษาอยู่ชั้นปี 4 ปี 5 แล้วหลายคนไม่ชอบเขียนนู้ค หลายคนไม่ชอบเขียนวัด เขียนคลอง พวกเขายากแสดงออกอะไรของตัวเอง เลยคิดว่าในสาขาด้านภาพพิมพ์นี่เป็นโอกาสที่ดี แล้วเราก็ไม่ทำผิดระเบียบอะไรเขา เราเพียงแค่บังคับให้ทำในโพรเซส (process) นี่ ให้ทำวู้ดคัท (wood cut) ให้ทำเอทชิง (etching) ซิลค์สกรีน (silkscreen) ให้ทำลิโทกราฟ (lithograph) แต่อยากทำเรื่องอะไร เรื่องของเธอ นักศึกษาก็ดีใจนะสิ (หัวเราะ)

ตอนนั้นเขาก็มีพิมพ์หินกันแล้ว แถวๆ ถนนเฟื่องนคร แต่ไม่ได้พิมพ์งานศิลปะ ผมกลัวพูดว่าผมเป็นคนนำเอาวิธีการทำงานพิมพ์มาทำงานศิลปะคนแรก พอดีเขามีทุนให้ไปอเมริกาเป็นทุนสำหรับสเปเชียลลิสต์ (specialist) ในทางศิลปะ เขาก็มาชวนผม ผมอยากไปเรียนพิมพ์หิน ก็เลยตกลงไป ก่อนไปเขายังแสดงงานใหญ่ให้ผมด้วย พอไปเขาก็ให้เที่ยวจนไม่มีว่างเลย ผมไปเรียนเดือนหนึ่ง เขาจัดให้เสร็จเลย เขจะมีบริษัทรับจัดให้ไปเที่ยวให้ไปดูงาน ไปนิวยอร์ก อ้อมไปทางรัฐออลิงตัน อ้อมลงมาถึงแคลิฟอร์เนีย เข้ามาถึงเทศซัส มาหลุยส์เซียน่า ย้อนกลับมาอลิงตันอีก ตอนนั้นเราก็มีความคิดอยากจะกลับมาเปิดสอนภาพพิมพ์แล้ว ในระหว่างที่ผมท่องเที่ยวผมก็ไปดูอาร์ตสกูล (Artschool) หรือมหาวิทยาลัยที่นั่น ไปดูงานของเขา ทั้งจิตรกรรม ทั้งประติมากรรม ทั้งภาพพิมพ์ ภาพพิมพ์มันมีเทคนิคพิเศษ โดยเฉพาะพิมพ์หิน แต่ละคนมีเทคนิคประจำตัวไม่เหมือนกัน เรามีเทคนิคอะไรเขาก็คุยให้เราฟัง เราก็จด ศิลปินภาพพิมพ์คนหนึ่งที่ได้พบคือ ลาซานสกี (Mauricio Lazansky) เป็นอาจารย์อยู่ที่ไอโอวา มีชื่อเสียงมาก เราก็ไปได้เทคนิคจากเขามา ทั้งการจัดห้องทำงาน ห้องแซกรดเป็นยังไง เขาก็ถามนะเรื่องสุขภาพของนักศึกษา ต้องมีการระบายอากาศที่ดี เขามีระเบียบมาก

STUDY IN THE UNITED STATE OF AMERICA

Did you intend to go to the United States of America to take classes on printmaking in order to come back and open a Printmaking Department in the Faculty of Painting Sculpture and Graphic Arts?

I was thinking about my students. I wanted them to have more freedom of expression. Earlier on if you wanted to study painting you had to draw nude pictures, canals, temples or whatever. No one tried to come up with anything themselves. Everything must follow rules. Many of the 4th and 5th year students didn't like drawing nude pictures. They didn't enjoy drawing temples or canals. They wanted to express themselves, which makes me think that Department of Graphic Arts would provide a good opportunity to produce their work without rules. We only asked that students follow the process, creating woodcut, etching, silkscreen, and lithograph but the topics were up to them. They were happy with that (laugh).

At the time lithography can be seen around Feung Nakorn Road, but they were not for artworks. I can seriously say that I was the first person who introduced lithography to art field. At the time there was an Art Specialist Scholarship to go to the United States of America and they asked me to apply. I wanted to take a class in lithography so I went. Before I left they also organized a big exhibition for me. Once I was there they arranged for me to travel so much that I hardly had any free time. They arranged for me to enroll in a one-month long course. There was an agency that arranged tours for sightseeing and observing artworks. I went to New York, Washington, California, Texas, Louisiana, and back to Washington.

As I was travelling, the idea of opening up Department of Graphic Arts was already in my mind. During my travelling I also visited Art school and colleges there. I looked at their works in painting, sculpting and printmaking. Printing has special technique, especially lithography. Each artist has a unique technique that they shared with me and I would write them down. One of the printmakers I met was Mauricio Lazansky, a well-known professor in Iowa. I've learned a few techniques from him on how to arrange an office and acid storage room. He was very serious about students' health. There needs to be proper ventilation. He was quite strict.

ประสบการณ์จากต่างประเทศ ทำให้มีผลต่อความเปลี่ยนแปลงในการทำงาน หรือในความคิดอะไรบ้างไหม

มันก็ได้ความคิดมา ผมไปดูงานทั่วอเมริกา เรียกได้ว่าไปเกือบทุกรัฐ เหนื่อยแทบตาย ขึ้นเครื่องบิน ลงเครื่องบิน ขึ้นรถเกรย์ฮาวน์ ลงรถเกรย์ฮาวน์ ตลอดทาง มันก็ไปเห็นการเติบโต เห็นในความคิดความอ่านอะไรของเขา แล้วมาเปรียบกับของเรา ของเราก็กำลังเปลี่ยนแปลงเหมือนกัน โดยเฉพาะความรู้สึกของคนทำงานศิลปะ และก็โดยเฉพาะนักศึกษา มันเริ่มเปลี่ยน มันน่าแปลกนะ ศิลปะหรืออะไรก็ตาม มันอยู่ในกระแส อากาศนะ ไม่ต้องไปดู มันมาเอง มันเข้ามาหาพวกเราเอง ไม่ต้องเปิดแม็กกาซีนดู มันก็รู้ มันอยากทำอะไร น่าแปลก

แต่รูปแบบผลงานของอาจารย์ก็เปลี่ยนไป

จากไทยประเพณีสะท้อนวิถีชีวิตมาสู่รูปแบบของการทำงานแบบนามธรรม

เป็นเพราะเทคนิค แต่ตอนเรียนพิมพ์หินที่นั่น ผมยังเขียนลักษณะไทยๆ อยู่นะ แต่มันไม่ใช่งาน มันเป็นแบบฝึกหัด เวลาจะเรียนแต่ละวิธีก็ร่างรูปไป แล้วก็ไปเขียนบนหิน ไม่มีงานเป็นชิ้นเป็นอัน งานพิมพ์หินที่ไปเรียนเป็นแบบฝึกหัด รูปทรงก็มาจากปรากฏการณ์ต่างๆ อาจจะเป็นเงาสะท้อน อาจจะเป็นการเดินทางของเทคนิคเอง ขณะที่เทคนิคนำ ความคิดเราก็ก่อร่างออกมาด้วย มันไม่ใช่เป็นเทคนิคอย่างเดียว มันจะแปรเทคนิคที่นำออกมาเป็นแนวความคิดของเรา โดยเฉพาะโคลลากราฟ (collagraph) ที่ผมเชื่อว่าผมเป็นคนเดียวที่ทำนะ ไม่ต้องเขียน แม่พิมพ์ก็เอาวัสดุต่างๆ มาปะติดลงไป แล้วก็พิมพ์ แต่ผมไม่ชอบปะติด ผมเอาทรายละเอียดแล้วก็เป่า มันก็เกิดเป็นร่องรอยหนาบาง เสริจแล้วผมก็เอากาวพ่นยึดไว้ แล้วก็เอามือกด ตรงไหนที่หนามันก็เข้ม ที่บางก็จาง พิมพ์ออกมาได้หลายถือปี่ด้วย ทนทานดี เป็นวิธีของผม ไม่มีใครเขาทำ คนอื่นเขาก็เอากะดาษทรายหยาบ เอาวัสดุมันๆ ตัดเป็นรูปทรง แล้วมาคอลลาจ (collage) ลงไปบนแผ่น แล้วลองกลิ้งหมึก หรือเช็ดหมึกแล้วแต่เทคนิค แล้วก็พิมพ์ออกมา โคลลากราฟ (collagraph) ของผมทำไว้ชุดใหญ่ มีพระอาทิตย์ พระจันทร์ ชุดนี้ได้รางวัลที่ญี่ปุ่น

คนคู่มักจะบอกว่าศิลปะนามธรรมไม่รู้เรื่อง

ก็ผมไม่ได้ทำให้เป็นเรื่อง ศิลปะเขาจะบอกว่า ฉันรู้สึกยังงี้กับรูปนี้มากกว่าฉันรู้เรื่องรูปนี้ดี เราารู้สึกยังงี้กับรูปนี้เท่านั้นเอง เพราะรูปมันสื่อกันด้วยความรู้สึก แล้วสะท้อนเข้าไปถึงความคิด ความรู้สึกมาก่อนนะ ภาษาไทยที่ว่ารู้สึก นึก คิด นี่แหละตรงตัวเลย ต้องรู้สึกก่อน แล้วความรู้สึกก็ส่งให้ความคิด

Did the experiences you've gained from travelling abroad have any impact on the way you work or your way of thinking?

I got some ideas. I went around the United States of America. You can say I went to almost every state. It was very tiresome. I got on and off a plane, got in and out of Greyhound bus. The entire time I got to see the evolution of their thoughts and compare that to ours. We were changing too, especially the feelings of all artists. Students' feelings in particular were starting to change. It was strange that arts or whatever would just float in the air. You don't have to look for them but they will come to you. They will just come without having to open a magazine. We would just know what we wanted to do. It was strange.

But your works also changed from focusing on tradition that reflects Thai way of life to more of abstract arts.

That's because of changes in technique. But while I took a lithography class there I still drew with Thai influence. It wasn't artwork, but more of assignments. Each technique I learned I would make a sketch and then applied that onto rocks. None of them can be called artwork. Lithography class I took based on practicing technique. Shapes that I used came from different situation for example the reflection of shadow or the evolution of the technique itself. As the technique guided us, our ideas would come out as well not just the technique. This means the technique used would also become our ideas especially Collagraph technique. I believe I am the only person that has done this. I didn't draw anything. I just used molds that made from various materials patched together for printmaking. I don't like to patch things together. I would spread the sand and blow it to create thick and thin creases, then use glue spray to hold it together before inking it. This way the thick crease would be darker and the thin would be lighter. You can make many copies of it and it is durable. This is my technique. No one has done it. Most people would just use rough sand paper put together with shiny material that was cut into shapes and collage it onto a plate. Then roll it over ink or wipe it with ink, depending on individual's technique, to print it out. My Collagraph collection consists of the sun and the moon. I received an award for this collection.

People normally say they don't understand abstract artworks.

I didn't try to put a story behind it. For arts you say how you feel about the painting rather than how well you know it. It is just how you feel about the painting that's all because you connect with the painting with feelings. It reflected the thoughts and the feelings. In Thai we called it feelings and thoughts. It's exactly that. You have to feel first then that feeling would be transformed into thoughts.

ประติมากรรมชนบท

ผลงานชุดประติมากรรมชนบทมีรูปแบบที่ใหม่มากในสมัยนั้น แล้วสถานที่ที่จัดแสดงก็เป็นสถานที่เฉพาะ
อาจารย์เล่าให้ฟังหน่อยได้ไหมครับ

ผมไปซื้อนาประมาณ 9 ไร่ ที่ตำบลกระทู้ล้ม อำเภอสามพราณ แฉะ หมู่บ้านที่ผมเคยไปคุ้ยคว้าความเป็นไทย
ความเป็นชนบทมาก่อน แล้วผมก็ไปอยู่ที่นั่นเลย ยุคนั้นอยากเป็นคนบ้านนอก ปลุกต้นไม้เป็นคนชนบท
เต็มตัวเลย สิ่งแวดล้อมมันเอื้ออำนวยให้เราคิดทำอะไร กิ่งไม้ คอไม้ มันสวยทั้งนั้น เราก็เอาอะไรไปแต่งมัน
มีงานชิ้นหนึ่งเป็นคอไม้ แล้วผมก็เอาไม้โค้งๆ ไปวางข้างบน เอาเชือกผูกไว้สองข้าง ผมก็เรียกว่า **มัทรี**
กำลังหาผลไม้ ไปๆ มาๆ ทำไมต้องไปอาศัยคอไม้ ก็เอาตัวเองนี้แหละเข้าไปอยู่ในงาน ก็จบแค่นั้น พอตัว
เองลงไปคลุกมันก็จบแค่นั้น มันสนุก แล้วมันมีบรรยากาศด้วย มันมีกองไฟ มีควันขึ้น มีน้ำ มีหญ้า มีต้นไม้
ทิวไม้ไกลๆ มองออกไปสุดสายตา ไม่มีที่ไหนอีกแล้ว ถึงใจมาก ผมก็ทำมาเรื่อยๆ นะ เป็นพวกกระเทียม มันสวย
แล้วมันก็ทำอาหารได้ มันมีหัว มีต้นที่แห้งแล้วยังขมวด เอามาผูกแขวน ผมมีลักษณะประจำตัวอยู่อย่างหนึ่ง
คือ ชอบแขวน มีอะไรก็แขวนหมด เหมือนกับชาวบ้าน เขามีอะไรเขาก็แขวน เขาก็เหินบ ลองไปดูครัวบ้าน
นอกสิ ก็แขวนอีรุงตุงนัง บางทีเราก็แขวน เก็บของ หนังสือราชการที่เขานัดหมายก็ไม่รู้จะเก็บไว้ไหน ไปแขวน
ให้มันเห็นชัดๆ จะได้ไม่ลืม ทำอะไรก็แขวนได้ทั้งนั้น เป็นคนชอบแขวนนะ เดี๋ยวนี้ก็ยังชอบ อยู่ที่บ้านก็ยังแขวน
ผลงานชุด **ครัวชนบท** กับ **ผนังครัวคำ** ของผมนั้นก็แขวน

"ผมมีลักษณะประจำตัวอยู่อย่างหนึ่ง ชอบแขวน

มีอะไรก็แขวนหมด ก็เหมือนคนบ้านนอก เขามีอะไรเขาก็แขวน ไปดูครัวบ้านนอกสิ" ... ชลูด นิ่มเสมอ

RURAL SCULPTURES

Rural Sculptures series was very ahead of its time with designated exhibition area, could you please tell us about it?

I bought a piece of land about 9 rai at Krathum Lom, Sampran District near the village I have been there for absorbing Thai value and ruralness. So I just lived there back then I wanted to live in rural area and grow trees, to become a true rural man. The surrounding allowed me to think. Sticks and stumps are beautiful. I decorated them. One of the works I took a stump and put curvy stick on top of it and hang a robe on both ends. I called it **"Muthri"**, like it was carrying fruits basket. But then I thought to myself why did I even need a stump? I just put myself into the work and that was the end of it. Once I was a part of it then it was completed. It was a lot of fun with the atmosphere of smoke, water, grass, and trees that can be seen from far away. There's nothing like it. It captures me so I just kept on doing it. Garlic is beautiful too and it can be used as food. It has the cloves. Its dried plant can be twisted and used to hang things. I have a unique habit of hanging things. I hang everything. Rural people do that. They hang and stick things around their houses. Take a look at kitchens in rural area. Things are hanging everywhere. So sometimes I would hang things. I would sort things and for example if I found official appointment letter and I didn't know what to do with it I would hang it so it is fully visible. This way I won't forget it. Anything can be hanged. I enjoy hanging things even now I still hang things at home. **"Rural Kitchen"** and **"Sooty Kitchen Wall"** series were hanged as well.

"I HAVE A UNIQUE HABIT OF HANGING THINGS. I HANG EVERYTHING LIKE PEOPLE IN RURAL AREA. THEY PRETTY MUCH HANG EVERYTHING THEY HAVE. TAKE A LOOK AT KITCHENS IN RURAL AREA." ... CHALOOD NIMSAMER

ประติมากรรมกับสิ่งแวดล้อม

หลังจากประติมากรรมชนบทแล้ว มีประติมากรรมที่อาจารย์สร้างขึ้นเพื่อสิ่งแวดล้อมต่างๆ
ตัวอาคารมีบทบาทแค่ไหน

ชิ้นแรกของผมเป็นรูปผุดคั่ง สื่อความหมายตรงๆ เงินกับธนาคาร หลังจากได้ร่างรูปความคิดไว้มากมาย แต่ยังไม่ลงตัว วันหนึ่งเข้าไปในวังเขามีแสดงงานเงินตราไทย ผมก็เข้าไปดู อันนี้ใช่แล้ว รูปทรงมันถูกใจผม แล้วมันเข้ากับเรื่องที่เรากำลังทำ หลังจากนั้นก็ดูเหมือนจะมี **โลกตระ** ที่ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ งานชิ้นนี้ต้องร่างรูปมากมาย เกี่ยวกับการประชุม การรวมโลกให้เป็นหนึ่งเดียว แต่ก็ยังไม่เห็นแวว วันหนึ่งเปิดดูหนังสือ คือหนังสือเล่มบางเล็กออกมา เป็นหนังสือของอาจารย์ศิลป์ เขียนเรื่องศิลปะสุโขทัย พลิกเปิดดูหน้าข้างใน ก็เจอพอดีเลย เป็นรูปเกตุมาลาของพระพุทธรูปสุโขทัย ผมยกมือไหว้ แล้วพูดว่า ขอยืมนะครับ เป็นการแสดงความนอบน้อม ไม่ใช่หยีบเอามาโดยผลการ พอได้ปั๊บ ก็ปั๊บเลย ปั๊นเป็นรูปเล็กขึ้นมา แล้วก็ไปเสนอเขา กรรมการมีทั้งฝ่ายกระทรวงการคลัง ฝ่ายบริษัทสถาปนิก แล้วก็ผม สามคนที่จะตัดสินรูปนี้ เขาชอบใจทั้งสองฝ่าย ทั้งฝ่ายราชการ ทั้งฝ่ายสถาปนิก มันเป็นสัญลักษณ์ของความหลุกหลน ไม่ใช่เศียรพระพุทธรูป เป็นเปลวรัศมีที่ขึ้นมา ผมอธิบายได้ ผมรู้พุทธศาสนาดีพอสมควร แทนมันเป็นดิน เป็นโคลนคม ดอกบัวค่อยๆ ขึ้นมา มีก้านแปดก้าน ขึ้นมาครั้งแรกโสคาบัน สกิทาคามี อนาคตามี จนกระทั่งอรหันต์ เป็นกลีบซ้อนๆ มีความหมายทุกชั้น

"ผมยังจำได้เลย รูปหนึ่งเป็นรูปดอกไม้ ผมก็เอาไม้ไผ่ๆ ไปวางด้านบน แล้วผมก็เอาเชือกผูกอะไรต่อมิอะไรไว้สองข้าง ผมก็เรียกว่า 'มัทรี' มัทรีกำลังหาผลไม้ ไปๆ มาๆ เราเองคิมัง (หัวเราะ) ทำไมต้องไปอาศัยดอกไม้ ก็เอาตัวเองนั่นแหละ พอเอาตัวเองเข้าไปคลุก มันก็จับแน่นัน (มัทรี-ประติมากรรมชนบท)" ... ชลุด นิยมเสมอ

SCULPTURES AND ENVIRONMENT

After Rural Sculpture, there are many sculptures that you have created for various environments, how much impact does the building have on your work?

My first piece was in a shape of traditional coins. It contains direct meaning of money and bank. After having so many unsettling ideas, one day I visited a palace where they showcased Thai coins. I saw it and thought that was it. The shapes captured me and it went well with what I was working on. After that piece was "**Lokuttara**" located at Queen Sirikit National Convention Center. This piece had to include many shapes that represent meeting and combining the world into one. It didn't look like there was a way to do it. One day I opened by books cabinet and pulled out this thin and tiny book. It was a book by Professor Silpa about Sukhothai Art. I opened it and I found it. It was a picture of a flickering flame-like halo on Sukhothai influenced Buddha image. I showed respect by putting my hands together (wai) and requested that I would like to borrow the idea. It was to show respect instead of just took the idea. Once I did that I started to create the sculpture. I made a small sculpture as a model to show them. The committee consisted of Treasury Department, architectural company, and me. There were three of us who made a decision on the work. Both parties, the state officials and architectural company, liked it. It's a symbol of enlightenment rather than the head of Buddha image. It's the flame that shines out. I can explain it. I know Buddhism quite well. The stand represents dirt. It's like a mud that lotus stalks slowly pierce through. There are eight stalks. The first stalk represents Sotapanna, then Sakitakami, Anakami, all the way to Arahant respectively. It looks like layers of petals. Each layer has meaning.

"I STILL REMEMBER IT. THERE WAS A PICTURE OF A STUMP AND I PUT A CURVY STICK ON TOP, THEN I USED ROBES TO TIE STUFF ON BOTH SIDES AND CALLED IT "MUTHRI". MUTHRI WAS CARRYING FRUITS. THEN I THOUGHT TO MYSELF, MAYBE IT SHOULD BE ME (LAUGH), WHY BOTHER USING THE STUMP? SO I JUST USED MYSELF. ONCE I INCLUDED MYSELF IN THE WORK THAT WAS IT." ... CHALOOD NIMSAMER

คุณนายลูกอิน

มีงานอยู่ชิ้นหนึ่งซึ่งค่อนข้างจะมีความผูกพันกับอาจารย์มากๆ คือ คุณนายลูกอิน

ผมเป็นคนชอบเขียนจดหมาย แต่ไม่ได้ส่งให้ใคร คิดเรื่องอะไรก็เขียนมาถึงคนโน้นคนนี้ ชอบเขียนหนังสือ แล้วตอนนั้นรู้สึกผมจะเสียแม่ไป แล้วผมก็คิดว่าน่าจะมีผู้ใหญ่สักคนที่ผมจะยึดถือเป็นที่พึ่งได้ เป็นแม่อีกคนหนึ่งอาจจะดีกว่าแม่ สวยกว่า รวยกว่า มีการศึกษากว่า แล้วตอนนั้นผมก็ไปเที่ยวนครปฐม เข้าไปในตลาด ไปนั่งกินก๋วยเตี๋ยว แล้วผมก็มองไปรอบๆ ที่ร้านค้า เจอคุณนายลูกอิน นั่งบนแท่นไม้ ในร้านขายเครื่องบวช คนนี้แหละใช่ ผมก็เลยฉันทะโลกว่านี่คือคุณนายลูกอิน แล้วผมก็เขียนจดหมายถึงแก เขียนกันมานาน มันเป็นในเชิงจิตวิทยา คือเรามีอะไรอยู่ในใจ ถ้าเราได้พูดออกไปแล้ว เราจะเห็นปัญหานั้น แล้วเราเองอาจจะแก้ปัญหานั้นได้ด้วย แต่คนทั่วไปเวลามีเรื่องอะไรในใจ จะเก็บไว้ครุ่นคิดอยู่ข้างใน มันก็ยังมีค ยิ่งทึบ ยิ่งแก้ อะไรไม่ได้ แต่ถ้าเรามีเพื่อนหรือคนสนิท คุยให้เขาฟังเฉยๆ เท่านั้น ไม่ต้องขอความเห็นเขาหรือท ฟอเราพูดออกไปแล้ว เราก็เห็นปัญหาชัด ยิ่งเขียนนี่ยิ่งชัดเลย กับคุณนายลูกอินก็คุยกันได้ทุกเรื่อง เรื่องศิลปะก็ คุยให้แกฟังเยอะแยะ ทุกวันนี้ก็ยังเล่าอยู่ แกยังไม่ตาย มีลูกสองคน แล้วก็ไม่โตสักที (หัวเราะ) บอกแล้วว่า ถ้าจะเรียนต่อ ส่งมาอยู่กับผมก็ได้

Khun Nai Look In

(MRS.LOOK IN)

There is one piece of work that is quite personal to you which is Khun Nai Loog In.

I like to write letters, but I don't send it to anyone. I wrote about what I think to whomever. I enjoy writing. At the time I think it was when I lost my mother and I thought to myself that I would like to have someone older who I can hold on to and consider as another mother. She could be better than my mother, prettier, richer, and more educated. Then I went to Nakhon Pathom and went into the market for some noodles. I looked around the shop and saw Khun Nai Loog In sat on a wooden stand inside a store selling monk's related goods. I knew she was it. I imagined that her name is Khun Nai Loog In. I wrote letters to her for a very long time. It's a psychological thing. Whatever on your mind if you get to express it you will see the problem better and may be able to solve it yourself. However, most people when they have something on their mind they would just keep it inside. There will not be any light, no way out and not able to solve. But if we have a friend or close friend that we can share it without having to ask for advice, we will see the problem clearer. If we write it down it's even better. With Khun Nai Loog In I can tell her everything. I tell her about arts. I still write to her nowadays. She's still alive with two children. They never grow up (laugh). I wrote to her that if they want to continue school, they can stay with me.

ผู้หญิง-ลูกสาว

ผลงานชุดลูกสาว อาจารย์ทำตั้งแต่ยังไม่มีลูกสาวเลย

ผมชอบทำรูปผู้หญิง อย่างน้อยๆ ก็เป็นแม่ผม คือความเป็นแม่ ความหมายมันลึกซึ้งที่สุดแล้ว นอกจากนั้น ความเป็นผู้หญิง มันก็มีความลึกซึ้งในตัวของมัน ความนุ่มนวล ความอ่อนโยนตามธรรมชาติ แต่เราก็อาศัย รูปของผู้หญิงเป็นตัวนำเท่านั้น แต่ความรู้สึกอะไรต่างๆ มันก็มาจากการที่เราตีความแม่หรือผู้หญิงเอาไว้แล้ว อาจารย์ปัญญา (วิจิณฺชนสาร) บอกว่า รูปผู้หญิงของผมเป็นพระนะ คือผมเขียนหน้าผู้หญิง ถ้าใส่ผมทรง หมวกเหล็กครอบมันก็เป็นผู้หญิง แต่ถ้าเกล้าผมขึ้นไปข้างบนใส่เปลวรัศมีก็เป็นพระ หน้าเดียวกันนะ ผมยัง ศีใจที่อาจารย์ปัญญาบอกว่า รูปของผมเป็นรูปผู้หญิงและเป็นพระ โดยไม่ต้องเขียนพระ

สังเกตว่าผู้หญิงในภาพจะใส่เสื้อขาวเขา มีอะไรพิเศษหรือเปล่า

ไม่รู้จะไปชอบเสื้อกะเหรี่ยงได้ยังไง เมื่อก่อนไม่รู้ว่าเป็นเสื้อกะเหรี่ยง เมื่อตอนที่ผมอยู่ปลายปี 3 ไปเที่ยว ภาคเหนือ เข้าไปในหมู่บ้านคนพื้นเมือง ไปเจอเสื้อแบบนี้เข้า คิดว่าเป็นเสื้อของชาวพื้นถิ่นล้านนา มีเสน่ห์ เป็นพื้นบ้าน ผมเลยถือว่าเป็นเสื้อผ้าของผู้หญิงในเกือบทุกรูปของผมตั้งแต่นั้น ชอบที่มันเป็นพื้นถิ่น พื้นเมือง ซึ่งเหมือนกับเป็นบ้านนอก แต่พอไปเจอกะเหรี่ยงแท้ที่สวนผึ้ง ราชบุรีเข้า จึงรู้ว่าคนใส่เสื้อแบบนี้มีหลายเผ่า ในเครือกะเหรี่ยง ขอซื้อเสื้อเขาก็ไม่ขาย บอกว่ามีตัวเดียว ต้องเอาไว้แต่งในงานสำคัญ เลยขอถ่ายรูปมา ลวดลายของเขามีความหมายทั้งหมดนะ มีดวงอาทิตย์ หมายถึงความหวัง มีลวดลายต่างๆ มากมาย ล้วนมีความหมายเฉพาะทั้งสิ้น

พอมีลูกสาวจริงๆ ความรู้สึกถึงผู้หญิงที่อาจารย์เขียนในรูปเปลี่ยนไปไหม

ไม่เปลี่ยนนะ ผู้หญิงในงานจะเป็นลูกสาวจริงๆ ก็ได้ เป็นผู้หญิงอื่นก็ได้ แต่ก็เป็นตัวแทนของความเป็นผู้หญิง

ผมใช้คำว่า ลูกสาว แต่ไม่ใช่ลูกสาวจริงๆ เพราะตอนที่เขียนผมยังไม่มีลูกและพอลูกเขาเกิดมา เขาเกิดหน้าเหมือนรูปของผมเข้า เรื่องเลขยุง มันเป็นไปได้นะเพราะมันมาจากใจผม" ... จุลล ธิมฺเสมอ

WOMAN-THE DAUGHTER

You've created the Daughter before you had your daughter.

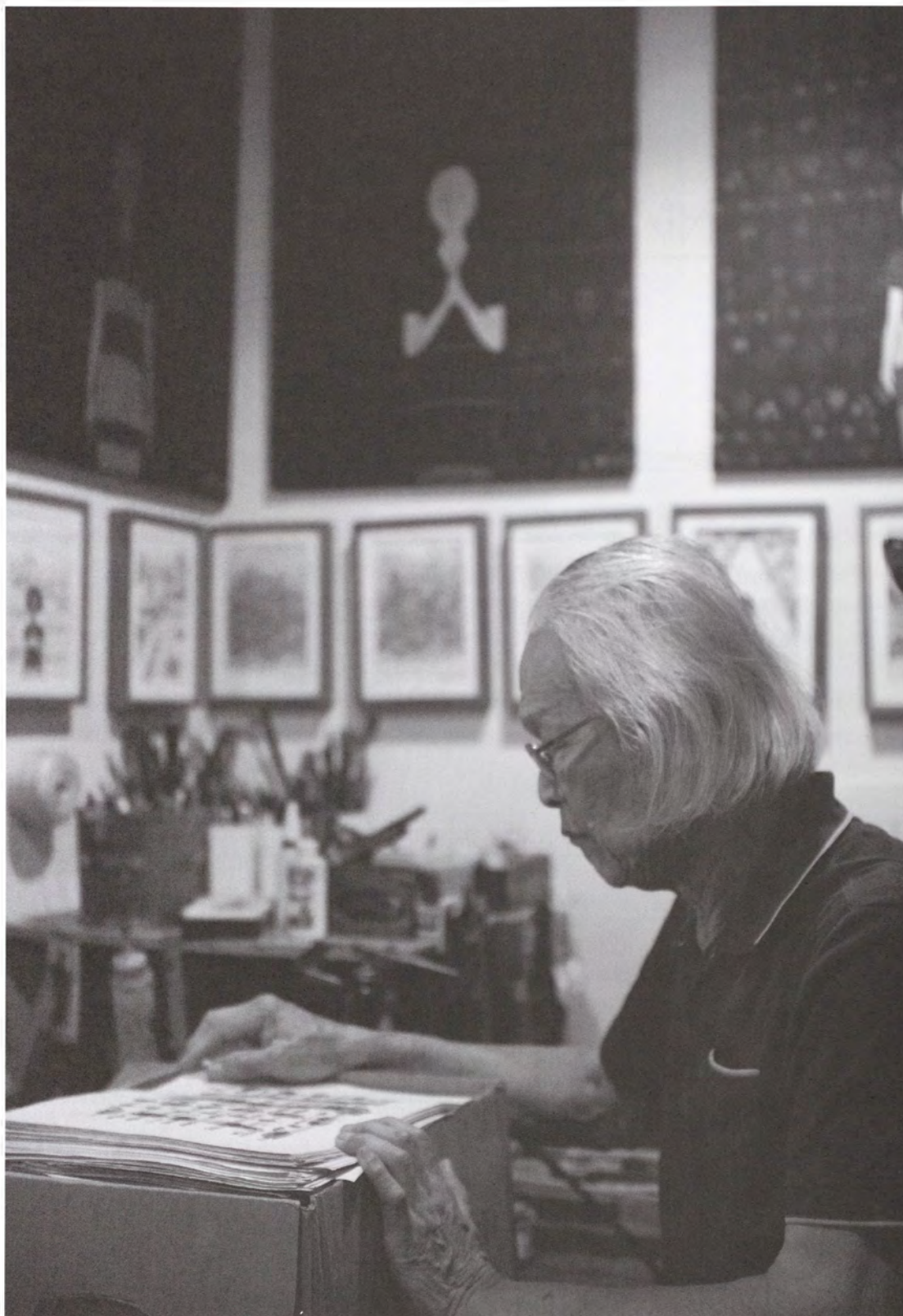
I enjoy making images of women. At least it reminds me of my mother. Being a mother is the most meaningful thing. Moreover being a woman has its own depth, with natural softness and gentleness. I just use images of women as a guide, but other feelings came from my interpretation of mother and women. Panya (Vijinthanasarn) said that my drawing of a woman is actually of Buddha. I draw a face of a woman that if I draw an iron hat over the head it would be a picture of a woman, but if I put the hair into a bun on top and add a flickering flame-like halo it would turn into a picture of Buddha with the same face. I'm happy to hear that he thinks my picture of a woman can also be seen as Buddha without having drawn it into Buddha.

I notice that the woman in the pictures wears northern traditional shirt, does it have any special meaning?

I'm not sure why I like northern traditional shirt. I didn't know the shirt belongs to Karen tribe. Late in my 3rd year I traveled to the north and went into a local community. I found this type of shirt and thought that it belongs to local Lanna people. It's very charming and local so I ended up using it as a blouse in almost every picture of a woman I drew ever since. I like that it's local and rural. When I met real Karen people at Suan Pueng in Ratchaburi province I realized that there are many tribes under Karen's umbrella. I wanted to buy it but that person wouldn't sell it to me because there was only one and it was for special events so I just took a picture of it. All patterns on the shirt have meanings. There's a picture of the sun representing hope. There are other patterns with specific meanings.

Does having your own daughter change the feeling you have with the woman in your drawings?

Not really, the woman in my work could be my daughter or other woman. She just represents femininity.

"ผมเป็นคนชอบเขียนหนังสือ บางทีผมก็เขียนเป็นก้อนๆ
แทนที่จะเขียนเป็นตัวหนังสือ ก็เขียนเป็นก้อนบ้าง ก้อนนี้เบี้ยวไปทางโน้น ก้อนนี้มีจุดตรงนี้ มีสีตรงนั้น" ชลูด นิ่มเสมอ
"I LIKE TO WRITE. SOMETIMES I WOULD WRITE IN BLOBS INSTEAD OF JUST LINES.
JUST IN BLOBS, ONE BLOB MIGHT TILT THAT WAY, AND ANOTHER BLOB MIGHT HAVE A DOT HERE AND A COLOUR THERE."
- CHALOOD NIMSAMER

วาดเส้นชุดบทกวี

วาดเส้นชุดบทกวีเป็นการย้อนกลับไปสู่งานนามธรรมอีกครั้งหนึ่ง หรือว่าอาจารย์มีวิธีการเล่าเรื่องด้วย

มันอาจจะไม่ใช่กวี อาจจะร้อยแก้วก็ได้ แต่ที่ผมให้ชื่อว่าบทกวี เพราะว่ากวีมันเป็นวิธีเขียนแบบย่อเยื้องที่สุด ได้สาระมากที่สุด ถ้าเป็นร้อยแก้วมันก็ต้องใช้คำเยอะ แต่กวีใช้คำเฉพาะๆ แล้วให้ความหมายลึกซึ้ง ผมเป็นคนชอบเขียนหนังสือ บางทีผมก็เขียนเป็นก๊อปปี้ แทนที่จะเขียนเป็นตัวหนังสือ ก้อนนี้เบี้ยวไปทางนั้น ก้อนนี้มีจุดตรงนี้ มีสีตรงนั้น

DRAWING THE VISUAL POETRY

The visual Poetry series is to go back to abstract arts again or do you also incorporate story telling in there?

It might not be the type of poem that is short. It could be the longer version, but I called it 'Visual Poetry' to refer to the shorter version. It is brief and to the point. The longer version requires a lot of words, while shorter one just uses specific term that provide in depth meanings. I enjoy writing and sometime I write in blob instead of straight lines. One blob would tilt that way, another one has a dot here, and another one has a colour there.

หนังสือองค์ประกอบของศิลปะ

หนังสือ "องค์ประกอบของศิลปะ" เกิดขึ้นอย่างไรครับ

วิชาองค์ประกอบศิลป์ เมื่อก่อนนี้ก็สอนกันนิดๆ หน่อยๆ เท่านั้น ทฤษฎีมีไม่มาก ตอนผมเข้ามาเป็นวิชาการคณบดี ผมก็ปรับปรุงหลักสูตร วิธีสอน วิธีประเมินผล ความเอาใจใส่ที่อาจารย์ควรจะมีต่อศิษย์ บังเอิญผมเป็นคนเรียนองค์ประกอบได้ดีมาก เป็นลูกศิษย์อาจารย์ศิลป์ที่ได้ร้อยบวกบ่อยๆ ผมก็เริ่มใหม่ว่า การสอนองค์ประกอบแทนที่อยู่ๆ จะเข้าไปให้ชัดเจต (subject) ให้เด็กไปทำ น่าจะมีทฤษฎี ผมก็ค้นจากตำรา จากประสบการณ์ที่เรียนจากอาจารย์ศิลป์ ผมมีกระดาษเล็กๆ ปีกหนึ่ง แล้วผมก็เขียน ครั้งแรกที่เข้าสอนมีอะไรบ้าง แล้วทีหลังผมก็เอาใบนี้ให้ลูกศิษย์ที่เขาสมัครเข้ามาเป็นอาจารย์เอาไปสอน สอนเสร็จแล้วเป็นไง มาเล่าให้ฟังนะ ที่นั่นมันหนาขึ้น มันก็เป็นหนังสือได้แล้วสิ แต่ละบท แต่ละครั้ง ก็เอามาเขียนใหม่ มาเชื่อมต่อ อ้างอิง มีรูปมาประกอบ กลายเป็นหนังสือ วิธีนี้ผมยังจำไปสอนใครต่อใครเลยนะ มีอะไรก็เขียนไว้สิ เขียนเป็นแผ่นๆ ไว้ แล้วเก็บไว้ ทีหลังเอามาเรียงมาต่อกันแล้วเพิ่มเติม เคียวก็นึกหนังสือเล่มหนึ่ง

สิ่งที่อาจารย์ศิลป์สอนเกี่ยวกับองค์ประกอบศิลป์ อาจารย์นำมาถ่ายทอดในหนังสือเล่มนี้ด้วยหรือเปล่าครับ

สิ่งที่อาจารย์ศิลป์สอนโดยมากจะเป็นปฏิบัตินะ ทฤษฎีองค์ประกอบศิลป์มีหลักไม่กี่ข้อ แล้วท่านก็ไม่ได้สอนเอง อาจารย์อุรา สุนทรสาธน์เป็นคนสอน ที่ได้ประโยชน์มากก็คือชัดเจต (subject) ที่อาจารย์ให้ ท่านจะมาให้เอง แล้วจะอธิบายว่า มันหมายความว่าอย่างไร มีความหมายกว้างขวางแค่ไหน สเสร็จแล้ว นายไปค้นมา แล้วสเก็ตซ์มา พอสเก็ตซ์เสร็จ ส่งแล้วท่านก็วิจารณ์ แก้ไป ส่งใหม่ ทุกๆ ชัดเจต (subject) เราจะได้เลยค่าชี้แนะ เท่านั้นยังไม่พอ เมื่อแก้เสร็จแล้วเอาไปขยาย คอนขยายมาดูกันอีก ทำเป็นหรือไม่เป็นอีก ตั้งแต่รากความคิด จนกระทั่งงานสำเร็จ อาจารย์ศิลป์ทุ่มเทมาก

งานชิ้นเล็ก ชิ้นใหญ่ มีแรงปะทะเท่ากันไหม? "มันอยู่ที่ความแรงข้างในงาน"

ขนาดไม่ได้เป็นส่วนประกอบสำคัญ? "มันก็เป็นส่วนประกอบสำคัญ ถ้าเขาต้องการให้ขนาดมันช่วยแรงปะทะ" ... ชลูด นิ่มเสมอ

THE BOOK : COMPOSITION OF ART

How did Composition of Art come about?

Composition of Art subject used to be taught but only touched the surface of it, not much on theory. During my time as Acting Dean I adjusted the curriculum, teaching method, evaluation, and teacher's attention toward students. Coincidentally I did really well in composition subject. I often received 100 percentage points from Professor Silpa. I began to think that to teach composition in art, instead of giving students a subject to do there should be a theory to guide them. I did a research based on books and what I've learnt from Professor Silpa. I had a small stack of paper and started to write what would be the first thing to teach. Later on I took this paper to my students who applied for a teacher position to teach it and let me know how it went. After that the pile became thicker and turned into a book. Even now I still share this method to others that if they know something just write it down in a paper and save it. Then put it together and add a bit more and turn it into a book.

Did you incorporate what Professor Silpa had taught you about composition into this book?

Professor Silpa mostly taught the hands-on approach. There were only a few things you need to remember when it comes to composition theory, and he did not teach that himself. Professor Ura Sunthornsaratul taught this class. What became most valuable were the subjects that he assigned by himself and explained clearly what it meant and how broad it was, then were told to do research and sketch it. After done sketching, he would critique and we would edit it. This is done throughout all of the subjects assigned. We received advice and suggestions. Furthermore, our works were blown up and analyzed again to see whether we got it right or not. He would carefully look into our originated thoughts and overseeing it until the work is complete. Professor Silpa was very dedicated.

การเรียนการสอน

ระหว่างความเป็นครูกับความเป็นศิลปิน อาจารย์พึงพอใจอะไรมากกว่ากัน

ผมก็ยังไม่รู้ว่าผมเป็นอะไรหรือเปล่า เขาให้เป็นศิลปินแห่งชาติ ก็เป็น เราก็ทำงานศิลปะอยู่ มันก็คงเป็นศิลปิน แต่อีกใจหนึ่งของผม อาจจะได้มาจากอาจารย์ศิลป์ ผมอยากจะมีคนทำงานศิลปะดีๆ มากๆ โดยเฉพาะคนไทย ผมถึงชอบสอน แล้วผมสอนมานาน ผมสะสมประสบการณ์ ผมมีวิธีสอน ผมอ่านงานลูกศิษย์ออก อ่านชีวิตลูกศิษย์ได้ เพราะฉะนั้นผมคิดว่าผมสอนได้ผล

กับคำพูดที่ว่า นักศึกษาศิลปะสมัยนี้ไม่ค่อยได้เรื่อง ไม่ค่อยขยัน ครออิง (drawing) ก็ไม่เป็น สนใจเรื่องอื่นมากกว่าที่จะจริงจังกับศิลปะ อาจารย์เห็นด้วยหรือคัดค้าน

สอนมันไม่ดี มันก็เป็นแบบนั้นนะสิ ผมถือนะ ถ้าลูกศิษย์ผมไม่ดี ผมเองมีส่วนที่เราดูแลเขาไม่ถึง แต่ที่มันเหลืออยู่นั้นอีกเรื่องหนึ่ง

อาจารย์คาดหวังอย่างไรกับเด็กรุ่นปัจจุบัน

คาดหวังว่าจะมีอะไรดีๆ ใหม่ๆ ซึ่งบางทีเราต้องแปลกใจเหมือนกันว่าคิดขึ้นมาได้อย่างไร ทำไมมันทำออกมาได้ วิธีของผมก็คือปล่อย ปล่อยให้นักศึกษาได้ทำของเขาออกมา แล้วเราไปดูว่าอะไรที่มันออกมา อย่าไปกะเกณฑ์ อย่าไปสอนเสียก่อน ปล่อยให้มันเล่นของมันไปเถอะ บางทีของดีๆ ของที่มันอยู่ข้างในลึกๆ มันจะออกมา เราก็บอกว่านี่ไง แล้วเราก็ตะล่อมๆ ให้มันไปในแนวนั้น ส่วนมากจะได้ผล ผมสอนศิลปะ ศิลปะมันเป็นเรื่องละเอียดอ่อน คนเรียนศิลปะก็อ่อนไหว เพราะฉะนั้นคนสอนนี่แหละ ต้องรู้ธรรมชาติของคนเรียน ด้วยว่าจะสอนยังไง

"ศิลปะมันเป็นเรื่องละเอียดอ่อน คนเรียนศิลปะก็อ่อนไหว เพราะฉะนั้นคนสอนต้องรู้ธรรมชาติของคนเรียนศิลปะด้วยว่าจะสอนยังไง" ... ชลุด นิ่มเสมอ

TEACHING METHOD

What do you prefer more, being a teacher or an artist?

I'm not sure what I am, they titled me a National Artist and I accepted it. I work on art so I must also be an artist. But the other part of me was influenced by Professor Silpa. I want there to be many artists doing great works of art, especially Thais. That is why I like to teach. I've been teaching for so long. I've gained a lot of experiences. I have my ways of teaching and I can understand my students' works of art and their lives. Therefore I think my teaching produces best results.

Do you agree or disagree when you hear people say art students these days aren't that good.

They are not working hard in practicing drawing and pay more attention on something else instead of taking art seriously?

If they aren't taught well then that would be the results and I would take it personally. If my students turn out bad I am also responsible for not taking good enough care or being able to reach out to them. As for their bad behavior, that's a different issue.

What do you expect from students these days?

I expected to see great new things and couldn't help but wonder how they were able to come up with such art pieces and how it came about. My method is to let them be. Let students create their works and see what it turns out to be. Don't draw limits or teach them first. Let them have fun because valuable ideas inside will reveal itself. That's when I say there it is, and guide them along those lines. This usually works. I teach art. Art is a sensitive issue. Those who study art are sensitive therefore those who teach art must learn the nature of their students and choose the best way to teach them.

ธรรมะ

อาจารย์สนใจธรรมะข้อใดบ้างครับในชีวิตทุกวันนี้

ในเรื่องธรรมะนี้ เป็นเรื่องสำคัญของชีวิตทีเดียว ผมเป็นพุทธศาสนิกชน ผมเคยอยู่วัด เคยสวดมนต์ แต่ก็ไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาเลย จนมาพบหนังสือของพุทธทาส ตอนนั้นผมอยู่ศิลปากร ปี 1 หรือ ปี 2 เล่มสำคัญก็คือ ภูเขาแห่งพุทธธรรมหรืออะไรทำนองนั้น ท่านกล่าวถึงสิ่งที่กั้นพุทธธรรมกับคนที่นับถือ ที่จะทำให้ไม่เข้าถึง พออ่านแล้วผมเข้าใจ พุทธทาสเป็นบรมครูทางศาสนาของผม พอเราเข้าใจในพระพุทธศาสนา อะไรคือพุทธะแล้ว ก็ไม่มีปัญหาอื่นแล้ว ถ้าจะศึกษาอย่างอื่น ก็เพื่อมาเสริมความเข้าใจอันนี้เท่านั้น ใจตัวของกู ผมก็ยังไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร พออายุมากขึ้น อาจจะปฏิบัติในทางธรรมะบ้าง มันก็เข้าใจมากขึ้น มันก็ไม่มีหรอก ตัวกู อัตลักษณ์อะไร

สมัยเป็นนักศึกษาปี 1 ปี 2 อาจารย์อ่านหนังสือท่านพุทธทาส แล้วได้เรียนศิลปะกับอาจารย์ศิลป์ ซึ่งเป็นแนวตะวันตก มันมีอะไรที่เอามาใช้ในการทำงาน หรือพอเรียนไปแล้วทำออกมาเป็นผลงานของอาจารย์บ้าง

ไม่มี มันยังไม่มาประสมกัน มันยังเป็นเรื่องของเอ็กซ์เพรสชัน (expression) เป็นการแสดงออกมากกว่า ยังไม่มีความคิดอะไรที่ลึกซึ้ง แบบที่เป็นคอนเซปต์ (concept) อะไรยังไม่มี ส่วนมากงานของผมเป็นงานที่ค่อนข้างเดินไปในทางสงบนะ ไม่เอะอะวืงววาย ง่ายๆ เรียบๆ สงบๆ สอดคล้องกับนิสัยของผม

คนที่ศึกษาธรรมะมามากๆ มักจะมองความตายเป็นเรื่องปกติ อาจารย์วัดกกับวัยที่มาถึงวันนี้ใหม่ ยังมีอะไรที่ค้างค้ำ อยากจะทำอีก หรือว่ายังไม่ได้ทำ หรือว่ายังห่วงอะไรไหมครับ

มันก็มีอยู่บ้าง แต่ไม่สำคัญ ถ้ามันเปรียบเทียบกับความตายนะ มันก็เป็นธรรมชาติอันหนึ่ง ที่คนอยู่ๆ ไป มันก็ต้องตายเข้าวันหนึ่ง เรื่องธรรมะที่สุด แล้วยิ่งผมอายุปูนนี้ ผมรู้แล้วว่ามันจะต้องตายจริงๆ อย่างคุณยังไม่รู้

DHARMA

Which dharma precept are you most interested in today?

Dharma is a very important part of life. I am a Buddhist who has lived and prayed at a temple before, yet I knew nothing about Buddhism. It was not until I discovered Buddhadasa's book. Back then I was a freshman or a sophomore at Silpakorn University. The important book was about the mountain of Buddhism or something of that sort. He mentioned about the wall that prevents people who believe from understanding Buddhism. I understood when I read it. Buddhadasa is my religious idol. When we understand Buddhism and what Buddha is, all problems disappear. If I were to study something else it was only to add knowledge to this. The whole this identity is mine. I didn't really understand it. As I grew older, I practiced Buddhism more and I understood it more. Then I realized there was no such thing as "me" or "self".

When you were a freshman and a sophomore, you read Buddhadasa's book and you studied art with Professor Silpa which was a western style, did you apply any of those things to your works?

No, it hadn't come together yet. It still had to do with expression. It was expressive rather than reflection of deep thoughts. There wasn't any concept yet. My works were mostly focused towards a peaceful direction. Just easy, simple and peaceful. It was in line with my character.

Those who heavily study dharma will see death as a normal thing. Are you worried about getting older? Is there anything you want to do or you haven't done yet? Do you still have anything to worry about?

There are some, but it is not important. If it were to be compared to death, then it is just another natural thing. It is just like people living then eventually will die one day. It is the most normal thing and especially with my age. I now know I really will die but you, you won't know it yet.

ผมก็มีสิทธิ์ตายได้ ยังไม่ต้องแก้

รู้ แต่อาจจะยังไม่จริงแท้ก็ได้เนะ อาจจะต้องพะงาบๆ ไม่มีอะไรหรอก มันต้องเปลี่ยนแปลง ถ้าหากเราเข้าใจ ธรรมะ เข้าใจการเปลี่ยนแปลง ไม่มีอะไรคงที่ ถ้าจับตัวนี้ได้ คือเป็นหัวใจของพระพุทธศาสนา อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา 3 ตัวเท่านั้นเอง ถ้าเข้าใจ

อาจารย์ไม่ห่วงเธอ ผลงานเรามีเยอะแยะเต็มไปหมด มันจะไปอยู่ไหน หลังจากที่เราไม่อยู่แล้ว

ไม่เป็นไรหรอก มันจะไปไหนก็ช่างมันเป็นไร

ช่วงไหนที่พระพุทธศาสนา พุทธปรัชญา เข้ามายู่ในงานศิลปะของอาจารย์

มันค่อยๆ เข้ามา แม้กระทั่งปัจจุบันนี้มันเป็นธรรมะ คิดว่านะ แต่มันไม่ได้ออกมาในเรื่องราวนะ ที่ตั้งว่าธรรม ศิลป์ แล้วก็มีรอยพระพุทธบาท มีฉัตรบ้าง มีปราสาทบ้าง อันนั้นมันเป็นเพียงรูปแบบเริ่มต้นเท่านั้น แต่ถ้า ข้างในมันไม่เกิดความสุข ความเป็นธรรมะ มันก็ไม่ใช่ รูปอย่างอื่นถ้าไม่มีสัญลักษณ์ทางธรรมะเลย แต่ถ้า เนื้อหามันให้ความรู้สึกทางธรรมะ มันก็เป็นธรรมศิลป์ มันลึกกว่ากัน มันเป็นนามธรรม ไม่ใช่เห็นรูปเป็น พุทธบาท มีฉัตร ก็คือใจว่าเป็นพุทธศาสนา ไม่ใช่ แค่เบื้องต้นที่ผมทำก็เพื่อจูงใจนั่นเอง เอารูปทางพุทธศาสนา มาจูงใจให้เข้าไปถึงทางนามของพุทธศาสนา ไม่รู้เข้าได้หรือไม่ได้อีกเรื่องหนึ่ง แต่เดี๋ยวนี้อย่างที่เคยพูดว่า ศิลปินเป็นอย่างไร งานก็ออกมาเป็นแบบนั้น ผมยังคิดว่า ผมเข้าใจศาสนามากขึ้น มีการปฏิบัติอะไรสม่ำเสมอมากขึ้น ความรู้สึกอะไรต่างๆ มันก็อาจจะเล็ดลอดไปในงานศิลปะ โดยไม่ต้องไปตั้งหัวข้อให้มัน

I don't have to be old to die.

I know, maybe what I say isn't true. I might suffer. There's nothing to it. There has to be changes and if we understand dharma, understand change and that nothing is certain. If we can grasp this idea which is the heart of Buddhism including impermanence, the state of suffering and soullessness, just these 3 is already enough. If you understand that is.

Aren't you worried about all of your many art works, where will they go when you're not here?

It's ok. I don't care where they will be.

Which period did Buddhism and philosophy become part of your work?

It gradually came in. Even today it's dharma I think but it's not in a full story kind of way. Titled "Dharmasilpa" and there's Lord Buddha's footprint, also some umbrellas, castles, those are nothing. They are just formats of a beginning but if the story behind it isn't a peaceful one, no dharma in it, then it's not. Other images despite not having any dharma symbols at all but if the story and idea of it gives us a feeling of dharma, then it is a dharma silpa. It's deeper, it's abstract. Not just because you see Lord Buddha's footprint and a royal umbrella means this is Buddhism, no. Primarily I just want this to be an attraction, using Buddhist symbols to attract and try to reach into the abstract of Buddhism. But whether that is achieved or not is a different issue. But now, like I said, whatever the artist is, it will show in their work. I still think I understand Buddhism more. I routinely practice certain behaviors. My feelings want to make its way through to my artwork without me having to even come up with a title for it.

ถ้าอย่างนั้นคนที่ทำงานเกี่ยวกับพุทธศาสนาจำเป็นต้องปฏิบัติธรรม ต้องเข้าวัดไหม

พุทธศิลป์อาจจะไม่ต้อง แต่ถ้าธรรมศิลป์ต้องปฏิบัติ พุทธศิลป์เป็นวัตถุมงคล วัตถุอาราม พระพุทธรูป แต่ถ้าธรรมศิลป์ มันต้องเข้าใจ ต้องศึกษา เพราะถ้าปฏิบัติแล้ว ได้สำนึกในตัวเองขึ้นมาเกี่ยวกับธรรมะ มันยิ่งได้ผล จะทำอะไรออกไปมันก็มีธรรมะ

โดยประมาณแล้วประเด็นเกี่ยวกับพุทธศาสนาน่าจะเข้ามาในผลงานของอาจารย์สักในราวปี พ.ศ.2530

ความจริง ไม่ใช่พุทธศาสนา ไม่ใช่พุทธปรัชญา มันเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ถ้าเราเอาพุทธเข้าไป พระพุทธเจ้า ท่านเป็นคนค้นพบ แล้วมาสอนเรา แต่ลึกจากนั้น มันเป็นส่วนหนึ่งของโลก ของชีวิต อยู่คงที่มานานแล้ว ใครอาจจะพบสิ่งนี้มาบ้างแล้ว อย่างพระปัจเจกพุทธเจ้าองค์อื่นๆ ท่านก็พบมาแล้ว ที่เราเรียกว่า พุทธศิลป์ เราก็เอาพระพุทธเป็นที่ตั้งหน่อยเท่านั้น แต่ความจริงมันลึกกว่านั้น

ธรรมศิลป์ เป็นคำที่คิดขึ้นมาเองหรือเปล่า อาจารย์คิดว่ามันต่างอย่างไรกับพุทธศิลป์

พุทธศิลป์ คือ ศิลปะที่ทำเพื่อยกย่องพระพุทธเจ้าด้วยความศรัทธา พวกโบสถ์ วิหาร ศาลา ซ่อฟ้า ใบระกา หน้าบันอะไรพวกนี้เป็นพุทธศิลป์ เพราะไม่มีอะไรที่บอกเกี่ยวกับธรรมะ เป็นศรัทธาในพระพุทธเจ้าก็สร้างขึ้นมา ธรรมศิลป์ หมายความว่า เข้าใจในธรรมะของพระพุทธเจ้า อาจจะตรงข้ามกับพุทธศิลป์ด้วยซ้ำไป ความโอ้อ่า อลังการ ไม่ใช่ธรรมะเลย

Would that mean those whose works involves Buddhism would also have to practice it and go to temples too?

Not for Buddhasilpa, but it is a must for dharmasilpa. Buddhasilpa involves a lot of materialism, temples, and Buddha statues. Dharmasilpa requires a lot of understanding and studying. Once practiced, if self-realization in dharma occurs, the results are most effective. Now whatever is created will be dharma.

So approximately speaking, Buddhism and philosophy came into your works during 1987?

In fact it's not Buddhism. It's not Buddhist philosophy. It's the truth of life. If we add Buddhism into it, Lord Buddha is the one who discovered it then later taught us but going deeper into it. It's one truth of the world, of life. That maintained its place a long time ago. Some have already discovered it such as other Buddha individuals who also discovered it and we call them Buddhasilpa. We just add Buddha as a center but in reality it's a lot deeper than that.

So is Dharmasilpa a word you came up with? How do you think this is different from Buddhasilpa?

Buddhasilpa is art created to faithfully honor Lord Buddha such as Buddhist temples, monasteries, pavilions and tooth like ridges on a gable apex are all Buddhasilpa because it says nothing about dharma. It's faith in Lord Buddha hence the creation of these things. Dharmasilpa means understanding Lord Buddha's dharma teachings. This is almost opposite to what Buddhasilpa is, which includes grandiose and elaborate.

ความคิดเกี่ยวกับศิลปะ

อาจารย์เชื่อเรื่องพรสวรรค์หรือไม่

เชื่อ มันมีกรรมมาแต่ชาติก่อน กรรมที่ว่านี่มันอาจจะเป็นกรรมก็ได้ คิดตัวมา ความจริงผมก็พูดอะไรไปในเชิงธรรมะอย่างนั้นแหละ แต่มันก็มีแน่ ที่ผมเคยสอนนักศึกษาามา ผมรู้เลย หมอนี่ทำอะไรไม่เป็น นอกจากเขียนลายไทย ชาติก่อนมันต้องเป็นครูเขียนลายไทยแน่ๆ มันเขียนเก่งด้วย ไม่ต้องเรียนด้วย มันน่าแปลกไหม

อาจารย์เชื่อเรื่องจินตนาการไหม ไอน์สไตน์บอกว่า "จินตนาการสำคัญกว่าความรู้"

มันก็แน่นอนอยู่ ความรู้มันก็แค่ความรู้ มันไม่ออกเอยความรู้นะ ถึงจะเค็มองค์ความรู้ไป ก็ยังไม่ได้ความนั่นแหละ มันเป็นโนวเลจ (knowledge) มันเป็นสิ่งที่เขาเรียนอยู่ แล้วเราเรียนรู้ แต่จินตนาการ เป็นสิ่งที่เราทำขึ้นมา ให้เกิดขึ้นมาใหม่ แล้วมันจำเป็น สิ่งใหม่นี้แหละ จะเป็นในทางวิทยาศาสตร์ หรือว่าศิลปะ จินตนาการจะไปสร้างของใหม่ขึ้น ไม่ซ้ำของเดิม เพราะฉะนั้นต้องเชื่อไอน์สไตน์

มีคนบอกว่า ศิลปินอีโก้ (ego) สูง มีอัตตามาก ถือตัวเองเป็นหลักกับอีกทางหนึ่ง ท่านพุทธทาสกล่าวว่า ตัวกูของกู นี่ไม่ดี ต้องลด ละ เลิก ตกลงอีโก้ (ego) นี่ มันดีไหม มันมีประโยชน์ไหมในทางศิลปะ และศิลปินจำเป็นต้องมีอัตลักษณ์ใช่หรือไม่

อีโก้ (ego) มันมีประโยชน์ มันทำให้เกิดแรงใจ มันทำให้เกิดความมุ่งมั่น ที่สร้างตัวตนของตัวเองให้สำคัญขึ้น ที่นี้จำเป็น มันเป็นแค่ระยะหนึ่ง แต่มันไม่ได้จำเป็นตลอดไป สำหรับเรื่องอัตลักษณ์มันเกิดขึ้นเอง ไม่ใช่คนไปทำให้มันเกิด

พอเราค้นเจออัตลักษณ์ เราต้องยึดไว้ไหม แบบนี้แหละ คือ ศิลปะของเรา

ทุกอย่างมันเปลี่ยนแปลง มันไม่มีอะไร ตัวตนก็เปลี่ยนแปลง มันไม่มีอะไรคงที่อยู่นิ่ง

THOUGHTS ON ARTS

Do you believe in the talent?

I do. It was bound from one's past life karma. This karma I am talking about could be a good one. I like to say things in a dharma way but I believe it is real. I know this after having taught my students. This particular student of mine does not know how to do a thing apart from drawing Thai patterns. I'm sure his past life he was a Thai pattern teacher. He was really good too. He didn't even have to take classes. Don't you find that strange?

Do you believe in imagination? Einstein said "imagination is more important than knowledge".

Of course it is. Knowledge is just knowledge, it doesn't grow. Despite adding to more knowledge to it, it still wouldn't matter. It's knowledge. It is what being learnt. We only learn about it. But imagination is what we create. It is to create something new, and it is necessary, this new creation. Whether it is for scientific or artistic ways, imagination will invent new things that are not the same as those already invented. Therefore we got to believe Einstein.

Now there's a saying that artists have a lot of ego. They hold themselves as the center while Bhuddadasa says this identity of mine is not good, it must be halted, stopped and let go. So basically is ego good? Are there any benefits of it in terms of art?

Ego is useful, it creates inspiration. It creates determination that makes us more importance. It's only necessary for a period of time, but it's not always necessary to have it. Identity emerges on its own. It's not man-made.

When we discover our identity, should we stick to it? This is it, this is our art?

Everything changes. Your identity changes. Nothing is certain.

ในการทำงานศิลปะ การแสดงความเป็นไทยมีความสำคัญมากน้อยแค่ไหน

อย่าไปตั้งเป้ามັນเลย ที่ผมตั้งภาควิชาศิลปไทยมา เพียงแค่ให้นักถึงว่ามันมีความเป็นไทยในศิลปะอยู่เท่านั้นเอง ไม่ได้ไปเกี่ยวเชิญอะไร เวลาทำงานก็ให้มันเป็นศิลปะเถอะ แล้วคนที่ทำศิลปะก็เป็นคนไทย แล้วมันจะไม่มีไทยอยู่ในนั้นได้ยังไง ที่จริงเรื่องนี้ผมรู้มานานแล้ว มีงานแสดงอะไรรวมๆ กัน หลายๆ ชาติ ในต่างประเทศ พอเดินผ่าน เห็นไกลๆ ก็ดูรู้ว่ากลุ่มนี้ของไทย ทั้งๆ ที่ไม่ได้ทำเรื่องไทยเลย ทำเรื่องธรรมดา นามธรรมก็มี ไม่ต้องเป็นคติไทย ไม่ต้องมีรูปทรงไทย ทำเข้าไปเถอะ

เมื่อพูดถึงขนาดของงานศิลปะ งานชิ้นเล็กกับชิ้นใหญ่ แรงปะทะเท่ากันไหม

มันมีที่ความแรงของข้างในงาน ขนาดก็เป็นส่วนประกอบสำคัญ ถ้าเขาต้องการให้ขนาดมันช่วยสร้างแรงปะทะ

อาจารย์คิดว่าการส่งงานประกวดเป็นตัวกระตุ้นที่ทำให้ทุกคนอยากสร้างงานศิลปะมากขึ้นไหม

ศิลปินก็ต้องมีแรงกระตุ้นเหมือนกันนะ จะมาทำเป็นธรรมะ สมณะไม่ได้หรอก อาจารย์ศิลป์ยังสอนว่ามันต้องมีแรงจูงใจ เราต้องมองศิลปินที่เขาเก่งๆ แล้วก็มีแรงบันดาลใจที่จะให้เราทำงาน แล้วยังมีแรงกระตุ้นที่อยากได้ดีกว่าคนอื่น แต่อันหลังนี้อะไรให้มาก น่าจะมีเป็นแรงจูงใจ อย่างผมมีแวนกอก (Vincent van Gogh) ศิลปินที่ตกยากมาตลอดชีวิต

การขายงานศิลปะได้ถือเป็นความสำเร็จหรือไม่

มันอยู่ที่จะขายให้ใครมากกว่า หากคนซื้อเขาเป็นคนรู้คุณค่า เขามาเลือกซื้อไปเนี่ย เราก็ภูมิใจแล้วว่า งานเราอยู่ในระดับที่ผู้รู้เขายอมรับ แต่ที่ซื้อกันไป เพราะว่ามันเป็นรูปโป๊บ้าง อะไรบ้าง มันไม่ควรดีใจหรอก (หัวเราะ)

"EGO มันมีประโยชน์ มันทำให้เกิดแรงใจ มันทำให้เกิดความมุ่งมั่น สร้างตัวตนของคนให้สำคัญขึ้น
จำเป็น ... แต่มันเป็นแค่ระยะหนึ่ง มันไม่ได้จำเป็นตลอดไป" ธลุต นิยมเสมอ

When creating art, how important is it to incorporate Thai values in it?

Don't set a target. The reason I founded the Department of Thai Arts was merely a reminder that there are Thai values in art, that's all. I wasn't pushing for anything. When it comes to creating art, let it be. The person creating it is Thai, so how can it not be Thai? In fact, I knew about this all along. Several exhibitions abroad bring together various nations. Walking around I can see from afar that this group definitely belongs to Thailand despite the fact the creations had nothing to do with Thailand, it was an ordinary theme. It's abstract. There isn't a need for a Thai principle, no need for any Thai shapes. Just do it.

We were talking about the size of an artwork. Would a small size and big size give the same impact?

The impact is within the artwork. Size is also an important factor if they want to use it to create an impact

Do you think submitting artworks to competitions drive artists to create more artworks?

Artists also need a drive. It is not possible to act all content. Professor Silpa once taught me that one must have inspiration. We must find our inspirational artist to keep us going. It would also encourage us to strive to be better than others, but keep the latter down a bit. It should only be for inspiration. I had Vincent van Gogh, an always-struggling artist.

Would a successful sale of artwork be considered an achievement?

It depends on who you made the sales to. If the purchaser knows its value and they chose our works, then we should be proud that our pieces are considered to be in the eyes of a collector. But mostly sales would be made due to its pornographic features. There's nothing to be proud of there (laugh).

บางคนบอกว่า คนไทยยังลำบากยากจน ไม่มีใครมองเห็นความสุนทรีย์หรือ

คนไทยมีค่านิยมทางความงามอยู่เยอะนะ แล้วก็ไปเหมาเอาว่า ศิลปะมันเป็นความงามไปเสียเลย แล้วศิลปะ
เดี๋ยวนี้มันไม่ใช่ความงาม เราดูอะไรก็ดูสวย ดูเหมือน เพราะฉะนั้นมันก็เข้าไม่ถึงศิลปะสักทีหนึ่ง แล้วครู
วาดเขียน น่าจะเป็นครูที่จะเปิดทางให้นักศึกษา นักเรียนอนุบาล นักเรียนประถม ให้รู้ว่าศิลปะมันเป็นยังไง
มันคืออะไร แบบไหนบ้าง แบบไม่สวยก็มี แบบงามก็ได้ แล้วมันอยู่ตรงไหนความเป็นศิลปะ คนดูศิลปะไม่
จำเป็นต้องมีความรู้ทางศิลปะ นอกจากจะเป็นนักวิจารณ์ หรือเขียนหนังสือ ไปดูอะไร เราชอบอะไรเท่านั้น
เอง ไปดูเสื้อผ้าสวยๆ แล้วก็ชอบเสื้อผ้า ไปดูงานสวยๆ เราก็ชอบงาน งานดีๆ เราก็ชอบ ไม่ต้องมีความรู้หรือ
ยิ่งรู้มากเดี๋ยวจะไปแยกแยะหาเหตุผล เลยไม่รู้เรื่อง ไม่เข้าใจกัน แต่ถ้าจะเป็นนักวิจารณ์ เป็นคนที่แนะนำ
หรือเป็นครู ต้องมีความรู้ มีคุณธรรม ไม่มีอคติ แล้วก็มีความเข้าใจในศิลปะ

เมื่อมองย้อนกลับไปดูผลงานที่ผ่านมา ถ้ากลับไปได้ อาจารย์อยากทำอะไรเพิ่มเติม หรือเปลี่ยนอะไรหรือไม่

ไม่ เขาดีที่สุดของเขาทุกยุค (หัวเราะ) เขาดี เขาเหมาะกับตัวเราทุกยุค

ผลงานได้ถ่ายทอดความเป็นอาจารย์ในทุกๆ ยุค

ก็เราทำเต็มทีทุกยุค เราไม่ได้แกล้งทำหรือเราจะไปปรับจ้างไม่มี เราก็ทำด้วยความรักของเราทั้งนั้น แต่ตัวเรา
อยู่ในขณะนั้น ประสบการณ์หรือชีวิตมันก็ออกมาอย่างนั้น เดี๋ยวนี้มันก็อีกอย่าง มันก็ออกมาอย่างนี้ พรุ่งนี้
ก็อีกอย่างแล้ว

อะไรเป็นตัวบอกว่า งานจบแล้ว ต้องเซ็นชื่อแล้ว อาจารย์เอาอะไรวัดความรู้สึกกับชิ้นงานที่สร้างลงไป

อันนี้ก็แปลกเหมือนกันนะ โดยมากพอยังไม่ทันเสร็จ ผมก็เซ็นชื่อแล้ว เพื่อให้มันเสร็จ (หัวเราะ) อันนี้สำคัญนะ
เอาไปสอนนักศึกษาได้ โดยมากทำกันจนและ มันต้องพอดีๆ ใจคนทำนั้นแหละเป็นตัววัด ของผมอาจจะได้
เปรียบหน่อย เพราะผมไม่ได้ทำชิ้นเดียวนานๆ ผมทำรูปนี้เสร็จ ไม่ดีไม่เป็นไร เอาอีกรูปหนึ่งก็ได้ เพราะ
ฉะนั้นไม่ต้องกลัวหรือกลัว ไม่มีทำเกิน มีแต่ขาด เอามาต่อกันแล้วจะเห็นมันเป็นทางเดินของคนทำคนนั้นในแต่
ละช่วงความรู้สึก ไม่ใช่ดูรูปๆ เดียวแล้วจะอึม สำหรับผมนะ ต้องดูกันทั้งหมดเลย

Some people said Thais still live in poverty. They wouldn't see the esthetic value of things.

Thais are quite into beauty and conclude that art is beauty. But art these days isn't really about beauty. Everything we see is beautiful and the same. Therefore we couldn't get to the core of art. Art teacher should be the one that open up ways for students, kindergarten and elementary, to know what art is like and how many kinds. Some are not pretty. Some are beautiful. It depends on where it is. For art the audience doesn't have to have art knowledge to look at it, unless you are a critic or a writer. So you just go and look at something you like. You look at pretty clothes and you like them. You look at beautiful artworks and you like them. You don't need to have knowledge about it. The more you know the more complicated it will be. You will dissect it and try to find reasons for it and ended up being confused and misunderstood. However if you want to be an art critic, a guidance, or a teacher you must have knowledge and remain neutral and understand art.

Looking back at your works in the past, if you were able to go back, what would you like to add or change?

Nothing, They're at their best in every period. They fit me in every period.

The works represented you in every period?

Well I did my best in every period. I wasn't faking and I wasn't hired. I did it with all my love but me in that period with the life experience at that time turned out to be like that. Nowadays it's different so it turns out this way. Even tomorrow will already be different.

How do you know that the work is done and ready to be signed?

What do you use to measure your connection with the work that you created?

It is very strange because most of the time I signed it even before it is done just so it would be done (laugh). This is very important. It can be told to students that most people do it. They would do it until it turns bad. It should be just right. I think it our mind that let us know how much connection I have to the work. In my case it's easier because I wouldn't stick to any work for too long. If I finish one work and it wasn't good, that's fine. I will try another one. Therefore don't worry that you will do too much. You do too little on a lot of them and put them together then you will see. It's the path that person took with different feelings in different period. It's not like one painting will satisfy me. I look at it as a whole.

อาจารย์มีที่ปรึกษาหรือมีกลุ่มเพื่อนศิลปินที่คุยกันเรื่องศิลปะบ้างไหม

ไม่มีใครมาอยู่กับผม แล้วผมก็ไม่รู้จะเอางานไปอยู่กับใคร มันเหมือนไม่ใช่การทำงานนะ มันเหมือนใช้ชีวิตประจำวันมากกว่า เช้าวันนี้จะเขียนรูปอะไรดี เคี้ยวไปดูที่โน่น พลิกที่นี่ แหงนดูอะไร แต่ส่วนมากมันจะมาก่อนนะ ตอนเราตื่นเช้า ก่อนที่เราคิดจะทำอะไร ความรู้สึกที่เราอยากจะทำอะไรมันจะมาก่อน บางทีก็ไม่ใช่แค่เงิน แต่อยากทำ แล้วไม่คิดว่าไอ้ที่ทำเนี่ย มันเป็นศิลปะหรืออะไร เขายกย่องกันไป แต่มันไม่ใช่ มันเป็นเรื่องก็ได้ มันก็ยังเหมือนกับเศษไม้ที่เราไปเที่ยวเก็บ แล้วเอามาสะสมไว้ เหมือนกับใบไม้อะไรที่มันรูปทรงดีๆ มีกลิ่นหอมๆ เราก็เก็บเอาไว้ มันเป็นเรื่องชาติ มันไม่ได้มีอิมูเลชั่น (emulation) ความอยากมีมากกว่าคนอื่นไม่มีตัวนี้ ได้มาก็ดีใจ เสร็จแล้วก็ไม่อยากจะอะไร

คนมักจะบอกว่า อาจารย์เป็นคนประสบความสำเร็จอย่างยิ่งในวงการศิลปะ ถ้าให้อาจารย์สรุปได้ไหมว่า การที่จะประสบความสำเร็จในทางศิลปะจะต้องมีองค์ประกอบอะไรบ้าง

อยู่ไม่สุข อยู่สุขก็คือนั่งแล้วดูทีวีไปทั้งวัน เรียกว่า คนอยู่สุข มันอยู่ไม่สุข มันต้องทำอะไรอยู่ ก็เหมือนเมื่อเด็กๆ มันก็อยู่ไม่สุข มันขยุกขยิกไปเรื่อย

...

ผมเดินออกมาจากบ้านหลังนั้นด้วยความทรงจำอะไรบางอย่าง คำพูดของศิลปินอาวุโสที่นั่งอยู่ตรงหน้าชวนให้ผมได้ทบทวนถึงที่มาที่ไปของชีวิต ชายคนที่ได้รับคำยกย่องและเกียรติยศมากมายจากวงการศิลปะ แต่เขากลับถ่อมตัวว่าเป็นเพียงศิลปินชนบทคนหนึ่ง

เมื่อได้รับรู้เรื่องราวชีวิตก็ทำให้ผมนึกไปถึงผลงานศิลปะของเขา และมันยิ่งย่ำแย่มากขึ้นเมื่อเขาบอกว่า

"ชีวิตของศิลปินเป็นอย่างไร ผลงานก็เป็นอย่างนั้น"

Do you have any advisor or a group of artist friends that you go to discuss art?

No one would bother me and I don't bother them. It's not like work. It's like a daily life. This morning what should I draw. I just look around but often time this happens in the morning. The feeling of wanting to do something comes first, although sometimes it isn't clear. I just wanted to do it and didn't even think of it as art or the thing that people praise about. It was more like picking up sticks and collecting them. Like leaves with interesting shapes and nice smell and we keep them. It's natural without emulation. I have the urge of wanting something more than other people. I didn't have this one and once I get it I'm very happy and I don't want anything else.

People say you are a successful person in the arts word.

What would you say are the requirements of being successful in art?

Don't stay still. A person who stays still watches TV all day. That's a stay-still kind of person. You can't stay still. You should be doing things. Just like kids not being able to stay still, they're always moving around.

...

I left the house with some memories of wise words by the senior artist sitting before me.

It made me look back to the life of the man who received so much praise and honour from art world yet he is so humble and claims that he is just a rural artist.

Once I learned about his life it reminds me of his work.

It became clearer when he said

"the life of an artist influences the work".

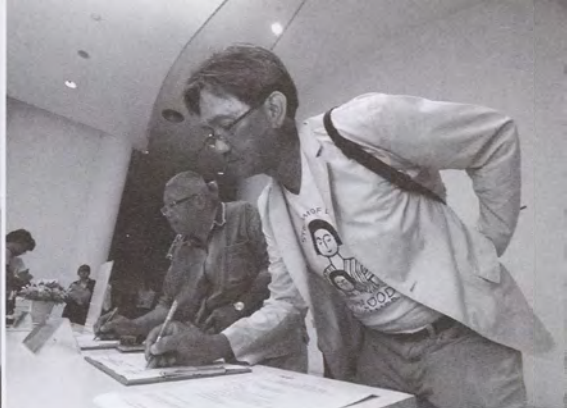
ประวัติศาสตราจารย์ชูลู นิมเสมอ

2472	- เกิดที่ตำบลบางแวง อำเภอภาชีเจริญ จังหวัดธนบุรี
2486	- สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนวัดนวลนรดิศ
	- เป็นครูประจำชั้นที่โรงเรียนวัดโคกนาค
2488	- สมัครคัดเลือกเข้าเป็นนักเรียนช่างทหารเรือ สังกัดกองสัญญาณทหารเรือ
2491	- เข้าศึกษาที่โรงเรียนเพาะช่าง แผนกฝึกหัดครูประถมศึกษาช่าง
2493	- เข้าศึกษาในคณะจิตรกรรมและประติมากรรม มหาวิทยาลัยศิลปากร
2496	- ได้รับรางวัลเกียรติคุณอันดับ 3 เหรียญทองแดง ประเภทจิตรกรรม จากการแสดงศิลปกรรมแห่งชาติ ครั้งที่ 4
2497	- จบการศึกษาระดับปริญญาตรี เกียรตินิยมอันดับ 1 สาขาประติมากรรม จากคณะจิตรกรรมและประติมากรรม มหาวิทยาลัยศิลปากร
2498	- เข้ารับราชการเป็นอาจารย์ประจำคณะจิตรกรรมและประติมากรรม มหาวิทยาลัยศิลปากร
	- ได้รับรางวัลรางวัลเกียรติคุณอันดับ 1 เหรียญทอง ประเภทเอกรงค์ (วาดเส้น) รางวัลเกียรติคุณอันดับ 2 เหรียญเงิน ประเภทจิตรกรรม และรางวัลเกียรติคุณอันดับ 2 เหรียญเงิน ประเภทประติมากรรม จากการแสดงศิลปกรรมแห่งชาติครั้งที่ 6
2499	- ได้รับรางวัลเกียรติคุณอันดับ 1 เหรียญทอง ประเภทจิตรกรรม รางวัลเกียรติคุณอันดับ 1 เหรียญทอง ประเภทภาพพิมพ์ และรางวัลเกียรติคุณอันดับ 2 เหรียญเงิน ประเภทประติมากรรม จากการแสดงศิลปกรรมแห่งชาติครั้งที่ 7
	- ได้รับทุนจากรัฐบาลอิตาลีไปศึกษาต่อที่ L'Accademia di Belle Arti di Roma สำเร็จการศึกษาได้รับ Diploma di Decorazione และ Diploma di Ceramica จากสถาบัน C.A.L.A.L. Roma
2500	- แสดงนิทรรศการเดี่ยวที่ Galerie Thaloze, Mont Matre เมืองปารีส ประเทศฝรั่งเศส
2502	- ได้รับรางวัลเกียรติคุณอันดับ 1 เหรียญทอง ประเภทจิตรกรรม จากการแสดงศิลปกรรมแห่งชาติครั้งที่ 10
	- ได้รับการยกย่องเป็นศิลปินชั้นเยี่ยม สาขาจิตรกรรม
2506	- ได้รับรางวัลภาพพิมพ์จาก International Biennial of Graphic Art ประเทศยูโกสลาเวีย
	- แสดงนิทรรศการเดี่ยวที่ A.U.A.
	- ได้รับทุนไปศึกษาภาพพิมพ์เทคนิคแม่พิมพ์หิน ที่ Pratt Graphic Center ประเทศสหรัฐอเมริกา และได้รับ Certificate of Lithography
	- ได้รับรางวัลการประกวดภาพพิมพ์จาก International Biennial of Prints in Tokyo ประเทศญี่ปุ่น
2508	- จัดตั้งภาควิชาภาพพิมพ์ คณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
	- ดำรงตำแหน่งหัวหน้าภาควิชาภาพพิมพ์ คณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
2511	- แสดงนิทรรศการเดี่ยวที่ Two World Gallery เมืองนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา
2512	- ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
2513	- แสดงนิทรรศการผลงานภาพพิมพ์เทคนิค Collagraph
2514	- รักษาการในตำแหน่งคณบดีคณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
2518	- ดำรงตำแหน่งคณบดี คณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
2519	- จัดตั้งภาควิชาศิลปะไทย คณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
2524	- สร้างผลงานประติมากรรม "องค์สาม" ติดตั้งที่ธนาคารกสิกรไทย ถนนพหลโยธิน
2525	- แสดงผลงานศิลปะกับสิ่งแวดล้อมชุด "ประติมากรรมชนบท" ที่สวนประติมา ตำบลกระทุ่มล้ม อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม
	- ดำรงตำแหน่งรองศาสตราจารย์ คณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
2531	- เขียนหนังสือ "องค์ประกอบของศิลปะ"
	- สร้างผลงานประติมากรรม "พระบรมโพธิสมภาร" ติดตั้งที่มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
2532	- เขียนหนังสือ "การเข้าถึงศิลปะในงานจิตรกรรมไทย"
	- ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ทางทัศนศิลป์คนแรกของประเทศไทย
	- เกษียณอายุราชการ
2533	- สร้างผลงานประติมากรรม "อนุสาวรีย์วีรชน พทท 17-18" ติดตั้งที่จังหวัดเลย
2534	- สร้างผลงานประติมากรรม "โลกุตระ" ติดตั้งที่ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์
2541	- สร้างผลงานประติมากรรม "อินทรี 5" ติดตั้งที่ธนาคารกสิกรไทย ถนนราชบุรีบูรณะ
	- ได้รับการยกย่องเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะ (ประติมากรรม)
2542	- ได้รับปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาภาพพิมพ์ จากมหาวิทยาลัยศิลปากร
	- แสดงนิทรรศการเชิดชูเกียรติ "บันทึกของศิลปินชนบท 2496 – 2541" ณ หอศิลป์มหาวิทยาลัยศิลปากร
2548	- เป็นผู้ทรงคุณวุฒิทางศิลปะ และเป็นอาจารย์พิเศษของคณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
2550	- ได้รับปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาศิลปะไทย จากมหาวิทยาลัยศิลปากร
2553	- แสดงนิทรรศการ "สายธารชีวิต" ณ หอศิลป์คณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ และหอศิลป์มหาวิทยาลัยศิลปากร
2556	- แสดงนิทรรศการ "จิตรกรรมผ่านนัยของอาจารย์ชูลู และผลงานย้อนหลัง" ณ หอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร

BIOGRAPHY OF CHALOOD NIMSAMER

- 1929 - Chalood was born at Bang Waek Sub-district, Phasi Charoen District, Thon Buri Province.
- 1943 - Graduated from Wat Nual Noradit School.
- Became a teacher at Wat Tanod School.
- 1945 - Applied for admission at Petty Officer's School, under Thai Navy Signal Corps.
- 1948 - Enrolled at College of Arts and Crafts (Poh Chang School) in an Elementary Crafts Teacher Training Division.
- 1950 - Enrolled in the Faculty of Painting and Sculpture at Silpakorn University.
- 1953 - Received 3rd prize (Bronze Medal) in Painting at the 4th National Exhibition of Art.
- 1954 - Graduated with a first-class honours degree in Sculpture at Silpakorn University.
- 1955 - Became an assistant professor in the Faculty of Painting and Sculpture at Silpakorn University.
- Received 1st Prize (Gold Medal) in Drawing, 2nd Prize (Silver Medal) in Painting and 2nd Prize (Silver Medal) in Sculpture at the 6th National Exhibition of Art.
- 1956 - Received 1st Prize (Gold Medal) in Painting, 1st Prize (Gold Medal) in Graphic art and 2nd Prize (Silver Medal) in Sculpture at the 7th National Exhibition of Art.
- Received a scholarship from Italian government to study at L'Accademia di Belle Arti di roma.
- Graduated with di Decorazione and di Ceramica Diploma from C.A.L.A.L. Roma Institute.
- 1957 - Organized a solo exhibition at Galerie Tholozé, Montmartre in Paris.
- 1959 - Received 1st Prize (Gold Medal) in Painting at the 10th National Exhibition of Art.
- 1963 - Received an award from International Biennial of Graphic Art in Yugoslavia.
- Organized Solo Exhibition at the American Alumni Association (A.U.A.) in Bangkok.
- Enrolled in a Lithography course at Pratt Graphic Center, U.S.A.
- Received a Certificate of Lithography.
- Received an award from International Biennial of Prints in Tokyo, Japan.
- 1965 - Established Department of Graphic Arts in Faculty of Painting Sculpture and Graphic Arts, Silpakorn University.
- Assumed a position as a Director of Department of Graphic Arts, Faculty of Painting Sculpture and Graphic Arts, Silpakorn University.
- 1968 - Organized a solo exhibition at Two World Gallery in New York, U.S.A.
- 1969 - Became an Assistant Professor, Faculty of Painting Sculpture and Graphic Arts, Silpakorn University.
- 1970 - Organized Exhibition of Graphic Arts with Collagraph technique.
- 1971 - Assumed a position as an Acting Dean, Faculty of Painting Sculpture and Graphic Arts, Silpakorn University.
- 1975 - Assumed a position as a Dean of Faculty of Painting Sculpture and Graphic Arts.
- 1976 - Established Department of Thai Arts within Faculty of Painting Sculpture and Graphic Arts, Silpakorn University.
- 1981 - Created a sculptural work called "Ong Sam", located in front of Kasikorn Bank's headquarters on Phaholyothin Road.
- 1982 - Organized an exhibition called "Rural Sculptures" representing arts and nature at Pratima Garden, KrathumLom, Sampran District, Nakhon Pathom Province.
- Was appointed Associated Professor, Faculty of Painting Sculpture and Graphic Arts, Silpakorn University.
- 1988 - Published "Composition of Arts" book.
- Created a sculpture work called "Phra Borompothi Sompan", located in front of Huachiew Chalermprakiet University.
- 1989 - Published "Introduction to Thai Mural Paintings" book.
- Became the very first person who was appointed as the professor in Visual arts of Thailand.
- Retired from his civil service.
- 1990 - Created a sculpture work called "Heroes Monument PorTorThor 17 — 18" in Loei Province.
- 1991 - Created a sculpture work called "Lokuttara", located in front of the Queen Sirikit National Convention Centre.
- 1998 - Created a sculpture work called "Inthri 5", located in front of Kasikorn Bank's headquarter on Ratchburana Road.
- Became a National Artist in Visual Arts (Sculpture)
- 1999 - Received Honorary Degree in Graphic Arts and organized an exhibition called "Rural Artist's Notes 1953 — 1988" at Silpakorn University Art Center.
- 2005 - Was titled Savant of Arts and became special lecturer for Faculty of Painting Sculpture and Graphic Arts, Silpakorn University
- 2007 - Received Honorary Degree in Thai arts.
- 2010 - Organized a solo exhibition called "Stream of life" at PSG Art Gallery and Silpakorn University Art Center.
- 2013 - Organized a solo exhibition called "Chalood's Mural Painting and Retrospective" at Bangkok Art and Culture Centre.

bacc Exhibition

"จิตรกรรมฝาผนังของอาจารย์ชูลูด และผลงานย้อนหลัง"

จัดแสดงระหว่างวันที่ 31 พฤษภาคม – 18 สิงหาคม 2556 ชั้น 9 หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร
ริเริ่มและดำเนินการโดย ฝ่ายนิทรรศการ หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร

หัวหน้าฝ่ายนิทรรศการ พิชญา สุขวานิช

ที่ปรึกษาโครงการ ประติมา นิมเสมอ, ปัญญา วิจินธนสาร, ธงชัย ศรีสุขประเสริฐ

ภัณฑารักษ์ ปกรณ์ กล่อมเกลี้ยง

ภัณฑารักษ์รับเชิญ สุธี คุณาวิชยานนท์

ผู้ช่วยภัณฑารักษ์ กมลวรรณ จันทวร

ประสานงานนิทรรศการ พัทธิรา ครองราษฎร์, อนิวัฒน์ ทองสีดา

ออกแบบรูปเล่มและกราฟิกในนิทรรศการ รัชฎากร นิมกุลเสถียร

ติดตั้งนิทรรศการ บริษัท แฮบิท จำกัด, สารัตถะ

บทความ โอชนา พูลทองดีวัฒนา

ผู้แปลภาษาอังกฤษ วรณศรณ์ เครือหงส์, ภัทรกร รักเรียน

ประชาสัมพันธ์ ธนกร ยังไผ่ผล, สุวัชร อุดมพัฒน์, อนุวัฒน์ นาชัยพูล

ถ่ายภาพ จักริน คิวเถาว์, สิทธิเดช หนูห่วง

CHALOOD'S MURAL PAINTING AND RETROSPECTIVE

31 May – 18 August 2013, 9th floor, Bangkok Art and Culture Centre

The Exhibition is operated by Exhibition Department, Bangkok Art and Culture Centre

Head of Exhibition Department Pichaya Suphavanij

Project Consultant Pratima Nimsamer, Panya Vijintanasan, Thongchai Srisukprasert

Curator Pakorn Klomkliang

Guest Curator Sutee Kunavichayanont

Assistant Curator Kamolwan Chantaworn

Exhibition Coordinator Patthira Krongrat, Aniwat Tongseeda

Book Design & Graphic in exhibition Ratsadakorn Nimgulsathien

Exhibition Installer Haabit Co.,Ltd, Sarattha

Essay Ochana Poonthongdeewattana

Translator Wannasorn Kruahongs, Patraporn rakrein

Media and Public Relations Thanakorn Younghaiphol, Suwatcharee Udomphat, Anuwad Nachaipool

Photographer Jakarin Tewtao, Sittidech Nuhuang

ขอขอบคุณ - Special Thanks

คณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

The Faculty of Painting Sculpture and Graphic Arts, Silapakorn University

พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ หอศิลป์ The National Gallery

พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ศิลป์ พีระศรีอนุสรณ์ Silpa Bhirasri Memorial National Museum

เขาใหญ่ อาร์ต มิวเซียม Khao Yai Art Museum

หอศิลป์ร่วมสมัยอาร์เดล ARDEL Gallery of Modern Art

ธนาคารกสิกรไทย Kasikorn Bank

บริษัท ฉาย จำกัด Shine Co.,Ltd.

เกล้ามาศ ยิบอินซอย, ถาวร โกอุดมวิทย์, พงษ์ชัย จินดาสุข, วิจิตร อภิชาติเกรียงไกร

Klaomard Yipintsoi, Thavorn Ko-udomvit, Pongchai Chindasook, Wijit Apichartkriengkrai

แบบตัวอักษร / Typeface DB Soda X

กระดาษ / Paper Via Vellum

พิมพ์โดย แพลน พรินท์ติ้ง จำกัด

Printed by Plan Printing Co.,Ltd.

วันที่ 25 มิถุนายน 2556 Date print 25 June 2013

หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร

BANGKOK ART AND CULTURE CENTRE

939 ถ.พระราม 1 แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

939 Rama 1 Road, Wangmai, Pathumwan, Bangkok 10330

โทรศัพท์ / Tel. 0 2214 6630 - 8 โทรสาร / Fax. 0 2214 6639

Website : www.bacc.or.th

www.facebook.com/baccpage

